

The Draker's Story

2

แทนศิลาแห่งความไม่แน่นอน

✧ กัลริดา ✧

โทรศัพท์

กริ่ง!...

เสียงกริ่งโทรศัพท์ภายในห้องนอนที่ใหญ่ที่สุดของบ้านพักตากอากาศของตระกูลคาเลอูลกริร็องจนเจ้าของห้องซึ่งกำลังอ่านเอกสารอยู่บนเตียงนอนขมวดคิ้วด้วยความสงสัยว่า ใครกันที่ติดต่อเข้ามาในเวลานี้ แต่เมื่อเขายกหูโทรศัพท์ขึ้นความสงสัยก็คลายลง

“สวัสดีครับคุณตีวาช ผม ดัสค์ พอร์เทิล ครับ ขอภัยด้วยทีไร. มาดึกขนาดนี้”

ตีวาช คาเลอูล ขยับตัวนั่งหลังตรงพร้อมกับตอบกลับด้วยเสียงเรียบไม่แพ้เสียงจากปลายสายว่า

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะคุณคงต้องมีเหตุผลทีไร. หากผมตอนนี้ และถ้าให้เดาเรื่องนั้นก็ต้องเกี่ยวกับหลานสาวคนใหม่ของผม” ดูเหมือนคำตอบของตีวาชจะทำให้ปลายสายนิ่งอึ้งไปชั่ววินาทีก่อนจะรับคำว่า

“ครับ ผมรู้ ท่านแมกเกรย์บอกแล้วว่า แอมมีไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการของคาเลอูล แต่ครั้งนี้เธอต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของตีวาชไม่ได้ฉายแววแปลกใจกับคำอธิบายของชายหนุ่มผู้ได้ชื่อว่าเป็นคู่หมั้นหลานสาว ทายาทคนรองของคาเลอูลทำเพียงเหลือบ

ตาไปมองสร้อยนาฬิกาสีทองเส้นโปรดที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียงด้วยความเคยชินก่อนจะตอบว่า

“จริงอยู่ แอมมีไม่มีสิทธิ์ในอำนาจของคาเลอกูล แต่การให้ความช่วยเหลือนั้นเป็นอีกเรื่อง แม่เด็กคนนั้นจะไม่ใช่คาเลอกูลเต็มตัว แต่เขาก็มีเลือดของคาเลอกูลอยู่ครึ่งหนึ่ง คุณดัสต์ หากไม่เกินกำลัง ผมเชื่อว่าคาเลอกูลทุกคนยินดีช่วยเหลือหลานสาวเพียงคนเดียวของเรา ว่าแต่แอมมีต้องการให้ผมช่วยเธอเรื่องอะไรละ...”

ดัสต์ ฟอร์เทล จึงพูดในสิ่งที่เขารับมากับทายาทครองของคาเลอกูลจนหมด โดยไม่มีเสียงขัดจังหวะหรือซักถามจากคนฟังแม้แต่หน่อย เมื่อชายหนุ่มปลายสายพูดจบ ดีวาซก็ตอบรับสั้นๆ ก่อนวางสายว่า

“ทุกอย่างจะเรียบร้อยอย่างที่คุณกับแอมมีต้องการ”

แม้ดีวาซจะวางสายไปแล้ว ชายผู้มีอำนาจเหนือธุรกิจทางน้ำของโลกก็ยังคงตกอยู่ในเงื้อมมือที่วางหูโทรศัพท์เอื้อมไปหยิบสร้อยนาฬิกาชิ้นมากุมไว้ในขณะที่สมองของเขากำลังครุ่นคิดถึงเสียงของใครคนหนึ่งที่ยังคงก้องอยู่ในหู...

‘...เราจะได้พบกัน...คุณกับฉัน...เราต้องได้พบกัน...แน่นอน...’

ไม่รู้่านเท่าไรที่ดีวาซตกอยู่ในวงค์ความคิดตัวเอง ใครอีกคนที่

ปลายสายก็กำลังตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเองเช่นกัน ดัสต์ ฟอร์เทล กำลังแปลกใจกับการตอบรับอย่างง่ายดายของ ดีวาซ คาเลอกูล สำหรับเขาแล้ว ในบรรดาทายาทคาเลอกูลทั้งหมด ดีวาซน่าจะเป็นคนที่คุยด้วยยากที่สุด แต่ทุกอย่างกลับง่ายจนไม่น่าเชื่อ

“ดูเหมือนท่านกำลังรู้สึกประหลาดใจ” อัลเบอร์โต้เอ่ยขึ้น เมื่อเห็นท่าทางแปลกไปของผู้เป็นนาย ท่านดัสต์ไม่ใช่คนชอบแสดงความรู้สึกมากนัก แต่หลังจากที่ท่านมีคู่หมั้นเป็นตัวแทนตนขึ้นมา แม้ว่าจะกำมะลอก็เถอะ เขารู้สึกได้ว่า ท่านดัสต์มีสีหน้าหลากหลายขึ้น อัลเบอร์โต้คิดว่า หลายปีของการเฝ้ามองเดรกเกอร์ผู้เก่งกาจคนนี้ ก็มีแต่ช่วงสองสามเดือนหลังนี้แหละที่น่าสนุกที่สุด

“ใช่ ฉันกำลังสงสัยว่า แอมเบอร์รี แคลร์ มีอะไรดี ทำไมทางที่เด็กคนนั้น

จะต้องเดินถึงได้มีคนเตรียมลู่วางไว้ให้พร้อมหมด” ดัสค์พูดพร้อมกับลุกขึ้นจากโต๊ะทำงานไปที่ประตูกระจกที่เปิดออกไปสู่เฉลียง เขาเงยหน้าขึ้นมองดวงจันทร์อย่างครุ่นคิด

“เธออาจจะแคชโคดี” อัลเบอร์โต้บอกความเห็น

“ในฐานะเดรกเกอร์ ฉันก็หวังให้เป็นเช่นนั้น” ดัสค์ตอบกลับเสียงขรึม และสีหน้าชายหนุ่มก็ยิ่งขรึมขึ้น เมื่อพ่อบ้านคนเก่งของเขาถามต่อว่า

“แล้วในฐานะของ กราตัสค์ เดอ ฟอร์ทัส กรอสเลส ละครับ คุณหวังอะไรไว้” ดวงตาสีเขียวของอัลเบอร์โต้จ้องตอบโดยไม่หลบดวงตาสีนิลที่กำลังมองเขาเขม็ง ดวงตาสีนิลของผู้เป็นนายยังคงนิ่งสงบ แต่อัลเบอร์โต้รู้ดีว่าในใจของดัสค์ไม่ได้สงบเหมือนภายนอกที่แสดงออกแน่

“เรื่องนั้นช่างเถอะ ตอนนี้นี้ยังมีปัญหาที่เราต้องจัดการก่อนหาคำตอบ” ชายหนุ่มพูดขึ้นในที่สุด เขาพูดพลางละสายตาจากพ่อบ้านมาที่นิ้วนางข้างซ้าย และเขาก็พบว่านิ้วโป้งมือขวาของเขา กำลังลูบเครื่องประดับชิ้นใหม่อีกแล้ว ดัสค์แยกมือทั้งสองออกจากกันก่อนจะเดินห่างจากประตูกระจกไปที่ประตูห้องอัลเบอร์โต้มองอาการแปลกนั้นด้วยรอยยิ้ม นี่ก็เป็นอีกอย่างที่น่าสนุกเหมือนกัน

“ท่านดัสค์เตรียมตัวสำหรับพิธีฉลองน้ำชาพร้อมแล้วหรือยังละครับ” พ่อบ้านคนเก่งถามอย่างนั้น ทำเอาชายหนุ่มเจ้าของคฤหาสน์ผู้กำลังเดินออกจากห้องหันกลับมาสบดวงตาพราวของพ่อบ้านก่อนจะตอบว่า

“นั่นแหละ คือปัญหาที่ฉันกำลังพูดถึง”

สามวันก่อนถึงพิธีฉลองน้ำชา: ห้องเลตเตล

“อ๊อ! ฉันอยากจะทำ” แอมมีตะโกนออกมาอย่างเหลืออด หลังจากอดทนซ้อมการแสดงอย่างหนักมาตั้งแต่เมื่อวาน เด็กสาวหันไปมองมังกรน้อยที่ตอนนี้นอนเล่นสบายใจเฉิบอยู่บนโซฟาตัวใหญ่อ่างหมั่นไส้

“อย่ามัวแต่สนใจอย่างอื่นสิจ๊ะ แอมมีต้องร้องตรงนี้ให้ได้ก่อนถึงจะต่อท่อนอื่นได้นะ” ฟายด์พูดพร้อมกับยื่นกระดาษเนื้อเพลงให้เด็กสาวที่ทรุดตัวลงไปในอนแผ่หลากับพื้น

“ไม่ไหวหรอกฟายด์ ท่อนี้เสียงสูงจะตาย ใครจะเป็นคนคิดให้ร้อง ประสานเสียงเดอลาติลา¹ ยากชะมัดเลย”

ฟายด์หัวเราะออกมาเบาๆ กับคำปนของแอมมี ก็เพราะใครคนหนึ่งที่แอมมี กำลังตัดพ้อต่อว่าอยู่นั้น ก็คือตัวเลตินอร์ตอลคนเก่งคนนี้เองนั่นแหละ

แอมมีจำเป็นต้องแสดงอะไรบางอย่างให้คณะกรรมการสมาคมกุลสตรี แห่งลาโคน่าเห็นว่า หลังจากทำผิดร้ายแรงไปเมื่อหลายเดือนก่อน เด็กสาวยัง ควรค่าพอที่จะดำรงตำแหน่งนี้

“แอมมี ลูกชิ้นเดี๋ยวนี้” แอมมีผุดลูกจากพื้นแทบจะทันทีที่ได้ยินเสียงแข็ง ของท่านหญิงเกรซดังขึ้น แม้ครั้งหนึ่งของการลุกขึ้นจะเกิดจากความตั้งใจของ เด็กสาวเอง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอีกครั้งหนึ่งเกิดจากน้ำเสียงแข็งๆ ของท่านหญิงเกรซ

หลังจากวันที่เปิดจดหมายของ พอร์เซลล่า แคลร์ ท่านหญิงเกรซก็ยึด จดหมายไปพร้อมกับยื่นคำขาดว่า ถ้าแอมมีไม่ใช้เวลาที่เหลือฝึกซ้อมการแสดง ในวันงานให้เต็มที่ละก็ ท่านหญิงจะทำลายจดหมายนั้นเสีย ทั้งน้ำเสียงและ สีหน้าของท่านหญิงในตอนนั้น แค่นึกถึงแอมมีก็ขนลุกเกรียวแล้ว ผู้หญิงอะไร น่ากลัวชะมัด

“ลูกแล้วๆ ท่านหญิงกับพี่ซาซ่าซ้อมส่วนของพีเสร็จแล้วเหอะคะ” แอมมี ตอบเสียงอ่อยก่อนจะหันไปค้อนหินเชลที่ลืมหูลืมตาขึ้นมายิ้มแป้นเหมือนกับจะ เยาะเย้ยเธอ ก่อนจะหันไปกอดหอมพร้อมหลับตาพริ้มอีกครั้ง

¹ เดอลาติลา เป็นบทเพลงประสานเสียงประจำโรงเรียนกุลสตรีแห่งลาโคน่า เขียนขึ้นเพื่อสรรเสริญ เหล่ากุลสตรีผู้ปฏิบัติตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เหล่ากุลสตรีรุ่นหลัง แต่น่าเสียดายที่เนื้อเพลง และโน้ตของเพลงนี้ได้หายสาบสูญไปพร้อมกับการสิ้นชีวิตของ มาเกว้า แอชชอร์ต เลตินอร์ตอล ผู้แต่ง เหลือไว้เพียงแผ่นเสียงต้นฉบับที่บันทึกไว้ตั้งแต่เธอยังมีชีวิตอยู่ มีหลายครั้งที่วงการดนตรี ต้องการนำบทเพลงนี้มาทำใหม่ แต่ทางเดอลาเรียปฏิเสธที่จะให้แผ่นบันทึกเสียงนั้นแก่ผู้มาติดต่อ ด้วยเหตุผลที่ไม่อาจแย้งว่า แผ่นบันทึกเสียงนั้นเป็นสมบัติของเลตินอร์ตอล เพื่อคงรักษาเกียรติยศของผู้ที่สามารถนำกลับมาทำใหม่ได้ก็ครั้งย่อมต้องเป็นเลตินอร์ตอล แต่น่าเสียดายที่นับตั้งแต่มาเกว้า เสียชีวิต เดอลาเรียก็ไม่มีเลตินอร์ตอลผู้มีอิทธิพลทางดนตรีอีกเลย ด้วยเหตุนี้เองบทเพลงนี้จึง เป็นบทเพลงเดียวที่จะไม่มีการขับร้องสดในงานพิธีใดๆ ของเดอลาเรียมาเกือบร้อยปี

“เสร็จแล้วแล้วพี่ซาซาก็ส่งหิ้วข้อการแสดงครั้งนี้ไปแล้ว เอกสารที่แจ้งไปทางหุ่นก็ได้รับการอนุมัติแล้วด้วย แอมมี เธอถอยไม่ได้แล้วนะ”

แอมมียกกระดาษเนื้อร้องขึ้นปิดหน้าอย่างหมดหวัง “จริงหรือเนี่ย โอ้ย...อิตานั่นคิดอะไรของเขาอยู่นะ”

“เขาก็คงอยากช่วยคุณหมั่นเขม้ง น้ำผลไม้แสนอร่อยมาแล้วจ้า พักทานน้ำสักหน่อยแล้วเราค่อยซ้อมกันต่อดีกว่านะ” เสียงของเมลก็ดังแทรกขึ้นพร้อมกับที่เธอยกถาดแก้วน้ำเข้ามา

แอมมีเห็นสบโอกาสหาทางอุลเลียบฉวยแก้วน้ำขึ้นจิบพร้อมกับทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาทันที ท่านหญิงเกรซจึงได้แต่ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

“แอมมี ขอถามอะไรหน่อยได้ไหม” ซาซ่าเอ่ยขึ้นหลังจากทั้งหมดนั่งลงดื่มด่ำผลไม้

“ว่ามาเลยพี่ น้ำผลไม้ที่อร่อยจัง เอาหน่อยไหมล่ะทีน คิกๆ” แอมมีถามพลางแกว่งแก้วน้ำไปมาตรงหน้าทีน แต่พอมังกรน้อยจะหยิบ เด็กสาวก็ชักแก้วหนีให้สูงขึ้น ทำอย่างนั้นอยู่สองสามครั้งมังกรน้อยก็เลยถอน ซุกหน้ากับหมอนตามเดิม คราวนี้แอมมียื่นแก้วน้ำผลไม้ให้จริงๆ มังกรน้อยเลยได้ดื่มด่ำผลไม้แสนอร่อยอย่างมีความสุข

“ทำไมเธอถึงคิดว่าไข่ใบแรกจะอยู่ที่เมอริเดียนล่ะ” แอมมีรับแก้วน้ำจากทีนเชลคีน แล้วยกขึ้นจิบพลางชี้มือไปยังที่ว่างเปล่าข้างๆ ตัวก่อนจะตอบว่า

“ฉันไม่ได้คิดเองหรอกพี่ คนที่คิดคือทีน มังกรน้อยแสนซนของพี่เขาตัดสินใจเรียบร้อยว่าต้องเป็นทีนนั่น”

พอได้ยินคนเอ่ยชื่อตัวเอง ทีนก็รีบกระเียบเข้ามาแตะตัวแอมมีแล้วพูดขึ้นว่า

“เอาความจริงเลยไหมฮะ”

ท่านหญิงทั้งสี่พยักหน้าพร้อมกัน

“เรื่องจริงๆ เลยนะฮะ”

“ก็ใช่นะสิ เจ้าหนูนี้ กวนอารมณ์จริง” ซาซ่าเงื้อมือจะเขกหัวทีนเชล แต่

หมดแรง

“ได้สิ แต่ตอนนี้เธอต้องพิสูจน์ตัวเองกับท่านหญิงผู้อำนาวยการก่อน ลูกเถอะ แอมมี เวลาของเธอเหลือไม่มากแล้วนะ” ฟายด์พูดพลางลุกขึ้นดึงเพื่อนออกจากโซฟา

“ใช่ ขึ้นเธอมาแต่ตอนอยู่อย่างนี้ ปิดภาคเรียนนี้ก็ได้ไปไหนกันพอดี” ซาซ่าพูดเสริมขึ้นพร้อมกับช่วยฟายด์ดึงคนชี้แจงให้ลุกขึ้น

“โอ้ ทำไม่ต้องเป็นฉันด้วยน้ำ พี่ซาซ่ามาช่วยหน่อยสิ” แอมมีโอดครวญ แต่ก็ยอมลุกไปพร้อมกับซาซ่าด้วย ไม่นานหลังจากนั้นทั่วทั้งห้องเลตเตลก็มีเสียงร้องเพลงประสานดังขึ้น ท่านหญิงเกรซหันไปหาเมลี่ที่กำลังเก็บแก้วน้ำ แล้วพูดกับรุ่นน้องว่า “เมลี่! เดี่ยวไปช่วยพี่ข้างนอกนูนหน่อยนะ”

เมลี่มองตามแผ่นหลังของท่านหญิงเกรซอย่างสงสัย แต่ก็ยังรับคำสั่งนั้นว่า “ค่ะพี่”

เย็นวันเดียวกัน...

“เมลี่ก็กับฉันเจออะไรบางอย่าง” ท่านหญิงเกรซเอ่ยขึ้น เมื่อแอมมีหยุดซ้อมเพื่อพักกล่องเสียงหลังจากซ้อมมาสองชั่วโมงเต็ม แอมมีลดแก้วน้ำลงพร้อมกับถามขึ้นว่า

“ท่านหญิงไปเจออะไรมาคะ”

“เราเจอ” เมลี่ยื่นหนังสือพิมพ์เก่าฉบับที่ลงวันที่เมื่อหลายสิบปีก่อนให้ แอมมีรับมาแล้วหันไปมองหน้าคนส่งอย่างไม่เข้าใจว่า เมลี่ก็กับท่านหญิงเกรซเจออะไรในหนังสือพิมพ์เก่าๆ ฉบับนี้

“พวกเราได้อ่านบันทึกของท่านมัลลูเอล เพราะอยากหาข้อมูลเกี่ยวกับคนที่อ้างว่าเป็นเดรกเกอร์ แต่เรากลับพบข่าวนี้นั่นแทน”

ฟายด์กับซาซ่าชะงักหน้าเข้ามาดูด้วยก็เห็นภาพของใครคนหนึ่ง

“นี่มัน คุณดัสค์นี่” ซาซ่าเอ่ยเสียงสูง

แม้ภาพจะเก่าและซีดจาง แต่ชายหนุ่มในรูปคือ ดัสค์ ฟอร์เทล จริงๆ จากวันที่ทิ้งไว้ในหนังสือพิมพ์ ชายหนุ่มคู่หมั้นของเลตินอร์ตอลคนล่าสุดน่าจะ

มีอายุเกือบร้อยปีแล้ว แต่คนที่มียาอายุมากขนาดนั้น ทำไมตอนนี้อย่างยังมีใบหน้า และร่างกายเหมือนกับคนอายุน้อยสักว่าๆ ได้ละ

ทุกคนยกเว้นแอมมีดูเหมือนจะตะลึงกับข้อมูลใหม่ ซาซาดูจะเป็นคนที่ ไม่เชื่อมากที่สุด เธอพิมพ์แต่คำว่า ‘อาจเป็นคนหน้าตาเหมือนกัน’ แต่ก็ไม่มีใคร ในห้องที่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของประธานนักเรียนสาว

“ดูเธอไม่ตื่นเต้น เหมือนกับเธอจะรู้อยู่แล้วนะ” ท่านหญิงเกรซเอ่ยขึ้น เมื่อพิจารณาสีหน้าอันนิ่งสงบของแอมมี

“ก็อาจจะ” แอมมีตอบพลางยกไหล่อย่างไม่มีใส่ใจ ซึ่งเป็นกิริยาที่ท่านหญิง เกรซรู้สึกขัดตาเป็นอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้มีเรื่องที่ต้องการรู้มากกว่าหาเรื่อง ทะเลาะกับรุ่นน้องเจ้าปัญหา

“ตามคำบอกเล่าของทิน เดรกเกอร์เป็นผู้ที่มีอายุยืนยาวอยู่แล้ว”

แอมมีตอบเลียงคำถามที่ถูกส่งมา

“แค่นั้นหรือ แอมมี ฉันว่าไม่มั้ง เธอต้องมีคำตอบที่ดีกว่านี้สิ” แอมมีหัน ไปสบดวงตากลมโตของเมลกี เขาว่าคิลปินมักเป็นคนอ่อนไหวและจับความรู้สึก คนอื่นได้ไว เมลกีอาจอยู่ในข่ายนั้นก็ได้ แอมมีคิด

“ด้วยความสัตย์จริงเมลกี ไม่เชื่อถามพายุได้ ว่าฉันไม่รู้ว่าเขาอายุเท่าไร แต่เรื่องที่เขาน่าจะเป็นผู้สูงอายุ นั้นยังอยู่บนสมมุติฐานที่น่าเชื่อถือที่สุด...”

“และแอมมีก็ยังไม่ได้ยินเสียงหัวใจของผู้ชายคนนั้นด้วย” พายุดีเสริม

“จริงหรือ คนหูปีศาจอย่างเธอทำไมไม่ได้ยิน หรือว่าเขาเป็น...ผีดิบ” ซาซาทำท่าสยของจนแอมมีอดหัวเราะไม่ได้

“คิกๆ อาจจะใช่ละ ว่าแต่ว่า ชาวนี้มันเกี่ยวอะไรกับท่านมัลลูเอลละ”

“ไม่รู้สิ และถ้าเธออ่านข่าวที่พาดหัว เธอก็จะรู้ว่ามันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับ คุณดัสค์ของเธอเลย แต่ก็แปลกนะแอมมี ชาวที่ไม่ใช่ของเขา เนื้อหาก็คงไม่ได้ เขียนถึงเขา แต่ภาพข่าวส่วนใหญ่ที่ท่านมัลลูเอลตัดเก็บไว้ในเรื่องนี้...” เมลกีพูด พลางส่งแฟ้มอีกแฟ้มที่เธอถือติดมาให้แอมมี

“...ภาพส่วนใหญ่กลับมีคุณดัสค์ของเธอติดอยู่ไม่มูมิดก็มูมหนึ่งของ ภาพ ดูลี เห็นไหม”

แอมมี ฟายด์ และซาซาก็ลงมองตามนิ้วของเมลี่ที่ชี้ไล่ไปตามมุมต่างๆ ของรูป

“คุณดัสต์ของเธอต้องเป็นคนชอบเข้าสังคมอย่างร้ายกาจ ถึงได้มีรูปถ่าย เยอะขนาดนี้” ซาซ้ออกความเห็น

“ดัสต์ พอร์เทล ที่ฉันรู้จักไม่น่าจะเป็นคนอย่างนั้น และขอโทษเถอะ พวกเธอลืมไปหรือเปล่าว่าเขาเป็นแค่คู่มั่นกามะลอของฉัน พุดกันอยู่ได้ ใครเป็นคนของฉันกัน” แอมมีไวย แต่ดูเหมือนคนอื่นจะทำไมไม่รู้ไม่ชี้

“เราเชื่อใจเขาได้หรือเปล่า” ท่านหญิงเกรซเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบดวงตาสีเทาของท่านหญิงเกรซสลับเข้าไปในดวงตาสีทองของแอมมี

“ไม่รู้สิคะท่านหญิง ถ้าพุดกันตามจริง แคลร์อย่างฉันไม่ควรไว้วางใจใครเกอร์อย่างเขา แต่ในสถานการณ์แบบนี้ เรามีแต่ต้องเชื่อใจเขาเท่านั้น ปัญหาข้างหน้าก็เอาไว้แก้กันข้างหน้าแล้วกัน”

“คุณดัสต์รู้หรือเปล่าว่าเธอเริ่มฝึกใช้เวทมนตร์กับฟายด์แล้ว” ท่านหญิงเกรซถามต่อ

“ไม่...คิดว่าไม่รู้ละ ฉันไม่ได้บอกเขา ทินเองก็ห้ามไม่ให้ฉันบอก คงกลัวว่าข้าพเจ้านี้จะไปถึงเพชเชตต์ละมั้ง อีกอย่าง เขาเพิ่งเจอฟายด์แค่ครั้งเดียว คงไม่มีญาณวิเศษขนาดที่เจอกันครั้งเดียวแล้วรู้ว่าฟายด์เป็นผู้ใช้เวทมนตร์หรือมั้ง” แอมมีตอบ ก่อนจะหันไปหามังกรน้อยที่เดินออกมาจากห้องครัว กินแล้วก็นอนนอนแล้วก็กิน ใช้ได้จริงๆ มังกรของเธอ ดูเหมือนหินเชลจะไต่ยืนเรื่องทั้งหมดไปหน้าอ่อนเยาว์ของทินจึงดูเคร่งเครียดขึ้น แต่ก็ไม่ได้พุดอะไรนอกจากเดินมานั่งติดกับแอมมี

“แล้วฟายด์สอนอะไรให้เธอบ้างล่ะ” เมลี่ยืนขึ้นอย่างอยากรู้ แอมมีจึงบ๊วยปากไปทางฟายด์ ให้อาจารย์จำเป็นเล่าเองดีกว่า

“ก็ไม่มีอะไรมากหรอกจ้ะ เอ่อ พี่ซาซ่า เมลี่ยี้ เราคงต้องไปทำอาหารเย็นแล้วละ ท่านหญิงคะ ช่วยดูแอมมีแทนฉันหน่อยแล้วกันนะ” พุดจบฟายด์ก็ลุกขึ้นเดินนำออกจากห้องไปก่อน เมลี่ยี้หันไปมองซาซ่าซึ่งก็ทำได้แค่ยกไหล่แล้วพากันเดินตามฟายด์ออกไป

“ฟายด์ โรเชล ดัสค์ พอร์เทล ดูเหมือนคนรอบตัวเธอจะมีแต่ปริศนาะ แอมมี” ท่านหญิงเกรซพูดขึ้นหลังจากคนทั้งหมดออกจากห้องไปแล้ว

“ฉันเองก็คิดอย่างนั้นคะท่านหญิง แต่เราคงทำอะไรไม่ได้ นอกจากเฝ้ามองต่อไป” แอมมีตอบ

“แล้วเธอสนใจใครมากกว่ากันล่ะ คนไม่โกหกแต่ไม่พูดความจริง หรือ คนที่ไม่พูดอะไรเลย” แอมมียกไหล่อย่างไม่ใส่ใจเช่นเดียวกับทุกครั้งที่โดนถามคำถามที่เธอไม่เห็นว่ามันคือปัญหาใหญ่ ก่อนจะตอบกลับว่า

“เรื่องนั้นมันก็ต้องขึ้นอยู่กับว่า...ใครทำให้ฉันสนใจมากกว่ากัน”

2

พิธีฉลองน้ำชา

รื้อกำแพงอิฐสี่น้ำเงินของเดอลาเรียมักกันผู้คนภายนอกออกจากเรื่องราวภายในโรงเรียนเสมอ แต่จะมีเพียงวันเดียวเท่านั้นที่รื้ออันเข้มงวดนี้เปิดต้อนรับคนภายนอก หลายร้อยปีมาแล้วที่พิธีฉลองน้ำชาไม่ได้เป็นเพียงพิธีเฉลิมฉลองการก่อตั้งโรงเรียนกุลสตรีอันดับหนึ่งของประเทศเท่านั้น แต่ยังเป็นงานเฉลิมฉลองสำคัญแห่งปีของเมืองลาครอสอีกด้วย

เหตุผลเดียวที่ทำให้พิธีฉลองน้ำชากลายเป็นงานยักษ์สำหรับเมืองลาครอสก็เพราะตัวเอกของงานคือ เลตินอร์ตอลทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะมาร่วมงานอย่างพร้อมเพรียง วันงานจะเป็นเพียงวันเดียวเท่านั้นในหนึ่งปีที่ทุกคนจะได้ลโฉมกุลสตรีอันดับหนึ่งผู้เป็นตำนานของเดอลาเรีย นอกจากนี้ แยกที่มาในงานก็ล้วนแต่เป็นชนชั้นสูง ไม่ว่าจะเป็นผู้บังคับบัญชาทุกสายงาน ผู้นำ และทายาทตระกูลดัง รวมไปถึงผู้ทรงอิทธิพลในวงการต่างๆ ก็มารวมตัวกันในงานอย่างคับคั่ง เรียกได้ว่า เป็นงานรวมดาวของประเทศนี้เลยก็ว่าได้

โดยเฉพาะปีที่มีการเปิดตัวเลตินอร์ตอลคนใหม่ งานที่วุ่นใหญ่แล้ว ก็จะมีใหญ่ขึ้นอีกหลายเท่า งานในปีนี้จึงต้องมีการจัดที่นั่งให้ผู้เข้าร่วมงานมากเป็นพิเศษ โถงน้ำชาซึ่งเป็นอาคารทรงโดมถูกจัดแต่งใหม่ โดยตรงกลางของโถงน้ำชาชั้นล่างถูกเนรมิตให้กลายเป็นสวนดอกไม้แสนสวยที่อบอวลไปด้วยกลิ่นชา เมดเดอร์รี่ร้อย

คนต่างว่ำนอยู่กับการเตรียมน้ำชาหานาชนิด แต่ละคนจะติดป้ายชื่อชาที่ตัวเองรับผิดชอบที่อกเสื้อด้านซ้าย เพื่อ่ายต่อการบริการน้ำชาให้แก่แขกทุกคน

หากน้ำชาคือพระเอกของพิธีฉลองน้ำชา นางเอกของงานก็คือการแสดงเปิดตัวเลตินอร์ตอลนั่นเอง ท่ามกลางสวนดอกไม้สีขาวกลางโถงน้ำชาจะเป็นเวทีการแสดงความสามารถของเลตินอร์ตอลและถ้วยน้ำชาทั้งสี่ ถัดจากเวทีเป็นที่นั่งของเหล่าครูพี่เลี้ยงและนักเรียนชั้นปีต่างๆ ส่วนที่นั่งของแขกผู้มีเกียรตินั้นอยู่บนระเบียงชั้นสอง แต่ที่นั่งพิเศษสุดของการแสดงครั้งนี้คือ เก้าอี้กำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มยี่สิบตัวซึ่งจัดวางอยู่ที่ระเบียงชั้นลอยระหว่างชั้นหนึ่งกับชั้นสอง ตัวอักษรสีทองที่สลักไว้ที่ขอบพนักเก้าอี้เผยให้เห็นรายนามของคณะกรรมการสมาคมที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ด้านหลังเก้าอี้กำมะหยี่สีน้ำเงินคือ เก้าอี้กำมะหยี่สีทองที่สลักชื่อของเลตินอร์ตอล ซึ่ง ณ ขณะนี้มีด้วยกันทั้งหมด 9 คน

ขณะที่ครูพี่เลี้ยงนับสิบและเหล่าเมดเดอร์นับร้อยกำลังวิ่งวุ่นกับการเตรียมนาน เด็กสาวคนสำคัญทั้งห้าก็กำลังวุ่นวายเช่นกัน พวกเขามีเวลาน้อยมากในการเตรียมการแสดง และยังมีเวลาน้อยมากไปอีกในการเตรียมเครื่องแต่งตัว โชคดีที่พวกเธอไม่มีปัญหาเรื่องสัดส่วนรูปร่าง ประกอบกับเมดเดอร์ของเดอลาเรียก็เก่งกาจในเรื่องการตัดเย็บเสื้อผ้าจนขึ้นชื่อ ดังนั้นพวกเธอจึงหาชุดแต่งตัวได้ไม่ยากนัก แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เสื้อผ้าหรือเวทีการแสดง ทุกอย่างขึ้นอยู่กับ...พวกเธอ

“บอกให้เลขาติดต่อสื่อสารองไปซาแล้วไซ้ไหม เราไม่ต้องการให้ม้เรื่องผิดพลาดเหมือนปีที่แล้ว ท่านผู้หญิงวาเรน่าตั้งเรื่องนี้มา...” เสียงสั่งการของ ซาเรซ่าเพลเลต ดังไปทั่วห้อง มันดังมาตลอดช่วงเช้า และแม้จะเลยมาถึงช่วงบ่ายแล้ว คำสั่งก็ยังคงพร้งพรูออกมาอย่างไม่มีที่ท่าจะหยุด

แอมมีมองใบหน้าด้านข้างของรุ่นพี่สาวด้วยความที่ง ฟ้าชาในวันนี้ดูต่างจากคนที่อยู่กับเธอมาสองสัปดาห์เต็ม ทั้งน้ำเสียง ท่าทาง ความคล่องแคล่ว แสดงให้เห็นว่าซาเรซ่าเป็นคนเก่งและรักความสมบูรณ์แบบแค่ไหน ทุกคำสั่งที่ออกจากปากของเธอล้วนถูกกลั่นกรองด้วยความรอบคอบอย่างไร้ที่ติ แอมมีไม่เคยคิดว่าจะมีใครที่คิดเร็ว ทำเร็ว และสมบูรณ์แบบได้ขนาดนี้มาก่อน

“นี่พี่เขาจะไม่หยุดทำงานแม้สักนาทีเดียวเลยหรือไง” เมลก็บ่นขณะหลับตาให้เมตเตอร์แตงแต้มสั่นบนขอบตา

“ก็มันเป็นหน้าที่ของประธานนักเรียนนี่นา” พายด์ตอบแทน

“ฉันละสงสัยสารพี่เซร่าจริงๆ จดทันหรือเปล่าก็ไม่รู้ แกรมต้องวิ่งขึ้นวิ่งลงตั้งหลายรอบแล้ว งานนี้พี่เขาต้องนำหนักลดแน่ๆ” แอมมีพูดพร้อมกับมองไปทางหญิงสาวเจ้าของกรอบแว่นกลมสีทองผู้กำลังจดคำสั่งของท่านประธานใหญ่อย่างรวดเร็ว

“...เรื่องของดอกไม้ประดับซุ้มประตูกิตตะวันออก คุณแม่บ้านใหญ่เพิ่งแจ้งทางเราว่า ลูกสาวคนเล็กของท่านนายกเทศมนตรีแพ้เกสรดอกไม้ที่เราเลือกไว้...” เสียงรายงานที่นิ่งเนิบช้าของเซร่ายังไม่ทันสิ้นสุด ซาซากิก็พูดแทรกขึ้นว่า

“เปลี่ยน ติดต่อร้านมอลฟราเวล บอกไปว่าเราต้องการดอกไม้เพิ่ม ส่วนดอกไม้ที่เราสั่งมาแล้วให้เอาไปประดับที่ประตูทางเข้าด้านทิศใต้ อ้อ อย่าลืมตรวจสอบราคาด้วยนะ เขาจะได้ไม่โก่งราคาเราเกินจริง อีกอย่าง แจกันใหญ่ตรงซุ้มประตูกิตตะวันออกนั้นมันไม่เหมาะกับดอกไม้ชนิดอื่น อย่าลืมประสานงานกับเมตเตอร์ผู้รับผิดชอบให้เปลี่ยนให้เหมาะสมด้วย”

“พี่ควรจะหยุดทำงานได้แล้ว” ท่านหญิงเกรซเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าซาเรซ่าไม่มีทีท่าจะปล่อยวางงานในฐานะประธานนักเรียนสักที

“ฉันเชื่อว่าพี่รองประธานนักเรียนคงสามารถจัดการทุกอย่างได้ ใช่ไหมคะพี่เซร่า” เซร่า มาเทร่า หันไปสบดวงตาสีเทาอันทรงอำนาจของท่านหญิงรุ่นน้อง แม้เด็กสาวตรงหน้าจะอายุน้อยกว่าเธอ แต่เซร่าก็อดยอมรับไม่ได้ว่า ท่านหญิงมอลโลร์น่า เกรซ มีรังสีความเป็นผู้นำอยู่เต็มเปี่ยม ผิดกับท่านหญิงเกรซคนน้องที่คุณสมบัติความเป็นกุลสตรียิ่งขาดๆ เกินๆ อยู่มาก เซร่าคิดพลางแยมยิ้มรับคำถามของท่านหญิงเกรซ ก่อนจะพูดขึ้นว่า

“พี่ก็ใช้อย่างนั้น แต่ก็ต้องยอมรับว่า ช่องโหว่ของการขาดประธานนักเรียนไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลย จะทำยังไงได้ละคะ ถ้าประธานนักเรียนเป็นกันง่ายๆ ก็คงมีประธานนักเรียนกลื่อนกลาดไปหมดจริงไหม เอาละ พี่ขอตัวก่อนนะคะท่านหญิง ขอตัวก่อนนะจ๊ะน้องๆ ขอให้โชคดีกับการแสดง อ้อ...” เซร่าหัน

กลับมาหาชาชาผู้ที่เป็นทั้งผู้บังคับบัญชาและเพื่อนสนิทพร้อมกับพูดว่า

“ฉันจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย เธอเองก็พยายามเข้าล่ะ”

ชาชายัมรับขณะมองเพื่อนสาวเดินออกจากห้องไปด้วยความเป็นห่วง พิธีฉลองน้ำชาเป็นพิธีใหญ่ คณะกรรมการนักเรียนต้องต้อนรับบุคคลสำคัญระดับประเทศ หากเกิดความผิดพลาดอะไรแม้เพียงเล็กน้อย นั่นหมายถึง การทำให้ชื่อเสียงของเดอลาเรียเสียหาย เพราะเหตุนี้ชาเรชาจึงกังวลและพะวักพะวนไปเสียทุกอย่าง

“พอเถอะน้ำพีชาชา หลายวันมานี้พี่ทำงานหนักเกินไปแล้ว ดูลิ ขอบตาชาชาหมดแล้ว ช่างเขาต้องแต่งหน้าหนาแคไหนเนียเพื่อลบขอบตาชาๆ ของพี่” เมลก็แซว ขณะที่ลุกขึ้นเดินไปส่งกระຈกเพื่อตรวจดูความเรียบร้อย

“ก็คนมันห่วงนี่นา” ชาชาพึมพำเบาๆ

“พี่รู้ตัวไหมว่า พี่เป็นคนชอบควบคุม พี่ทำเหมือนไม่ไว้ใจเพื่อนร่วมงานของพี่เอง” แอมมีอกความเห็นที่ทำให้ชาชานิ่งอึ้งไป อาจจะจริงอย่างที่แอมมีพูด เธอไม่ไว้ใจคนอื่น...ทุกอย่างต้องผ่านสองมือนั้นเธอถึงจะมั่นใจว่า ทุกอย่างจะเรียบร้อยและดีเลิศ

“ท่านหญิงละ คิดว่าพี่เป็นอย่างนั้นไหม” ชาชาหันไปถามท่านหญิงเกรซที่กำลังยืนให้เมดเดอร์เก็บชายกระโปรงราตรีลูกไม้ขาวบริสุทธิ์

“ฉันคิดว่าพี่อาจเป็นคนชอบควบคุมสมบูรณ์แบบ”

ความกังวลของชาชาดูเบาบางลงเมื่อได้ยินคำตอบ แต่แอมมีกลับยกไหล่เป็นเชิงว่า มันก็ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหน

“ฟายด์ละ คิดว่าไง”

แอมมีส่ายหัวกับคำถามซ้ำซากของชาเรชาที่ยังกังวลไม่เลิก เด็กสาวเลยพูดตัดบทว่า

“โอ้ พี่ พี่จะถามให้ได้คำตอบที่อยากฟังใช่ไหม เออเถอะ ฉันตอบให้ก็ได้ว่าพี่ไม่เป็นแบบนี้หรอก ฉันพูดเล่น พอใจหรือยังคะ ไปกันเถอะฟายด์ ฉันไม่ออกไปเจอใครบางคนตามลำพัง”

“เธอจะพาฟายด์ไปไหน พี่ยังต้องซ้อมกับฟายด์อีกนะ นี่แอมมี เธอแกล้ง

ทำเป็นไม่ได้ยินที่พี่พูดใช่ไหม” ซาชาพูดไล่หลังแอมมี แต่เด็กสาวรุ่นน้องก็แค่โบกมือลาเหมือนไม่สนใจ ก่อนจะเปิดประตูออกไป ซาชาได้แต่ส่ายหน้ากับบานประตูที่ปิดลงอย่างอดนึกเคืองรุ่นน้องไม่ได้ ก่อนจะหันมาถามเมลี่ที่กำลังช่วยทำหนังสือเลขคณิตที่โต๊ะ “เมลี่ พี่สาวเธอทำอะไรอยู่”

“ใครบางคนของเขานะ ใครกันล่ะเมลี่”

พอได้ยินคำถาม เมลี่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ พร้อมกับตอบว่า “คิๆ จะเป็นใครได้ล่ะพี่ ก็คุณพี่ของเขานะสิ”

“หมอนั่นต้องบ้าแน่ๆ ที่รับทำเรื่องแบบนี้” แอมมีบ่นพึมพำเข้าไปเข้ามาด้วยคำพูดเดิม ขณะที่เดินเคียงข้างฟายด์ลงไปตามบันไดเวียนซึ่งนำพวกเธอไปสู่ห้องรับรองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมการแสดง

“คุณดัสต์เองก็คงอยากให้เธอออกไปปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเดรกเกอร์ใจจะขาดมั้ง ถึงได้ยอมมารับหน้าที่นี้” ฟายด์ตอบพร้อมกับเปิดประตูห้องเข้าไปที่นั่นพวกเธอได้พบกับผู้ชายที่ทำให้แอมมีอารมณ์เสียมาตลอดหลายวัน

“อยากให้ฉันออกไปรับใช้องค์กรของเขามากกว่ามั้ง เฮอะ” แอมมีบ่นอุบอปปขณะที่พาตัวเองเข้าไปใกล้คนที่นั่งรอพวกเธอด้วยสีหน้าเฉยชา

“จดหมายนี้หมายความว่าไง” ทันทีที่เข้ามาในห้อง แอมมีก็เปิดฉากโดยยื่นกระดาษจดหมายที่เด็กสาวกำไว้ในมือมาตลอดทางออกมาทางต่อหน้าชายหนุ่มทันที

ดัสต์ พอร์เทล ลูกพี่จากโซฟามาเผชิญหน้ากับเด็กสาว ดวงตาสีนิลกวาดสายตาไปตามตัวอักษรที่มีอยู่น้อยนิดในกระดาษ ก่อนจะเลื้อยไปสบตากับแอมมี แล้วตอบด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ว่า

“ก็หมายความว่าอย่างที่เขียน”

“หากต้องทำอย่างนั้น ก็ต้องเป็นอย่างนั้น” นายบ้าหรือไง ทำไมไม่ปฏิเสธล่ะ นายไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้ นายทำแบบนี้ฉันก็แกล้ง”

ดัสต์ยกมือขึ้นกอดอกโดยไม่กล่าวว่าสូทักซิดอสี่ขวายัย พร้อมกับเอียงหน้ามองคุณพี่ของตัวเองอย่างพิจารณา

แอมเบอร์รี แคลร์ ในวันนี้ แม้จะดูเกรี้ยวกราดกว่าทุกวันที่เคยเห็น แต่เขาก็ต้องยอมรับว่า เธอเป็นเด็กสาวที่เหมาะสมกับสีข้าวอย่างร้ายกาจ ชูตราตรี ลูกไม้เปลี่ยนไหล่ข้างหนึ่งสามารถทำให้เด็กสาวกลายเป็นหญิงสาวได้ อาจเป็นเพราะแอมมีไม่ใช่คนชอบแต่งตัว ที่ผ่านมาเขาเห็นเธอแต่งตัวแบบเน้นความสะดักในการเคลื่อนไหวเป็นหลัก และส่วนใหญ่ก็เป็นสีเข้มทึมๆ ไม่คิดว่า ยัยหนูเจ้าปัญหาจะกลายเป็นสาวไปได้ในเวลาไม่กี่เดือน ไม่เสียชื่อโรงเรียนกุลสตรีอันดับหนึ่งจริงๆ

“นายกำลังถามฉันว่า จะให้ฉันทำยังไงใช้ไหม ตาบ้าเอ๊ย คนอย่างนายนี้ มันน่า...”

ฟายด์มองภาพเพื่อนต่อว่าชายหนุ่มโดยที่อีกฝ่ายไม่ตอบโต้อย่างช้าๆ นี่ขนาดเขาไม่ได้กลับมาอะ แอมมียังรู้อีกว่าอีกฝ่ายคิดอะไร เหลือเกินจริงๆ เลยเพื่อนเธอ

“พอเถอะ แอมมี คุณดัสค์ของเธอยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ”

ดัสค์มองเลยคู้หมั่นก้ามะลอของเขาไปยังเด็กสาวเจ้าของเสียง ดัสค์เคยพบเธอมาแล้วเมื่อครั้งที่เขาพาทำนหญิงทั้งห้ากลับเข้าสู่เขตแดนของเดอลาเรียอย่างเนียนฉิวเมื่อไม่กี่วันก่อน ในเวลาเร่งด่วนอย่างนั้นทำให้เขาไม่ได้ทันสังเกตว่า ถ้วยน้ำชาของแอมมีถ้วยนี้พิเศษกว่าเด็กสาวทั่วไป

ฟายด์ โรเซล คือเด็กสาวที่มีดวงตาสดใสเปล่งประกาย แต่แฝงไปด้วยความลุ่มลึกไม่เหมือนกับเด็กสาวในวัยเดียวกัน ภายใต้การตกแต่งใบหน้าและเสื้อผ้าอย่างประณีต ฟายด์จัดว่าเป็นคนสวยอย่างหาตัวจับยาก และเมื่อรวมกับคุณสมบัติของกุลสตรีผู้ได้รับเลือกเป็นถ้วยน้ำชาแล้ว คงไม่ต้องอธิบายอะไรให้มากถึงความถึงความเป็นหญิงในอุดมคติของชายหนุ่มทุกคน แต่สิ่งที่ทำให้ดัสค์มองฟายด์อย่างพิจารณาไม่ได้มีแต่เหตุผลสองข้อนั้น

ตั้งแต่ดัสค์รู้ว่า แอมมีจำเป็นต้องเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เพื่อนทั้งสี่คนของเธอรับรู้ด้วย เขาจึงสั่งให้อัลเบอร์โต้ตรวจสอบหาข้อมูลของเด็กสาวทั้งสี่คนที่ทำนหญิงมอลโลรีน่า เกรซ ทายาทตระกูลเกรซอันทรงเกียรติ เมลกีร์ พอร์ซีเลน ทายาทนักปั้นระดับโลก ซาเรซ่า เฟลเลต ประธานนักเรียนผู้มีความสามารถ

จากข้อมูลที่เขาได้รับ เขาไม่สงสัยในการตัดสินใจของท่านหญิงเดอลาเรียเกี่ยวกับท่านหญิงทั้งสามแม่สัณนิท มีแต่ ฟายด์ โรเซล เท่านั้นที่เขายังไม่เข้าใจว่าท่านหญิงเดอลาเรียใช้อะไรมาเป็นเกณฑ์ตัดสินให้เด็กสาวที่ไม่มีแม่แต่ประวัติครอบครัว เข้ารับตำแหน่งถ้วยน้ำชาอันทรงเกียรตินี้ มันเป็นเพียงเพราะฟายด์เป็นท่านหญิงเพียงคนเดียวในรอบหลายสิบปีที่มีคุณสมบัติตามบัญญัติแห่งเดอลาเรียครบถ้วนทุกข้อตามที่ข้อมูลทางเอกสารแจ้งเพียงอย่างเดียว หรือเพราะมีเหตุผลอื่น

“ฟายด์ โรเซลค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักคุณอย่างเป็นทางการนะคะ คุณดัสค์”

เพราะแม้แต่นึกถึงข้อสงสัยในตัวเด็กสาว ดัสค์จึงเกือบจะโค้งตัวรับการย่อตัวทำความเคารพอย่างดงามของฟายด์ไม่ทัน แต่อาจเป็นเพราะชายหนุ่มเป็นผู้สูงวัยกว่า การโค้งรับซ้ำจึงไม่เป็นที่ผิดสังเกต

“ยินดีที่ได้พบคุณเช่นกัน” คำพูดและท่าทางของสุภาพบุรุษร้อยเปอร์เซ็นต์นั้นทำเอาแอมมีอดหันไปแลบลิ้นล้อเลียนอีกทางไม่ได้ ‘เฮอะ ที่กับฟายด์ละก็ พูดดีด้วยเสีย อีตาผีดิบเอ๊ย’

“คุณทำให้เพื่อนฉันแทบคลั่งตอนอ่านจดหมายที่ทันทามาให้”

ดัสค์เหลือบตากลับไปมองเด็กสาวที่ตีหน้าบึ้งใส่เขาอย่างพอจะนึกออกก่อนจะหันกลับมาหาฟายด์อีกครั้ง

“ผมพอจะนึกภาพออก แต่อาจจะเป็นการเสียมารยาทไปสักหน่อย ถ้าผมจะสอบถามคุณว่า คุณอยู่ต่างประเทศมาก่อนใช่ไหมครับ”

เปลือกตาลีสวยของฟายด์กะพริบขึ้นลงอย่างรู้ว่าการสะอูด ใบหน้าของเด็กสาวไม่มีอาการตื่นตระหนกที่น่าจะเกิดขึ้นยามเมื่อถูกถามคำถามที่อาจคุกคามต่อสถานะของเธอ แอมมีหันไปมองดัสค์ ก่อนจะหันกลับไปมองเพื่อนของเธอ ใบหน้าของทั้งสองทำให้แอมมีนึกถึงคำพูดของท่านหญิงเกรซ

‘...เธอสนใจใครมากกว่ากันละ คนไม่โกหกแต่ไม่พูดความจริง หรือคนที่ไม่พูดอะไรเลย...’

นั่นสิ ใครกันนะที่น่าสนใจมากกว่ากัน เพราะหาก ดัสค์ ฟอ์เทล คือคนที่มิใช่หน้าอันไร้อารมณ์จนคนจับความรู้สึกไม่ได้ ฟายด์ โรเซล ก็คงเป็นเด็กสาว

ที่ซ่อนความรู้สึกทุกอย่างไว้ภายใต้รอยยิ้มอันสดใส แอมมีไม่รู้ว่าจะเก็บความรู้สึกเก่งกว่ากัน แต่สิ่งที่เธอรู้ก็คือ ทั้งสองมีความลับมากพอๆ กัน

“อะ ฉันอยู่ที่นี่มาก่อน เออ แอมมี ฉันมาส่งเธอแค่นี้ดีกว่า พี่ซาซากับฉันต้องซ่อมส่วนของเร่อีกสักหน่อย ขอตัวก่อนนะคะ คุณดัสค์”

พอเห็นว่าเพื่อนทำท่าจะชิงหนีจากไปดื้อๆ แอมมีก็รีบวิ่งไปเกาะแขนพร้อมกับกระซิบว่า

“ทำไมทั้งกันตอนนี้นะ”

ฟายด์ใช้มืออีกข้างที่เหลือเปิดประตูออกพร้อมกับกระซิบตอบว่า “ฉันไม่อยากอยู่แล้วโดนชักฟอกอีกคนนะสิ คิกๆ คุณกันดีๆ นะจ๊ะ”

บิง! เสียงประตูปิดลง ฟายด์จากไปแล้ว แอมมีจ้องบานประตูอย่างอดนึกเคืองเพื่อนไม่ได้ แต่ไม่นาน คนอย่างแอมมีก็หันมาแยกเขี้ยวใส่ชายหนุ่มที่ยืนกอดตอมองเธออย่างพิจารณา

“มองอะไร”

“เธอรู้จัก ฟายด์ โรเซล มากแค่ไหน”

“มากกว่านายก็แล้วกัน”

ดัสค์ถอนหายใจกับความยียวนของอีกฝ่าย ก่อนจะเดินตรงเข้าไปหาเด็กสาว ท่าทางของชายหนุ่มทำให้แอมมีนึกกลัวจนต้องก้าวถอยหลังไปที่ละก้าว ซึ่งนั่นก็เป็นไปตามที่ดัสค์ต้องการ เขาต้องการให้เด็กสาวกลัวหรือไม่ว่าใครเขาบ้างจะได้ปราบๆ กันได้สักหน่อย

“นะ...นาย จะทำอะไรนะ” แอมมีพูดขณะที่สั่นเท้าล้มผลัดได้ถึงขอบของโซฟา แต่ก่อนที่แอมมีจะหายหลัง ดัสค์ก็เอื้อมมือจับต้นแขนข้างข้างเอาไว้ก่อน

“ระวังหน่อยสิ เดี่ยวชุดราคาแพงก็ขาดหรอก”

แอมมีสะบัดตัวจากการเกาะกุมของอีกฝ่ายพร้อมกับหลบไปด้านหลังแล้วเถียงกลับว่า

“แล้วมันเป็นเพราะใครเล่า เกิดบ้าอะไรขึ้นมา รุ่ๆ ก็เดินดุ่มๆ เข้ามา” คนเขาก็ตกใจเป็นนะ แอมมีคิดต่อในใจ ใครจะอยากให้อีตาผีดิบบ้ารู้ว่า เธอแอบ

กลัวเขานิดหน่อย...ให้ตายเถอะ แค่นิดเดียวจริงๆ นะ

ดัสต์ถอนหายใจออกมาเบาๆ ตอนแรกก็นึกว่าทำให้กลัวได้แล้วนะ แต่เอาเข้าจริง แอมมีก็หาเรื่องเถียงเขาได้อยู่ดี ทำทางเขาต้องหาวิธีรับมือกับเด็กสาวของแคลร์คนใหม่เสียแล้ว

“นั่งลง” ดัสต์พูดด้วยน้ำเสียงเรียบก่อนที่ตัวเองจะหลุดตัวลงนั่งเช่นกัน

“ทำไมต้องนั่ง” แอมมีถามพลางมองไปยังที่นั่งข้างๆ ชายหนุ่มอย่างไม่ไว้วางใจ

“กลัวเหรอ” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับเอนหลังพิงโซฟาอย่างผ่อนคลาย

“บัลลี นั่งก็นั่ง ไม่เห็นจะกลัวเลย” พูดจบก็กระแทกตัวนั่งข้างๆ ชายหนุ่มเท่านั้นเองที่ดัสต์เริ่มมองเห็นหนทางที่จะรับมือกับเลตินอร์ตอลคนใหม่แล้ว

“เรื่องที่เธอขอ ดิวาช คาเลอกูล ตอบตกลงแล้วนะ” ดัสต์พูดขึ้นหลังจากเห็นว่าแอมมีพร้อมที่จะฟังเขาพูดแล้ว

“เหรอ แล้วเรามีเงื่อนไขอะไรบ้างล่ะ” แอมมีหันมาถามชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงจริงจัง แอมมีไม่ใช่คนที่ชอบตั้งแง่ เธอรู้ว่า ดัสต์ ฟอร์เทล เป็นทุกอย่างที่ตรงข้ามกับเธอ พูดง่ายๆ ก็คือ เธอกับเขาเข้ากันไม่ได้แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ตอนนี้หากต้องทำงานร่วมกัน ในฐานะผู้ร่วมงาน แอมมีไม่เคยเอาเรื่องอคติส่วนตัวมายุ่งด้วยอยู่แล้ว และยังไม่ต้องพูดถึงถ้าสิ่งที่เธอกำลังจะทำ หมายถึงชีวิตของแม่ด้วย

“ไม่มี”

“เหรอ?” แอมมีรับคำอย่างสงสัย แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรออกมา เพราะเธอคิดว่าคุณลุงดิวาชคงอยากช่วยเธอเพราะเห็นแก่แม่มากกว่า คนเป็นพ่ออย่างไรก็คงตัดน้องไม่ขาดหรอกมัง

“เราจะออกเดินทางทันทีที่เธอได้รับอนุญาตให้ออกจากรั้วของเดอลาเรีย ซึ่งนั่นก็หมายความว่า การแสดงในวันนี้ต้องไม่มีอะไรผิดพลาด”

พอได้ยินอย่างนั้นแอมมีก็เซิดหน้าไปทางอื่น ก่อนจะพูดขึ้นว่า

“ฉันไม่พลาดอยู่แล้ว นายล่ะ มั่นใจหรือเปล่า ไม่มีเวลาซ่อมแล้วด้วย”

ดัสต์มองเลี้ยวหน้าที่แฝงความมั่นใจของเด็กสาวอย่างนึกขำ เขาเองก็อยากรู้เหมือนกันว่า คนอย่างเขาจะสามารถทำเรื่องอย่างนี้ได้ อย่างมั่นใจ

หรือเปล่า

แอมเบอร์รี่ แคลร์ จะก้าวขึ้นเป็นเลตินอร์ตอลได้อย่างสมภาคภูมิหรือไม่
เขาไม่รู้หรอก แต่การที่เด็กสาวผู้แสนดีต้องขนาดวิ่งหนีโอกาสทองหนึ่งเดียวใน
หลายสิบล้านอย่างเอาเป็นเอาตาย เด็กสาวที่หลายเดือนที่แล้วปฏิเสธเสียงแข็งที่
จะเกี่ยวข้อแม่เพียงเศษเสี้ยวของสิ่งมีชีวิตที่ทรงอำนาจที่สุดในโลก และเด็กสาว
ที่แสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าเกลียดเขาราวกับโกรธกันมาสักพันปี หากเด็กสาว
คนนั้น...กล่าวพูดว่า เธอมั่นใจ เขาก็คงพูดคำอื่นไม่ได้นอกจาก...

“แน่นอน”

3

ดอร์คาเพนท์

ยี่สิบเอ็ดนาฬิกาตรงของคืนวันพระจันทร์เต็มดวงครั้งที่เก้าของทุกปี
พิธีฉลองน้ำชาได้เริ่มต้นขึ้น แยกแยะจากทั่วทุกสารทิศต่างเดินเหยียบย่างผ่าน
พรมสีน้ำเงินเข้มเข้าสู่โถงน้ำชาอันลือชื่อของโรงเรียนกุลสตรีเดอลาเรีย เสื้อผ้า
แสนสวย เครื่องประดับล้ำค่า กลิ่นน้ำหอมฟุ้งกระจาย ไซ้ นี่คืองานสังคมของ
ชนชั้นสูงของแท้ งานที่คนอย่าง แอมเบอร์รี แคลร์ ไม่เคยคิดว่าตัวเองคือส่วน
หนึ่งของมัน ไม่เคยคิดจนกระทั่งเมื่อหลายเดือนก่อน

ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงหลังประตูอันทรงเกียรติของเดอลาเรียเปิดต้อนรับ แยก
ผู้มีเกียรติทุกท่านก็นั่งประจำที่จนครบ และแม้ว่าน้ำชาจะถูกเสิร์ฟไม่ขาดตอน
ดนตรียังคงเล่นประกอบอย่างไพเราะ หรือเสียงพูดคุยในโถงน้ำชาจะไม่เบาลง
แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็มีบ่อยครั้งที่ทุกคนเหลียวสายตาไปมองบานประตูสีทอง
ซึ่งอยู่ด้านหลังเวทีกลมสีขาวกลางห้องโถง บานประตูซึ่งผู้คนในลาโคนาต่าง
เรียกกันว่า ดอร์คาเพนท์

ดอร์คาเพนท์ คือบานประตูที่สร้างขึ้นจากไม้เนื้อขาวโบราณอายุราว
100 ปี แกะสลักลงลายรูปหงส์อย่างประณีต และเคลือบด้วยทองคำแท้
บริสุทธิ์ทั้งบาน ศิลปะเคลือบทองชิ้นนี้ถูกตั้งราคาประเมินไว้สูงลิบถึงหนึ่งพัน
ล้านเดรค โดยไม่นับรวมที่จับประตูทั้งสองข้างซึ่งทำจากทองคำขาวประดับ

ด้วยเพชรกว่าหนึ่งร้อยกะรัต บานประตูอันสูงค่านี้สร้างโดยช่างไม้ตระกูลคาเพนท์ 2 อันโด่งดัง เป็นบานประตูที่ทำให้ทั่วทั้งลาโคน่าได้ยลโฉมเลตินอร์ตอลมาแล้ว 134 คน และวันนี้นับว่าบานประตูแห่งการเริ่มต้นจะเปิดออกอีกครั้ง และทุกคนจะได้พบกับเลตินอร์ตอลคนที่ 135

“หวังว่าเลตินอร์ตอลของเราคงไม่สร้างปัญหาให้อีกนะคะท่านหญิง” ฟารีน่า เลขชอร์ต เลขธิการนายกเทศมนตรี เอ่ยเปิดประเด็นขึ้นระหว่างการเดินทางของคณะกรรมการสมาคม หลังจากเธอได้เลื้อยบมองนาฬิกาแล้วพบว่า อีกไม่ถึงสิบนาทีก็จะถึงกำหนดการที่เลตินอร์ตอลคนล่าสุดจะปรากฏตัวบนเวที

“ทำไมท่านเลขาถึงคิดอย่างนั้นล่ะคะ หรือยังไม่อาจวางใจในความประพฤติตลอดสามเดือนที่ผ่านมาของคุณแคลร์” ท่านหญิงอัลเบอเรลล่าเอ่ยถามกลับด้วยรอยยิ้ม น้ำเสียงที่เรียบร้อยของท่านหญิงผู้อำนวยการทำให้คนถามไม่ทันได้คิดว่า ตัวเองกำลังถูกแดกดันอย่างสุภาพ คนถามเลยพูดต่อด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อใจว่า

“สามเดือนกับปัญหาที่เธอคนนั้นสร้างขึ้น มันแทบจะหาอะไรมาทดแทนกันไม่ได้เลยนะคะ ชื่อเสียงของเลตินอร์ตอลกว่าพันห้าร้อยปีต้องมัวหมองเพราะการกระทำของคุณหนูสั้มหล่นคนนั้น แล้วท่านยังจะให้ดิฉันวางความไว้วางใจในมือของเธอคนนั้นอีกอย่างนั้นหรือคะ”

แม้จะได้ยินคำพูดที่รุนแรงของเลขธิการนายกเทศมนตรีอย่างนั้น แต่ท่านหญิงเดอลาเรียก็ยังนิ่งๆ...และรอให้อีกฝ่ายยกแก้วเครื่องดื่มสีฟ้าใสในมือขึ้นจิบ ก่อนจะพูดขึ้นว่า

2 ตระกูลคาเพนท์ เป็นตระกูลช่างไม้ที่มีชื่อเสียงระดับโลก งานไม้ของพวกเขาเป็นที่ขึ้นชื่อในเรื่องของความละเอียด หยุหระ และราคาแพง เมื่อครั้งที่ท่านหญิงเดอลาเรียผู้ก่อตั้งโรงเรียนคิดริเริ่มจะใช้พิธีฉลองน้ำชาเป็นงานเปิดตัวเลตินอร์ตอล ท่านหญิงจึงได้สั่งทำประตูไม้จากตระกูลคาเพนท์ โดยไม่จำกัดงบประมาณ แต่เมื่อถึงเวลาส่งมอบงาน หัวหน้าตระกูลคาเพนท์ในขณะนั้นกลับไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ และมอบประตูบานนี้เป็นของขวัญชิ้นแรกเพื่อฉลองการมีเลตินอร์ตอลคนแรก ต่อมาประตูบานนี้ จึงเป็นประตูลูกกักกันอย่างแพร่หลายว่าเป็น...ดอร์คาเพนท์บานประตูแห่งการเริ่มต้น

“อันที่จริง ดิฉันก็ยังไม่วางใจในตัวเด็กคนนี้นัก แต่ในฐานะหัวหน้าผู้อบรมเลตินอร์ตอล ดิฉันก็เห็นว่าสามเดือนที่ผ่านมา คุณแคลร์ปฏิบัติตัวได้อย่างน่าชื่นชม ดิฉันได้ยินคำชมเชยจากคุณครูพี่เลี้ยงหลายๆ ท่านว่า เธอเป็นผู้ที่เรียนรู้เร็วและทุ่มเทให้กับการเตรียมตัวเพื่อให้ตัวเองเหมาะสมกับตำแหน่งนี้เป็นอย่างมาก...ดูเหมือนว่าคุณครูพี่เลี้ยงหลายท่านจะหลงเสน่ห์เลตินอร์ตอลคนนี้เข้าเสียแล้วกระมัง จริงไหมคะ ท่านหญิงเกรซ”

ท่านหญิงมอลยา เกรซ หนึ่งในสิบกุลสตรีที่ผ่านบททดสอบของลาโคไนด์รับอย่างมีมารยาทกับรอยยิ้มของท่านหญิงผู้อำนวยการ เมื่อสามเดือนก่อนเธอเป็นคนหนึ่งในคณะกรรมการที่ยกมือให้ถอนสิทธิ์การเป็นเลตินอร์ตอลของแอมเบอร์รี่ แคลร์ ทั้งในฐานะของกุลสตรีผู้งามพร้อม และฐานะลูกสาวคนเดียวของเลตินอร์ตอลผู้เก่งกาจ...ซารานี อาร์คิต้า เธอไม่เห็นว่าเป็นเด็กสาวที่แอบหนีจากรั้วกำแพงอันทรงเกียรติจะมีคุณสมบัติพอที่จะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์สูงสุดของหญิงสาวในลาโคไนด์

แต่ทุกอย่างได้เปลี่ยนไป ไม่รู้ว่าเป็นภุคโบายหรือแผนการเรียกคะแนนของท่านหญิงอัลเบอเรลล่าที่เชิญท่านหญิงมอลยา เกรซ เข้าไปเป็นคุณครูพี่เลี้ยงพิเศษแก่เลตินอร์ตอลคนนั้น โดยให้รับผิดชอบการสอนเรื่องมารยาทในการเข้าสังคมและการวางตัวให้เหมาะสมในทุกสถานการณ์หรือเปล่า

กว่าสามเดือนที่ผ่านมา สิ่งที่เด่นชัดที่สุดในความทรงจำของ มอลยา เกรซ ก็คือ ดวงตาที่เปี่ยมด้วยความมุ่งมั่นของเลตินอร์ตอลคนนั้น แอมเบอร์รี่ แคลร์ เป็นเด็กสาวที่มีความสามารถในการเรียนรู้สูงจนน่าตกใจ เธอจดจำและปฏิบัติตามสิ่งที่เธอสอนได้เร็วเหมือนกับเคยเรียนรู้เรื่องพวกนี้มาก่อน เด็กสาวไม่เคยร้องโอตครวญ หรือแม้แต่แสดงสีหน้าไม่พอใจในยามเมื่อคุณครูพี่เลี้ยงผู้เคร่งครัดสั่งสอนอย่างเข้มงวด นั่นทำให้มอลยาไม่เข้าใจ...เธอไม่เข้าใจว่า ทำไมเด็กคนนั้นถึงได้วิ่งหนีโอกาสที่จะทำให้เธอก้าวสู่ความเป็นหนึ่งได้

“คะ คุณแคลร์เรียนรู้ทุกอย่างได้เร็วมาก ได้ยินว่า ตารางเรียนของเธออัดแน่นกว่าเลตินอร์ตอลคนก่อนๆ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังสามารถทำทุกอย่างออกมาได้ดี” ท่านหญิงมอลยาเอ่ยพลางโบกพัดขนนกสีขาวบริสุทธิ์ในมือเบาๆ

“เธออาจเพิกเฉยได้ และคงอยากพิสูจน์ตัวเองก็ได้แหละคะ” บาร์เรย์ บาร์เกอร์ เอ่ยเสริม ตามด้วย คาริย่า เตรีมา ที่เปิดประเด็นเกี่ยวกับเลตินอร์ตอลคนใหม่ ขึ้นอีก

“แล้วที่เธอแอบหนีหายไป ก็เพราะท่านแมกเกรย์เรียกตัวไปไม่ใช่หรอคะ นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าเธอจะเป็นหลานสาวของ แมกเกรย์ คาเลอกูล คนนั้น” ประโยคนี้เป็นเหตุให้ฟาริน่ารีบตั้งข้อสงสัยว่า

“นั่นก็เป็นอีกเรื่องที่มีการคัดเลือกเลตินอร์ตอลคนใหม่เป็นที่สงสัย ทำไมทายาทตระกูลใหญ่อย่างนั้นถึงได้รับเลือก ตำแหน่งนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อหญิงสาวที่มีความเพียบพร้อมอยู่แล้วไม่ใช่หรอคะ”

ทุกสายตาดูต่างหันไปมองท่านหญิงเดอลาเรีย ซึ่งน่าจะเป็นผู้ตอบคำถามได้ดีที่สุดอย่างพร้อมเพรียง ท่านหญิงจึงอธิบายด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบว่า

“ก็อย่างที่พวกเรารู้กันดีในเรื่องความสัมพันธ์ของท่านแมกเกรย์กับลูกสาวคนเล็กว่า เขาตัดสินใจกลับมาเกือбыี่สิบปี ดังนั้น ในเรื่องของความเกี่ยวพันหรือคุณสมบัติเรื่องความพร้อม คุณแคลร์ย่อมผ่านอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนเรื่องที่ท่านแมกเกรย์เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องนั้น ก็คงเป็นเพราะคุณหมั้นของคุณแคลร์เป็นคนจัดการ...”

เมื่ออธิบายถึงตรงนี้ เสียงฮือฮาก็ดังชัดเจนจะขึ้นมาจากทางที่นั่งด้านบน กรรมการทั้งห้าเงยหน้ามองไปยังต้นเสียงจึงพบชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีนิล กำลังทรุดนั่งลงในที่ของเขา ช่างๆ กายยังปรากฏพ้อบ้านคู้ใจติดตามมาด้วย ใบหน้าที่หล่อเหลานั้นก็ยังคงปราศจากความรู้สึกเช่นเดียวกับเมื่อสามเดือนก่อน ที่กรรมการทั้งห้าได้เห็นในงานหมั้นของ แอมเบอร์รี แคลร์ กับเขา

ชายหนุ่มผู้โด่งดังและร่ำรวยกับเด็กสาวกำพร้าผู้ได้รับจดหมายสิทธิ์ของไม่มีชาวใดจะดังและแพร่สะพัดไปได้เร็วเท่าชาวนี้อีกแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กสาวที่ทุกคนต่างคิดว่าไร้ญาติขาดมิตรคือ หลานสาวเพียงคนเดียวของราชาแห่งการขนส่งด้วยแล้ว ชาวกียังแพร่กระจายออกไปรวดเร็วยิ่งขึ้น

งานเลี้ยงในวันนั้น จัดขึ้นที่ห้องโถงใหญ่ใจกลางอาณาจักรของคาเลอกูล ไม่มีงานเลี้ยงใดในรอบสิบปีจะหรูหราและยิ่งใหญ่เท่างานหมั้นหลานสาว

คนเดียวของ แมกเกรย์ คาเลอกุล คฤหาสน์คาเลอกุลที่เคยปราศจากงานเลี้ยง มากกว่ายี่สิบปีเปิดรับแขกกว่าพันคนในคืนเดียว แต่จุดเด่นของงานในวันนั้น ไม่ได้อยู่ที่ความหรูหราใหญ่โตของงานเลี้ยง หรือผู้ที่ได้รับเชิญเป็นแขก เข้าร่วมงาน แต่เป็นชายหนุ่มคนนั้น กราตัสต์ เดอ พอร์ทัส กรอสเลส

ไม่มีใครรู้ว่า ทายาทตระกูลกรอสเลสผู้ยิ่งใหญ่ตกหลุมรักเด็กสาว ธรรมดาอย่าง แอมเบอร์รี แคลร์ ได้อย่างไร แต่ชายหนุ่มผู้แสนโด่งดังคนนั้นก็ ยืนยันความรักของเขาด้วยการสวมแหวนหลอมเพชร³ คุ้ให้แกเลตินอร์ตอลคน ล่าสุดต่อหน้าแขกเหรื่อนับพัน ภาพข่าวในตอนนั้นเป็นที่กล่าวขวัญในหนังสือ พิมพ์ลาครอสอยู่หลายวัน ก่อนจะเจียบหายไปเหมือนกับความลึกลับของชาย หนุ่มผู้แสนเจียบบัง

“ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่เลตินอร์ตอลของเรามีคู่หมั้นก่อนจบการ ศึกษา ใช้หรือเปล่า” กรรมการทั้งสี่ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธคำพูดแตกดันของ เลขาฟารีน่า แต่ทั้งหมดก็รู้ว่านั้นเป็นเรื่องจริง และดูเหมือนความจริงข้อนั้นจะ ไม่ได้ช่วยให้ แอมเบอร์รี แคลร์ ดูเหมาะสมกับตำแหน่งเลตินอร์ตอลมากขึ้น หญิงสาวที่มีแผนจะแต่งงานย่อมปฏิบัติงานได้ไม่เต็มที่เท่าหญิงสาวผู้ทุ่มเททุก เวลาให้แกงานในหน้าที่

“นั่นอาจเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความประหลาดใจให้พวกเราอย่างที่ ท่านเคยพูดกับพวกเราครั้งก่อนก็ได้ชะคะ ท่านหญิง” ท่านหญิงมอลยา เกรซ เอย์สรูป

³ แหวนหลอมเพชร คือแหวนที่สร้างขึ้นจากการหลอมทองคำ ทองคำขาว เงิน เพชรไฮคาบาท (เพชรเหลว ที่มีอยู่ในเหมืองเพชรในทวีปโมเนสต้าเท่านั้น) แล้วขึ้นรูปเป็นวงแหวนไร้หัวคล้าย แหวนทองเกลี้ยงแต่ราคาแพงกว่าอย่างมหาศาล เหตุผลที่แพงกว่าอย่างมหาศาลก็คือ ส่วน ประกอบสำคัญอย่างเพชรไฮคาบาทนั้น เป็นส่วนประกอบที่ราคาแพงมาก และกระบวนการ การหลอมก็ยังเป็นความลับของตระกูลกรอสเลส จึงทำให้ ณ ขณะนี้ มีแหวนหลอมเพชรไม่ถึงสิบ วงบนโลกนี้

ขณะเดียวกัน : หลังบานประตูสีทอง

“อีกห้านาทีประตูจะเปิด” ชาวเราพูดประโยคเดียวกับเมื่อห้านาทีที่แล้ว ที่เธอพูด การนับเวลาถอยหลังอย่างนั้นทำเอาแอมมีซึ่งกำลังจ้องมองกระดาดษเนื่อร้องยิ่งประสาทเสียมากขึ้น

“พี่ซาซาละก็ คนเขาเครียดอยู่แล้ว ยังกดดันกันอยู่ได้”

“ก็จะให้ทำอะไรละ มันว่างนี่นา แล้วเธอนะวางกระดาดษเนื่อร้องลงได้แล้ว ตั้งสติรวบรวมสมาธิก่อนดีกว่า ท่องตอนนั้นก็ไม่มีประโยชน์หรอก มันต้องจำได้ตั้งแต่ก่อนเข้ามานั่งรอในห้องนี้แล้ว”

แอมมีเงยหน้าขึ้นมองเพดานแล้วหลับตาปี เพื่อเรียกสติและสมาธิให้แกตัวเอง ก่อนจะลืมตาขึ้น

“พอก็พอ ฟายด์ ถ้าฉันเสียงหลง เธอก็เสริมด้วยแล้วกัน”

ฟายด์ที่นั่งอยู่ข้างๆ หัวเราะขึ้นอย่างซ้ำๆ

“เธอจะพลาดไม่ได้” ท่านหญิงเกรซเอ่ยเสียงเข้มดังสวนกลับมา ทำเอาแอมมีอยากยกมือทั้งหัวตัวเองให้มันรู้แล้วรู้รอด

ที่แอมมีเลือกร้องเพลงเดอลาติล่า เพราะเธอคิดว่าตัวเองหุติ สามารถแยกแยะระดับเสียงและลอกเลียนเสียงได้ดี ดังนั้นการร้องเพลงจึงน่าจะเป็นการแสดงที่เธอสามารถทำได้ดีที่สุด เมื่อเทียบกับการเต้นรำ จัดดอกไม้อะไรพวกนั้นอีกอย่าง เดอลาติล่าเป็นบทเพลงศักดิ์สิทธิ์ที่เด็กสาวเชื่อว่า เมื่อคณะกรรมการได้ฟังพวกเธอขับร้องเพลงนี้ เธอจะต้องได้รับการรับรองสิทธิ์การเป็นเลตินอร์ตอลอย่างแน่นอน แต่ทุกอย่างก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด เดอลาติล่า เป็นบทเพลงที่มีเนื้อหาซับซ้อน การร้องประสานเสียงต้องอาศัยความชำนาญจากการฝึกฝนอย่างมาก ในช่วงเวลาจำกัดจึงนับว่ายากมากที่จะร้องเพลงนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ เพราะหากออกเสียงผิดเพี้ยนไปนิดเดียว ทุกอย่างก็จบ

“เมื่อเดอลาติล่าจบ พิธีมอบเลติลล่าจะเริ่มขึ้นทันที พวกคุณทั้งสี่ต้องเตรียมตัวให้ดีนะคะ...” คาเมร่า สเวนย์ เมดเดอร์ประจำตัวแอมมีทบทวนสิ่งที่พวกเธอต้องทำให้ฟังอีกครั้งอย่างรวดเร็ว พร้อมกับยกมือขึ้นแตะที่จับประตูอย่างเตรียมพร้อม แอมมีเหลือบตาขึ้นมองนาฬิกา...อีกสองนาทีก่อน

“...ส่วนคุณแคลร์ คุณจะต้องเดินไปประจำตำแหน่งที่แท่นพิธี หลังจาก นั้น คุณครูพี่เลี้ยงแอนเดอลันจะดำเนินงานต่อ ดิฉันขออวยพรให้คุณโชคกับการแสดงครั้งหลัง”

“อืม...เข้าใจแล้วค่ะ” แอมีตอบกลับ โดยไม่ได้ละสายตาจากหน้าปัด นาฬิกา...เหลืออีกหนึ่งนาทีก่อน

“แอมี ประจำที่เถอะ” ฟายด์เรียกให้เด็กสาวเดินเข้ามาอยู่ตรงกลาง ระหว่างถ้วยน้ำชาทั้งสี่ของเธอ เมื่อแอมียืนประจำตำแหน่งแล้ว เมลก็ยกขึ้นช่อดอกเดอลาเรีย ช่อดอกไม้สีน้ำเงินที่จัดแซมด้วยดอกไม้เล็กๆ สีขาวให้แก่แอมี กลิ่นหอมของดอกเดอลาเรียทำให้แอมีใจสงบขึ้น

“มอลลี เธอตื่นเต้นไหม” ซาซ่าเอ่ยขณะที่เมลก็กำลังเริ่มนับเวลาถอยหลัง ส่วนคาเมร่าและเมตเดอร์ผู้ช่วยเตรียมผลึกบานประตูลูกให้เปิดออก

“ค่ะ” รุ่นน้องตอบสั้นๆ แต่ชัดเจน ทำเอาฟายด์ที่ยืนอยู่ข้างๆ แอบยิ้มกับอาการตื่นเต้นของท่านหญิงเกรซ

“แต่ดูเธอไม่ได้เป็นอย่างที่พูดเลยนี่” ซาซ่าหัวขึ้นขณะที่ทั้งหมดเริ่มก้าวเดินอย่างพร้อมเพรียงกัน ขนาดที่ว่าระยะก้าวยังห่างเท่ากัน เพื่อตรงไปที่บานประตูซึ่งเปิดแง้มออกอย่างช้าๆ

“บางที่ท่านหญิงอาจตื่นเต้นจนลิ้นแข็งแล้วมั้งค่ะ” เมลก็แซว แต่ยังไม่ทันที่ท่านหญิงเกรซจะเอ่ยตอบโต้อะไรกับสองพี่น้องต่างสายเลือดสองคนนี้ ดอร์คาเพนท์ก็เปิดอ้าออกจนสุด

ภายนอกเจียบกริบ ได้ยินเสียงเปียโนอันไพเราะอ่อนหวานในทำนองที่ทั้งห้าจำได้ขึ้นใจดังขึ้น แอมีสูดหายใจเข้าลึก เลติเนอร์ตอลและถ้วยน้ำชาทั้งสี่จึงเคลื่อนตัวผ่านบานประตูแห่งการเริ่มต้น ออกสู่สายตาผู้เข้าร่วมงานทั้งหมด

เด็กสาวในชุดราตรีสีขาวทั้งห้าดูเหมือนดอกไม้ที่มีชีวิต ทุกย่างก้าวของพวกเธอทำให้ผู้คนทั่วทั้งโถงน้ำชาตกตะลึง ท่านหญิงมอลโลรีน่า เกรซ ผู้งดงามและสูงสง่า คุณสมบัติครบถ้วน และเป็นเจ้าของใบหน้าที่สวยงามกว่าเด็กสาวใดๆ ฟายด์ โรเซล สดใสและเปล่งประกายกว่ามวลดอกไม้ เมลก็ว่า พอร์ซีเลน ซาซ่า เฟลเลต หญิงสาวผู้ทรงคุณค่า และ แอมเบอร์รี่ แคลร์ สมบัติล้ำค่าแห่ง

เดอลาเรีย

ทุกอย่างที่เด็กสาวทั้งห้าเคลื่อนตัวเข้าใกล้เวทีสีขาว เสียงเปียโนก็จะดังขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งทั่วโถงน้ำชาห้องกังวานไปด้วยเสียงเปียโน และโดยไม่มีใครสังเกตเห็น พวกเธอทั้งห้าก็ได้ก้าวขึ้นประจำตำแหน่งบนเวที โดยเด็กสาวผู้ครอบครองวงแหวนเลตเตลวงที่ 135 ยืนอยู่ตรงกลางระหว่างถ้วยน้ำชาทั้งสี่ของเธอ ในตอนแรกทุกคนต่างคิดว่า ทุกอย่างจะเป็นไปเหมือนทุกๆ ครั้งที่บทเพลงเดอลาติลล่าจะดังผ่านเครื่องเล่นแผ่นเสียง แต่ผู้ร่วมงานทุกคนก็ต้องประหลาดใจเมื่อเด็กสาวทั้งห้าเริ่มเปล่งเสียงประสานขึ้น เสียงประสานของบทเพลงที่ปราศจากการขับร้องสดมาเกือบร้อยปี

“พวกเธอกำลังร้องเพลงนั้น” เลซาฟริน้ำพุดีขึ้นอย่างไม่อยากเชื่อ เหมือนกับกรรมการทุกคนที่อยู่ในภาวะตกตะลึงไม่แตกต่างกัน

“ท่านหญิงรู้เรื่องนี้มาก่อนหรือเปล่าคะ” บาเรย์ บาร์เกอร์ กระซิบถาม แต่ท่านหญิงเดอลาเรียไม่ตอบกลับ ไม่ใช่ว่าเธอไม่อยากตอบ แต่ ณ เวลานั้นของเธอไม่ได้ยินอะไร นอกจากท่วงทำนองของบทเพลงแห่งเกียรติยศนั้น พวกเธอกำลังขับร้องบทเพลงนั้นจริงๆ บทเพลงที่ไม่เคยมีใครนำมาขับขาน

ไม่มีเลตินอร์ตอลคนไหนสามารถร้องเพลงนี้ได้ นอกจาก มาگیر่า แอชชอร์ต ที่ผ่านมาไม่ได้หมายความว่า ไม่เคยมีใครพยายามแกะเนื้อร้องและทำนอง ทว่าเมื่อแกะเนื้อร้องและทำนองออกมาแล้ว พวกเขาเหล่านั้นกลับขับร้องบทเพลงนี้ไม่ได้ ท่วงทำนองที่ถูกซ่อนไว้โดยผู้แต่งทำให้บทเพลงนี้ถูกเก็บงำนับตั้งแต่ มาگیر่า แอชชอร์ต ตายจากโลกนี้ไป

“พวกเธอปรับเปลี่ยนอะไรหรือเปล่า” คาริย่า เตรีมา ออกความเห็น แต่ก็ต้องโดนขัดขึ้นโดยหญิงชราเจ้าของเก้าอี้สีทอง ผู้ซึ่งนั่งในตำแหน่งเลตินอร์ตอลที่มีอายุมากที่สุด

“พวกเธอไม่ได้เปลี่ยนหรอก”

คณะกรรมการทั้งหมดหันไปหาเจ้าของเสียงทันที ไม่บ่อยนักที่คณะกรรมการสมาคมกุลสตรีจะได้พบกับเลตินอร์ตอล เพราะแม้ว่าพวกเธอเหล่านั้นจะได้รับการสนับสนุนจากสมาคม แต่ก็มีสิทธิขัดเคืองที่ในการดำรงชีวิตของ

ตัวเองตามข้อตกลงเลตเตลว่าด้วย การห้ามก้าวท้าวชีวิตและทางเลือกของ เลตินอร์ตอลหลังจบการศึกษาจากรั้วเดอลาเรีย

ดังนั้น ถึงแม้ว่าเลตินอร์ตอลจะเกิดจากสมาคมกุลสตรี แต่ก็ไม่ได้ หมายความว่า เลตินอร์ตอลจะต้องรับคำสั่งจากสมาคม และยิ่งเลตินอร์ตอล คนนั้นก้าวขึ้นเป็นบุคคลสำคัญมากเท่าไร สมาคมกุลสตรีก็ต้องให้ความเคารพ เธอคนนั้นมากขึ้นเท่านั้น

“ทำไมท่านดาราถึงคิดอย่างนั้นล่ะคะ” คาริย่าย้อนถาม

ดารา ฟินาเคิล แยมยิ้มก่อนจะตอบกลับว่า “เด็กพวกนี้ค้นพบความลับ ของเดอลาติลาแล้วนะสิ ความลับที่ทำให้พวกเธอสามารถร้องเพลงนี้ได้”

คณะกรรมการสมาคมมองรอยยิ้มของหญิงสาวอย่างไม่เข้าใจ เพราะไม่มีใครรู้ว่า ท่านหญิงดารา ฟินาเคิล เป็นเพียงคนเดียวที่เคยได้ยินเดอลาติลา ของจริงซึ่งขับร้องโดย มากีรา แอชชอร์ต ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เข้าใจว่า ท่านหญิง นักดาราศาสตร์คนนี้อะไรมาเป็นเกณฑ์ตัดสินว่า แอมเบอร์รี แคลร์ และ ถ้วยน้ำชาของเธอสามารถร้องเดอลาติลาได้จริง และในขณะที่ทุกคนกำลังคิดหา คำตอบ ท่านหญิงดารา ก็อธิบายขึ้นว่า

“เดอลาติลา...เป็นบทเพลงที่สร้างขึ้นเพื่อสรรเสริญเลตินอร์ตอลทุกคน ในฐานะตัวแทนความสมบูรณ์แบบของกุลสตรีแห่งลาโคน่า ท่านทั้งหลาย...พวก ท่านอาจไม่รู้ว่ บทเพลงเดอลาติลาถูกปรับเปลี่ยนก่อนพิธีฉลองน้ำชาทุกครั้ง แม้ผู้คนภายนอกจะไม่ได้สังเกตเห็น แต่เลตินอร์ตอลผู้ได้รับฟังบทเพลงนั้นต่างรู้ ดี...” เมื่อฟังถึงตรงนี้ ท่านหญิงอัลเบอเรลล่าก็ขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ แต่ยังไม่ทันได้ถามออกมา ก็ได้ยินคำตอบของคำถามในใจพอดี

“พวกเรา... เพราะตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเพลง ท่านหญิงมากีรา แอชชอร์ต ได้ซ่อนชื่อเลตินอร์ตอลทุกคนเอาไว้ในนั้น และแน่นอน ทุกครั้งที่มีเลตินอร์ตอล คนใหม่ บทเพลงนี้ก็ต้องถูกปรับเปลี่ยน จริงไหม”

“ท่านหญิงรู้เรื่องนี้มานานแล้วหรือคะ” เลซาฟารีน้ำถามขึ้น พลังมองลง ไปที่เงาอย่างไม่อยากเชื่อ ถึงแม้เธอจะจำชื่อเลตินอร์ตอลทั้งหมดไม่ได้ แต่เธอ ไม่เห็นจะฟังออกเลยว่า ในเนื้อเพลงที่เด็กทั้งห้าคนนั้นร้องเป็นดังที่ท่านหญิง

ดาราบอก เด็กพวกนั้นต้องทำการเปลี่ยนเนื้อร้องใหม่ๆ แต่เป็นตรงไหนนี่สิ

“รู้สิ ทำไมฉันจะไม่รู้ละ ก็ในเมื่อชื่อสุดท้ายที่ปรากฏในบทเพลงนี้เป็นชื่อของฉันเอง”

ในขณะที่ทุกคนค่อยๆ รับรู้ความลับของบทเพลง เดอลาติล่าของเลตินเอร์-
ตอลคนล่าสุดก็เข้าสู่ท่อนสุดท้าย โดยไม่ได้นัดหมายทุกคนในห้องโถงต่างชนชั้น
ลูกชั้นพร้อมๆ กัน เพราะเสียงประสานอันไพเราะที่ดังกระหึ่มก้องไปทั่วห้องโถง
ทั้งน้ำเสียงและข้อความที่เด็กสาวทั้งห้าส่งตรงถึงผู้ฟัง รวบรวมกำลังกล่าวคำปฏิญาณ
ต่อหน้าคนทั้งหมด ปฏิญาณต่อเลตินเอร์ตอลทุกคนว่า...

“...ด้วยเกียรติและศักดิ์ศรีที่มีให้
ตีตราไว้ให้คงอยู่ชั่วดินฟ้า
สตรีใดได้รับมอบลัทธิปริชา
ตรึงติดตราจารึกไว้ทั่วแผ่นดิน...”

4

เลติลากับถ้วยน้ำชาทั้งสี่

เลติล่า คือความภาคภูมิใจของกุลสตรีชั้นสูง หากเปรียบเลตินอร์ตอลคือ บทพิสูจน์ของความเป็นกุลสตรีที่แท้จริง เลติล่าและถ้วยน้ำชาทั้งสี่ก็คือ หลักฐานของสายเลือดชนชั้นสูงอันเข้มข้น เลตินอร์ตอลกว่าร้อยละร้อยคนมีถ้วยน้ำชาของเธอเอง และเพราะมีถ้วยน้ำชา เลตินอร์ตอลจึงขึ้นสู่ความเป็นหนึ่งได้ ถ้วยน้ำชาคือรากฐานแห่งความสำเร็จ จึงไม่น่าแปลกที่ผู้คนเคารพพวกเธอในฐานะเกียรติและศักดิ์ศรีของเลือดสีน้ำเงิน⁴

กว่าหนึ่งพันห้าร้อยปีที่ผ่านมาของประวัติศาสตร์เดอลาเรีย เลตินอร์ตอลยิ่งก้าวสู่จุดสูงสุดมากเท่าใด ถ้วยน้ำชาทั้งหลายของเธอก็ยิ่งมีชื่อเสียงมากเท่านั้น ผู้คนต่างสงสัยในความสัมพันธ์ชั่วชีวิตระหว่างทั้งสองฝ่ายว่าเป็นแบบไหน ทำไมเด็กสาวทั้งสี่คนที่เกิดและเติบโตเคียงเจ้าหญิงของประเทศจึงยอมมอบความสามารถทั้งหมดเพื่อเด็กสาวที่มาจากชนชั้นล่างเพียงคนเดียว ความสัมพันธ์นี้ไม่

⁴ เลือดสีน้ำเงิน หมายถึง ชนชนชั้นสูงหรือชนชั้นกษัตริย์ คำคำนี้มีที่มาจากกษัตริย์ราชวงศ์สเปนในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการที่ต้องทำงานอะไรเลย ภารกิจในแต่ละวันคือสวยและบรรทม เพราะไม่ได้ออกกำลังกายจึงทำให้เลือดของบรรดาเชื้อพระวงศ์เย็น และขาดออกซิเจนเส้นเลือดดำที่สามารถมองเห็นได้บนผิวหนังจึงกลายเป็นสีน้ำเงินอ่อน (ข้อมูลสนับสนุนจากหนังสือ ๑๐๘ ของคำถามสำนักพิมพ์สารคดี)

เคยถูกเปิดเผย และอาจจะไม่มีวันถูกเปิดเผยตลอดกาล มีเพียงสิ่งเดียวที่ทุกคนในลาโคน่ารู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเด็กสาวทั้งห้าก็คือ...

ในวันที่เลตินอร์ตอลประกาศตัวต่อสังคมภายนอก เด็กสาวผู้ถูกคัดเลือกทั้งสี่จะเดินเข้าสู่แท่นพิธีกรรมสี่ห้อง แท่นพิธีที่หลอมจากทองคำว่าหนึ่งพันกิโลกรัม เพื่อทำเป็นเบ้าหลอมจัสร้อยคอทองคำในตำนาน จัสร้อยคอซึ่งเป็นหลักฐานแห่งเกียรติยศอันเข้มข้นของชนชั้นสูงเส้นนี้จะถูกหล่อหลอมขึ้นจากทองคำบริสุทธิ์ 99.99 เปอร์เซ็นต์ และเลือดของถ้วยน้ำชาทั้งสี่ ว่ากันว่านอกจากข้อตกลงเลตเตลที่สมาคมกุลสตรีแห่งลาโคน่าทำเพื่อรับรองสิทธิ์ทุกอย่างของเลตินอร์ตอลแล้ว เลติลาคือพันธสัญญาที่ยิ่งกว่าตัวอักษรใดๆ และหากเด็กสาวผู้สวมใส่เลติลามีคำสัญญา นั่น ผลลัพธ์ก็หมายถึง...ชีวิต

ดังนั้น ยิ่งกว่าจดหมายสี่ห้อง ยิ่งกว่าวงแหวนเลตเตลที่นิ้วมือของเลตินอร์ตอล...เลติลาคือพันธสัญญาเลือด คือคำปฏิญาณของเด็กสาวทั้งสี่ว่าจะอยู่เคียงข้างเลตินอร์ตอลของพวกเธอตราบนานกว่ากุลสตรีหมายเลขหนึ่งคนนั้นจะไม่ได้เดินอยู่เบื้องหน้าพวกเธออีก และแน่นอน เป็นที่รู้กันดีว่า มีเพียงเวลาเดียวเท่านั้นที่เลตินอร์ตอลจะไม่เดินอยู่เบื้องหน้าถ้วยน้ำชาของเธอ นั่นก็คือเวลาที่ลมหายใจของกุลสตรีหมายเลขหนึ่งจางหายไปจากโลกนี้แน่นอน

"บัดนี้ เบื้องหน้าตราสัญลักษณ์แห่งเดอลาเรีย ดินนขอประกาศรายนามกุลสตรีผู้งามพร้อมแก่แท่นพิธีศักดิ์สิทธิ์ ท่านหญิงชาเรซ่า เฟลเลต..." เสียงก้องกังวานของ มิเชล แอนเดอลัน ดังขึ้นทันทีที่เสียงเพลงเดอลาติลาค่อยลง

นับตั้งแต่คุณครูพี่เลี้ยงแอนเดอลันก้าวออกมาแล้วเริ่มพูด แอมมีก็ก้าวถอยห่างจากเพื่อนทั้งสี่ ไปยืนตรงตำแหน่งของเธอ หญิงสาวกระแทกสันเท้ากับพื้นที่ยืนอยู่เบาๆ ไม่นานกลไกด้านล่างก็ทำงาน พื้นเวทีที่เธอยืนอยู่ก็เริ่มยกตัวสูงขึ้นเรื่อยๆ ไบหน่านवलเงยหน้าขึ้นมองหาใครบางคน และไม่นานเธอก็พบดวงตาคู่หนึ่งที่ไม่ได้มองถ้วยน้ำชาทั้งสี่ของเธออย่างที่แขกผู้มีเกียรติทุกท่านในที่นี้มอง การแสดงครึ่งหลังกำลังจะเริ่มแล้ว...

"...ท่านหญิงมอลโลรีน่า เกรซ ท่านหญิงฟายด์ โรเซล และ ท่านหญิงเมลกีร่า พอร์ซีเลน"

เด็กสาวทั้งสี่ก้าวเหยียบขึ้นบันไดเล็กๆ ขึ้นไปบนแท่นพิธีที่ทำจากทองคำ แล้วยืนอยู่คนละข้าง เมื่อท่านหญิงคนสุดท้ายถูกเอ่ยนาม เด็กสาวทั้งสี่ก็ประจำตำแหน่งพร้อมในท่าหันหน้าเข้าหากัน โดยมีเจ้าหลอมจี๋ทั้งสี่เฝ้าอยู่ตรงกลาง ภายในเฝ้าบรรจของเหลวสีทองที่กำลังเดือด แต่น่าแปลกที่พวกเธอกลับไม่รู้สึกร้อนไอร้อนจากของเหลวสีทองนั้นแม้แต่น้อย

ภายใต้รั้วเดอลาเรียมีเวทมนตร์บางอย่างซ่อนอยู่ ฟายด์เคยพูดอย่างนั้น แต่ก็ไม่มีใครพิสูจน์ได้ เพราะหลายอย่างเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แตกต่างหนึ่งพันห้าร้อยปีที่เปิดการเรียนการสอนมา โรงเรียนกุลสตรีเดอลาเรียก็ยังไม่เคยถูกตั้งข้อสังเกตเช่นนี้เลยสักครั้ง และถ้ามันเป็นเรื่องจริง อะไรที่ทำให้ทุกคนในลาโคน่าไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้

ขณะคำถามยังค้างคาอยู่ในจิตใจของเด็กสาวทั้งสี่ พิธีกรรมก็ยังคงต้องดำเนินต่อไป เมดเดอร์อาวุโสผู้ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เจาะและนำเลือดของทั้งสี่ลงในเจ้าหลอมก็เดินเข้ามาใกล้พวกเธอ ซาเรซ่าเป็นคนแรกที่ยื่นมือออกไปให้หญิงชรา

ใบมีดแหลมเล็กกรีดลงที่นิ้วชี้ของซาซ่าอย่างรวดเร็ว ความเจ็บแปลนปราดขึ้นมาตามแขน แต่ไม่ถึงเลี้ยววินาทีก็หายไปพร้อมกับเลือดที่หยดลงไปเฝ้าหลอมจี๋ของเธอ ตามด้วยฝ่าปิตที่เมดเดอร์อาวุโสคว้าจากถาดที่เมดเดอร์ผู้ช่วยถือไว้ ก่อนจะใช้แผ่นทองสลักอักขระโบราณปิดทับอีกที แล้วหันไปดำเนินการเช่นเดียวกันกับท่านหญิงเกรซ เมลกี จนมาถึงฟายด์...มีบางอย่างผิดปกติ ดูเหมือนเด็กสาวจะเกิดความลังเลเล็กน้อยที่จะยื่นมือไปให้หญิงชรา แต่ก็เป็นเพียงอาการชะงักแค่เลี้ยววินาทีจนคนทั่วไปอาจไม่ทันสังเกตเห็น ในชั่ววินาทีนั้นเหมือนเด็กสาวกลัวอะไรบางอย่างแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ จึงต้องปล่อยไปตามพิธีกรรม และทันทีที่หยดเลือดของ ฟายด์ โรเซล ตกกระทบของเหลวสีทองในเจ้าหลอม ไฟทั่วทั้งโถงน้ำซาก็ดับพื้ลง เสียงฮือปนเสียงอุทานอย่างตกใจของแขกทั้งหมดก็ดังขึ้น แต่ความโกลาหลเกิดขึ้นชั่วอึดใจไฟทุกดวงก็กลับมาสว่างเหมือนเดิม และโดยไม่มีใครสังเกต เจ้าหลอมจี๋ของ ฟายด์ โรเซล ก็ถูกปิดผนึกแล้วเช่นกัน

ทันทีที่ไฟทุกดวงสว่างขึ้นอีกครั้งเสียงเปียโนก็ดังขึ้นด้วย เสียงนั้นเป็นเสียงที่แตกต่างจากเสียงเปียโนที่ดังมาตลอดคำคืนนี้ เพราะไม่ใช่เสียงที่มาจากแผ่นเสียง แต่เป็นเสียงเปียโนที่บรรเลงจริงโดยชายหนุ่มเจ้าของชุดทักซิโดสีขาว ผู้ซึ่งไม่ได้นั่งอยู่ชั้นบนอย่างที่เคยเป็น ชายหนุ่มคนนั้นกำลังขยับนิ้วไปบนคีย์เปียโนอย่างพลั่งไพล่ราวกับเกิดมาเพื่อเป็นนักดนตรี และเมื่อเสียงเพลงท่อนนำจบลง เสียงหวานในภาษาที่ทุกคนไม่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

ณ จุดที่อยู่สูงจากพื้นเวทีเดิมเกือบสามเมตร แอมมีกำลังคุกเข่าอยู่บนแท่นเวทีที่ถูกยกสูงขึ้นจนมาอยู่ระดับเดียวกับที่นั่งของคณะกรรมการ เธอประสานมือทั้งสองข้างไว้เหนือหน้าอก ดวงตาหลับปริ้มราวกับต้องการรวบรวมสมาธิทั้งหมดมาอยู่ที่เสียงที่กำลังเปล่งออกมา แสงไฟทุกดวงที่กำลังส่องสว่างยิ่งส่งให้เด็กสาวดูเหมือนเทพธิดาตัวน้อยแห่งเสียงเพลงที่กำลังขับกล่อมทุกคน

แอมมีกำลังขับร้องบทเพลงที่มีอายุยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์ลาโคน่า บทเพลงโบราณที่เล่าถึงตำนานของประเทศนี้ด้วยภาษาเดรกเกอร์ส ภาษาโบราณที่ในประเทศนี้มีคนพูดได้ไม่กี่คน ทั้งเดอลาติล่าและบทเพลงแห่งประวัติศาสตร์นี้ แอมมีกำลังพิสูจน์ศักดิ์ศรีของเลตินอร์ตอลอย่างที่คุณกรรมการสมาคมกุลสตรีไม่อาจไม่รับรองสิทธิ์ของเธอได้

แม้เสียงของเด็กสาวจะไม่ได้ไพเราะเทียบเท่าன்ற้องตัวเอกในโรงละครอันดับหนึ่ง แต่เสียงของแอมมีเสนาะใสและดังก้องกังวาน จนสามารถสะกดคนทั้งหมดให้ไม่อาจแบ่งแยกสมาธิไปคิดถึงเรื่องอื่นได้ ยิ่งเด็กสาวเปล่งเสียงให้ดังกังวานมากขึ้นเท่าไร หัวตั้งโถงน้ำซาก็สว่างสดใสมากยิ่งขึ้น นั่นไม่ใช่เพราะแสงเทียน ไม่ใช่เพราะคบเพลิง หรือไม่ใช่เพราะโคมไฟระย้าที่กำลังส่องสว่าง แต่เป็นเพราะตัวของแอมมีเองที่เปรียบเหมือนดวงไฟสีทองซึ่งกำลังเปล่งประกายเต็มที่

ไม่มีใครนอกจากฟายด์ ดัสค์ และอัลเบอร์โต้ที่เห็นและรู้ว่า แสงที่ทุกคนคิดว่าเป็นแค่การอุปาทานไปเองนั้น ที่แท้แล้วเป็นแสงที่เกิดจากตัวเด็กสาวคนนั้นจริงๆ เพราะเหนือศีรษะของแอมมี ทินเซลในร่างมังกรไม่เต็มวัยกำลังสยายปีกสีทองอันงดงามของเขเพื่อช่วยตอบสนองต่อเสียงขับร้องของเด็กสาว

แอมมีกำลังใช้พลังในฐานะเดรกเกอร์เป็นครั้งแรก ความจริงข้อนี้มีเพียง

ดัสค์เท่านั้นที่ยอมรับ เด็กสาวปฏิเสธเสียงแข็งที่จะเรียกการแสดงครั้งนี้ว่าเป็นการใช้พลังของเดรกเกอร์ แต่ผลมันก็เห็นกันอยู่ตรงหน้าว่า ณ วินาทีนี้ แอมเบอร์รี่ แคลร์ คือเดรกเกอร์ของมังกรราชา

ไม่มีใครขับร้องบทเพลงประวัติศาสตร์ได้ลึกซึ้งไปจนถึงก้นบึ้งของจิตสำนึกได้เท่ากับมังกรราชาอีกแล้ว ความทรงจำอันยาวนานของมังกรราชาจะทำให้เนื้อเพลงสามารถสื่อเข้าถึงจิตใจคนฟังได้ แม้คนเหล่านั้นจะฟังภาษาเดรกเกอร์สไม่ออกก็ตาม และเพื่อให้สามารถถ่ายทอดบทเพลงนี้ด้วยพลังเต็มที่ แอมมีจึงไม่สามารถใช้ทำนองเพลงจากแผ่นเสียงได้ เพราะแผ่นเสียงพวกนั้นไม่สามารถรับพลังที่ถูกปล่อยออกมาในระหว่างที่เด็กสาวขับร้อง จนต้องเสียแผ่นเสียงไปหลายแผ่นในระหว่างฝึกซ้อมนั้นแหละ เธอถึงได้ให้ทิณเชลติดต่อดัสค์

ดัสค์ไม่ใช่คนชอบเล่นดนตรี เขาไม่ปฏิเสธว่าเขาฟังดนตรีบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ว่าผู้เชี่ยวชาญ เพียงแต่เพราะเขาอยู่มานานจนสิ่งที่แม่ไม่ถนัดก็สามารถทำได้ก็เท่านั้น การเล่นเปียโนนั้นก็เหมือนกัน เขาเคยเรียนเมื่อนานมาแล้ว และไม่เคยแตะมันอีกนับตั้งแต่คนที่สอนให้จากไป แอมมีไม่เพียงขอให้เขามาเล่นเปียโนให้ แต่ต้องเล่นในที่สาธารณะซึ่งดัสค์เชื่อว่า ผู้เข้าร่วมงานหลายสิบคนมีความเชี่ยวชาญและชื่นชอบเสียงเพลงเป็นอย่างมาก มันคงจะเป็นเรื่องน่าอายไม่น้อยถ้าต้องมาปล่อยไก่ต่อหน้าผู้รู้ทั้งหลาย แต่เขาจำเป็นต้องทำ และต้องพร้อมด้วยเพราะเขาต้องพาเธอออกไปจากกำแพงอันเข้มแข็งที่ชื่อว่า ‘เดอลาเรีย’ นี้ให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม นั่นคือภารกิจของเขา

ในขณะที่บทเพลงของแอมมียังดำเนินต่อไป เบ้าหลอมเลติลาก็เกิดการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ป้ายอักขระสีทองที่ปิดอยู่เหนือฝาครอบเบ้าหลอมค่อยๆ ละลายและซึมหายลงไปในเบ้าหลอม ควันสีชมพูจางๆ ลอยออกมาพร้อมกับกลิ่นที่หอมหวาน กลิ่นนั้นทำให้เด็กสาวทั้งสี่ละสายตาจากเพื่อนด้านบนลงมามองดู

กลิ่นหอมมาจากไหน? ไม่มีใครตอบได้ แต่ไม่นานกลิ่นหอมหวานอ่อนๆ ก็แรงขึ้น ในขณะที่ควันสีชมพูอ่อนยังคงพวยพุ่งออกมาไม่หยุด จนนักเรียนเดอลาเรียที่นั่งรอบๆ เริ่มสังเกตเห็นความผิดปกตินั้น เมดเดอร์ซาริปรีบรัดเข้า

มาใกล้และยกเหยือกแก้วซึ่งบรรจุของเหลวสีน้ำเงินใสขึ้น แล้วเทราดไปบนฝาอย่างระมัดระวัง

ซา...

เสียงของเหลวสีน้ำเงินกระทบกับฝาครอบเบ้าหลอมและซึมหายไปอย่างรวดเร็ว เสียงนั้นดังแทรกขึ้นขัดจังหวะเสียงเพลงของแอมมีที่เข้าสู่ท่อนสุดท้าย นอกจากแอมมีที่ยังตั้งสติมั่นเพื่อร้องเพลงของเธอให้จบแล้ว ทุกคนในโรงน้ำชาล้วนหันกลับมาสนใจที่เวทีเบื้องล่างทันที และพบว่าเมดเดอเรชากำลังใช้ที่ตึบเปิดฝาครอบเบ้าหลอมและหยิบของบางอย่างออกมา

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาเด็กสาวทั้งสองคือ จักราลัญลักษณ์เดอลาเรียที่พวกเธอรู้จักดี... เลติลา ทั้งที่หลอมขึ้นจากของเหลวสีทอง แต่จี้ที่ออกมากลับมีลวดลายสีแดงและสีน้ำเงินผสมอยู่ด้วย เมดเดอเรชตึบจี้ออกมาทีละอัน แล้ววางบนถาดก้ามหอยสีน้ำเงินอย่างระมัดระวัง ก่อนจะยกมือให้สัญญาณเรียกเมดเดอเรชผู้ช่วยที่รออยู่ข้างเวทีขึ้นมาสองสามคน พลังพุดกับเด็กสาวทั้งสองว่า

“ท่านหญิงทั้งสี่โปรดก้าวลงมาก่อนค่ะ”

ทุกคนทำตามอย่างพร้อมเพรียง ก่อนที่เมดเดอเรชจะจัดการเคลื่อนย้ายแท่นพิธีทองคำออกไป และนำแท่นพิธีซึ่งทำจากไม้สลักเนื้อดีมาวางแทน เพื่อใช้เป็นเวทีวางถาดซึ่งบรรจุจี้ทั้งสิ้น

ขณะที่มีการเคลื่อนย้ายแท่นพิธี เสียงขับร้องของแอมมีก็ค่อยๆ เบาลงเหลือไว้แต่เพียงเสียงเปียโนที่ดังคลอ จนเมื่อพื้นเวทีที่ยกสูงนั้นลดระดับกลับมามีอยู่ในพื้นราบ เสียงเปียโนจึงหยุดลง ดัสค์ลุกขึ้นจากเก้าอี้และโค้งคำนับผู้ชมโดยรอบ ก่อนจะเดินไปที่ขอบเวทีแล้วยื่นมือให้แอมมีจับเป็นหลักยึดเพื่อลุกขึ้น

แม้แอมมีจะคุกเข่าเป็นเวลานาน แต่เมื่อต้องลุกแอมมีก็ไม่เสียการทรงตัวเลย เด็กสาวยื่นมือไปวางบนมือหนาและลุกขึ้นช้าๆ ก่อนจะถอนสายบัวทำความสะอาดพผู้มีเกียรติทุกท่านอย่างงดงาม แล้วเสียงปรบมือก็ดังขึ้นอย่างกึกก้อง แสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปของนักหนังสือพิมพ์นับร้อยสว่างวาบถึยิบจนแอมมีตาลาย

แอมมีไม่คิดว่าตัวเองจะโดนถ่ายรูป การถ่ายรูปต้องเสียค่าใช้จ่ายก่อน

ข้างสูงพอๆ กับการจ้างจิตรกรชื่อดังมาวาดภาพเหมือน ชุรกิจห้องถ่ายภาพจึงเป็นชุรกิจของคนรวยที่ทำขึ้นเพื่อขายและซื้อเฉพาะคนรวยเท่านั้น อ้อ คนจนอย่างเธอถ้าอยากถ่ายภาพคงมีวิธีเดียวก็คือ กระทำความผิดหรือทำอะไรที่ประหลาดๆ ชนิดให้หลุดโลกไปเลยนั่นแหละ หนังสือพิมพ์อาจจะมาถ่ายก็ได้ แต่การโดนถ่ายรูปครั้งนี้ แอมมีไม่ต้องทำถึงขนาดนั้น การเป็นคนดังก็ดียังไงเอง ทุกคนให้ความสนใจ ไม่ว่าจะทำอะไร เรื่องดีหรือร้าย แต่เรื่องราวในวันนี้นับเป็นเรื่องดีสินะ

“ขอบคุณนะ” แอมมีกระซิบบอกชายหนุ่มเบาๆ ก่อนจะดึงมือออกจากฝ่ามือของชายหนุ่มและถอนสายบัวให้เขากอีกครั้ง ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินตามคาเมร่า สเวนย์ เมตเดอร์ประจำตัวเธอเพื่อกลับไปที่นั่งของเขา เมื่อแอมมียึดตัวขึ้นก็หันหลังกลับมาหาถ้วยน้ำชาทั้งสี่ของเธอ แล้วคุณครูพี่เลี้ยงแอนเดอลันก็เอ่ยประกาศว่า

“บัดนี้ พิธีการหล่อเลติลาได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว ต่อหน้าแขกผู้เกียรติทุกท่าน ดิฉันขอเรียนเชิญ ท่านหญิงเลตินอร์ตอลติดสลักและมอบเลติลาแก่ถ้วยน้ำชาทั้งสี่ค่ะ...”

“ไฟดับแล้วยัง” ดัสค์เอ่ยขึ้นขณะที่ทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ของตน

“ไม่ทราบครับ แต่ที่แน่ๆ ไม่ได้เกิดจากความผิดพลาดของการเตรียมงานแน่นอนครับ” อัลเบอร์โต้ตอบทั้งๆ ที่ไม่ได้ละสายตาไปจากพิธีสวมเลติลาเบื้องล่างเลย

มนุษย์ช่างแปลกประหลาด ทั้งที่มีคำสัญญาแล้วไยต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน อัลเบอร์โต้เป็นญาติที่อยู่มานาน เขาชมชอบการเฝ้าดูมนุษย์ เพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีสีสัน เหมือนเด็กสาวทั้งห้าเบื้องล่าง พวกเธอจะรู้หรือไม่ว่า พิธีกรรมที่ผ่านไปเมื่อครู่แฝงอะไรไว้

อัลเบอร์โต้ไม่รู้ว่เดอลาเรียเป็นสถานที่แบบไหน เพราะเขาไม่เคยได้รับโอกาสเหมือนเช่นวันนี้ แต่เมื่อมีโอกาสเขาจึงไม่เข้าใจว่า ทำไมเดอลาเรียต้องผูกมัดเด็กสาวสี่คนไว้กับเด็กสาวเพียงคนเดียว ด้วยเวทมนตร์โบราณบทนี้

ทำให้ชีวิตทั้งห้าไม่อาจแยกจากกันได้อีก ทำไมนะ?

“ไม่ใช่ฝีมือของท่านวีก้าหรือครับ? ฉันเห็นคนของพระราชวังมาในนางนี้สองสามคน” ดัสต์ถามขณะกวาดสายตาไปทั่วห้องโถงเพื่อจับผิด

“ไม่ครับ ผมจับพลังไม่ได้ และเมื่อตอนไฟดับ สีหน้าพวกเขาก็ดูตกใจไม่น้อย”

“ฉันก็จับไม่ได้เหมือนกัน น่าแปลก พิธีฉลองน้ำชาที่ยิ่งใหญ่ไม่น่าจะเกิดความผิดพลาดอย่างนี้ได้”

อัลเบอร์โต้ไม่ได้ตอบรับข้อสันนิษฐานของดัสต์ เพราะเขากำลังสนใจพิธีกรรมเบื้องล่าง เด็กสาวผู้เป็นคู่หมั้นของนายกำลังสวมเลดีลาให้แก่วัยรุ่นน้ำชาของเธอแต่ละคน และเมื่อแคลร์เดินไปอยู่ตรงหน้าท่านหญิงฟายด์ โรเซล อัลเบอร์โต้ก็พูดอย่างนึกขึ้นได้ว่า

“ก่อนไฟดับเล็กน้อย มีบางอย่างผิดปกติที่แท่นบ้ำหลอมครับ”

ดัสต์แหงนหน้าเล็กน้อยขึ้นมองพ่อบ้านประจำตัวก่อนจะถามว่า

“อะไร?”

“ตอนที่เมดเดอร์ซาราคอนนั้นจะกรีดเลือดของคุณฟายด์ เธอมีที่ท่าจะงักไปเล็กน้อย และเมื่อเลือดของเธอคนนั้นสัมผัสกับของเหลวสีทองในบ้ำหลอม ไฟก็ดับลงทันที อาจเป็นไปได้ว่า...” อัลเบอร์โต้ชะงักคำพูดเพื่อครุ่นคิดสิ่งที่เขากำลังบอกดัสต์ หากเรื่องที่เขาคิดเป็นเรื่องจริง ฟายด์ โรเซล ก็อาจจะเป็น...

“นายคิดอะไรอยู่” ดัสต์ถามซ้ำเมื่อเห็นอัลเบอร์โต้เงียบไป

“เปล่าครับ คงไม่ใช่อย่างที่ผมคิดหรอก ผมอาจจะคิดมากไปเอง”

ดัสต์มองรอยยิ้มอ่อนๆ ของพ่อบ้านอย่างไม่เข้าใจ แต่เขาก็ไม่ได้ถามต่อเนื่องจากท่านหญิงเดอลาเรียได้ลุกขึ้น และกำลังจะกล่าวเปิดงาน แขกทุกคนจำเป็นต้องลุกขึ้นพร้อมรับถ้วยชาเดอลาเรีย⁵ จากเมดเดอร์ที่เริ่มเสิร์ฟชาประจำ

⁵ ชาเดอลาเรีย เป็นน้ำชาที่ทำมาจากดอกเดอลาเรีย ดอกไม้ประจำโรงเรียนกุลสตรี น้ำชาชนิดนี้จะเสิร์ฟให้แก่แขกผู้มีเกียรติทุกท่านเพียงถ้วยเดียวในคืนที่มีการเปิดตัวเลดีนอร์เทล โดยลักษณะพิเศษของน้ำชาชนิดนี้ก็คือ รสชาติหอมหวานและกลิ่นหอมของดอกเดอลาเรียที่ไม่อาจหาได้จากดอกไม้ชนิดอื่น ที่สำคัญน้ำชานี้เป็นน้ำชาเพียงหนึ่งเดียวในโลกที่มีสีน้ำเงินใส

พิธีฉลองน้ำชาตั้งแต่เมื่อครู่

ช่างเป็นงานเลี้ยงที่แปลกประหลาดที่สุด แทนที่จะฉลองกันด้วยแชมเปญ กลับฉลองด้วยน้ำชา ดัสค์ไม่เข้าใจนักหรอกว่า ทำไมคนก่อตั้งโรงเรียนนี้ถึงได้หลงใหลชานัก แต่ก็นั่นแหละ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีเหตุผลอยู่แล้ว โดยเฉพาะกับเรื่องที่เราต่างหลงใหล

“ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน...” ท่านหญิงหยุดเล็กน้อย เพื่อกวาดสายตาไปทั่วห้องโถงทั้งชั้นบนและชั้นล่าง

“ดิฉันมีความยินดีที่ได้ร่วมดื่มฉลองกับพวกท่านอีกครั้ง แม้ว่าพวกเราจะได้พบกันในงานอื่นๆ บ้าง แต่ดิฉันเชื่อว่า ไม่มีงานเลี้ยงใดจะเหมือนกับพิธีฉลองน้ำชาอีกแล้ว” พูดถึงตรงนี้ท่านหญิงอัลเบอเรลล่าก็ฉีกยิ้มกว้างอย่างไม่ค่อยทำบ่อยนัก

ยามเมื่อท่านหญิงเจิดฉายอยู่ในวงสังคม คนที่รู้จักท่านหญิงดีมักจะพูดว่า ท่านหญิงเป็นผู้ที่วางตัวดี แต่ก็มักจะกันทุกคนออกห่างจากรัศมีที่เธอขีดไว้ มีเพียงไม่กี่ครั้งที่ท่านหญิงผู้อำนวยการจะยิ้มอย่างจริงใจที่สุด หนึ่งในไม่กี่ครั้งนั้นก็คือรอยยิ้มที่เธอยิ้มให้แก่คนที่มาในงานพิธีฉลองน้ำชา ดังนั้นจึงมีนักหนังสือพิมพ์บางท่านถึงกับแซวท่านหญิงผ่านบทความหลังวันงานพิธีอยู่ทุกปีว่า

‘...แม้ปีนี้ทุกคนจะอยากเข้าไปเหยียบแผ่นดินของเดอลาเรีย แต่ผมก็ยังยืนยันว่า ผมไปเพราะอยากเห็นรอยยิ้มของท่านหญิงผู้อำนวยการมากกว่า...’

“...และในปีนี้ยิ่งพิเศษกว่าหลายๆ ปีที่ผ่านมา นั่นก็เพราะปีนี้ เดอลาเรียได้เฟ้นหากุลสตรีผู้งามพร้อมขึ้นมาประดับกำแพงเกียรติยศอีกครั้ง เป็นเรื่องน่ายินดียิ่งที่ทุกท่านได้เข้าร่วมเป็นสักขีพยานในครั้งนี้ เล่ากันว่าทางเดินของเลตินอร์ตอลนั้น แม้ไร้ซากหนามอันใหญ่โต แต่ก็มักจะมีหนามเล็กคอยเกี่ยวเด็กสาวผู้งามพร้อมคนนั้นให้มีบาดแผลเสมอ...”

ทั้งที่ท่านหญิงเดอลาเรียพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาและทุกคนที่รับฟังก็ไม่วู้ลีก็อะไรกับคำพูดที่เหมือนการยกยอสมาคมกุลสตรีแห่งประเทศว่าเป็นผู้หนุนหลังอันเข้มแข็งนั้น แต่ดัสค์ก็ยังรู้สึกสงสัยอย่างที่เคยสงสัยมาตลอด ทำไมสมาคมของมนุษย์ธรรมดาสมาคมนี้อันถึงได้มีอำนาจมากขนาดนั้น คำพูดของท่าน

หญิงผู้นำนายการไม่เพียงไม่ใช่คำพูดโอ้อวดตัวเอง แต่เท่าที่ดัสร์รู้มา พวกเธอทั้งหลายทำได้อย่างที่พูดจริงๆ ‘ไร้ซึ่งขวากหนามอันใหญ่โต แต่ก็ยังมีหนามเล็กน้อยคอยเกี่ยวให้เกิดแผล’ คงมีแต่คนที่มั่นใจในพลังของตนเองมากเท่านั้นถึงเอ่ยคำพูดนี้ออกมาได้

“...แต่ดิฉันหวังเอาไว้ค่ะว่า ทุกท่านในที่นี้จะช่วยกันจัดหนามเล็กๆ เหล่านั้นออกไปจากทางเดินของเด็กสาวผู้แสงงดงามคนนี้ ในฐานะของครูผู้อบรมสั่งสอน ดิฉันรับรองว่า ทุกท่านจะไม่ผิดหวังกับเลตินเอร์ตอลคนที่ 135 ของเราอย่างแน่นอน และนี่จึงเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุด ที่ดิฉันจะกล่าวว่า...” ท่านหญิงเว็นจังหะเล็กน้อย เพื่อชูแก้วชาขึ้นเป็นสัญญาณให้แขกทุกท่านชูแก้วของตนขึ้นรับเช่นกัน

“...แต่ลาโคน่าอันเป็นดินแดนที่รัก คักดีและศรีแห่งเดอลาเรีย และ... วงแหวนเลตเตลวงที่ 135”

คนที่เดินอยู่ข้างหน้า

“ที่สามนาฬิกา คนสวมชุดราตรีสีเขียวนั่นคือ ท่านหญิงฟารีนา เลซชอร์ต

เลขาธิการนายกเทศมนตรีเมืองลาครอส คนข้างๆ เธอคือ บาเรย์ บาร์เกอร์ เจ้าของร้านน้ำหมึกบาร์เกอร์ผู้โด่งดัง ส่วนอีกคน...” เสียงพากย์บรรยายคุณสมบัติอย่างละเอียดและถี่ยิบของชาเรซากับท่านหญิงเกรซที่ดั่งสลับกันอยู่ข้างหูทำให้แอมมีสามารถแหย่ยิ้มและทักทายเหล่ากุลสตรีผู้ทรงอิทธิพลในยุคนี้อย่างไม่ขาดตอน

เทคนิคนี้ท่านหญิงมอลยา คุณครูพี่เลี้ยงวิชาการเข้าสังคมสอนเธอตั้งแต่วัยโม่งแรกของการเรียน กุลสตรีชั้นสูงทุกคนต้องมีมารยาทพอที่จะทำความรู้จักและทำความเคารพคนที่เข้ามาปฏิสัมพันธ์ด้วย อย่างน้อยก็ต้องสามารถพูดคุยกับพวกเขาได้ในระดับหนึ่งอย่างไม่ติดขัด แอมมีทำได้ดีในการตอบสนองข้อมูลที่ท่านหญิงเกรซกับพี่ซาซ่าส่งมาให้

แต่มากกว่ารอยยิ้มอย่างชื่นชมจากท่านหญิงผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายที่มอบให้แอมมีนั่นก็คือ ความตั้งใจในความจำของพี่ซาซ่ากับท่านหญิงเกรซ ทั้งสองแสดงให้เห็นถึงความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของการได้เป็นท่านหญิงน้อยภายใต้ชื่อเดอลาเรียได้เป็นอย่างดี

ชาเรซ่า เฟลเลต ได้รับคำชื่นชมและการต้อนรับอย่างดีเยี่ยมจากเหล่าหัวหน้าหน่วยงานของทุกสายงาน พวกเขาไม่เพียงพูดเชื้อเชิญประธานนักเรียน

คนเก่งให้เข้าไปดูงานที่หน่วยงานของพวกเขา แต่ยังเสนอเงินทุนสนับสนุนก้อนใหญ่จนน่าตกใจด้วย นี่ขนาดยังไม่ได้เรียนต่อในมหาวิทยาลัย ยังเนื้อหอมขนาดนี้ คงไม่ต้องพูดถึงตอนที่พี่ซาซ่าเรียนจบว่าจะเนื้อหอมมากกว่านี้แค่ไหน

ท่านหญิงเกรซก็ใช้อยู่ เหล่าท่านหญิงตั้งแต่อ่อนเยาว์จนถึงสูงวัยต่างชมชอบทายาทคนโตตระกูลเกรซเสียเหลือเกิน ยิ่งถ้าใครมีญาติเป็นชายหนุ่มที่ถึงวัยอันควรแก่การมีเหย้ามีเรือนด้วยแล้ว ยิ่งสนใจท่านหญิงคนเก่งเป็นพิเศษ แต่ท่านหญิงเกรซก็คือท่านหญิงเกรซ ทุกอิริยาบถล้วนแล้วแต่คงไว้ซึ่งการถือตัวอย่างมีมารยาท จนเหล่าบรรดาท่านหญิงแม่ทั้งหลายต้องพาลูกชายหลานชายถอยหนีไปอย่างสงบ

“พี่เห็นพายด์ใหม่” แอมมีกระซิบถามขึ้นขณะทั้งสามก้าวเดินผ่านกลุ่มท่านฟาริน่า เพื่อตรงไปห้องรับรองพิเศษ ห้องซึ่งเหล่าเลตินอร์ตอลทั้งเก้ากำลังรอพวกเธออยู่

หลังจากที่ท่านหญิงผู้อำนวยการกล่าวเปิดงาน พวกเธอก็ได้เข้าไปพักในห้องหลังดอร์คาเพนที่ครู่หนึ่ง ก่อนจะออกมาทักทายแขกผู้มีเกียรติอีกครั้ง ตามกำหนดการพวกเธอต้องเข้าพบรุ่นพี่เลตินอร์ตอลทั้งเก้าคน เพื่อแนะนำตัวและขอคำแนะนำในการปฏิบัติตัว ก่อนที่เลตินอร์ตอลคนล่าสุดจะต้องเปิดฟลอร์เต้นรำ ซึ่งฟลอร์จะไม่ปิดจนกว่าจะเลยเที่ยงคืนของคืนวันเพ็ญเดือนกุมภาพันธ์

“ไม่เห็น สงสัยเมลก็จจะลากไปไหนซะละมั้ง” ซาซ่าตอบพร้อมกับกวาดสายตามองหาถ้วยน้ำชาอีกสองคน

“แต่เราต้องเข้าพบเลตินอร์ตอลรุ่นพี่แล้วนะ เหลวไหลจริงสองคนนั้น ไปเถอะ เราชักว่านี่ไม่ได้แล้ว” ท่านหญิงเกรซเอ่ยพร้อมก้าวนำหน้าไปที่บานประตูพร้อมกับยกมือขึ้นเพื่อจะเคาะ แต่ต้องชะงักเมื่อแอมมีพูดขึ้นว่า

“รอเดี๋ยวค่ะท่านหญิง ฉันเห็นสองคนนั้นแล้ว พวกเขากำลังมาค่ะ” ไม่นานหลังจากที่แอมมีเอ่ยถึงท่านหญิงเกรซเอาไว้ เมลก็กับพายด์ก็เดินมาถึง

“พวกเธอไปไหนกันมา ก็รู้ดีไม่ใช่หรอว่า มีแขกคนสำคัญรออยู่” ซาซ่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงกึ่งเตือนกึ่งตำหนิ ถ้าเป็นเวลากปกติเธอจะไม่ว่ารุ่นน้องทั้งสองเลยสักคำ แต่นี่ไม่ใช่...

“พวกเราไปคุยกับ คุณคาริยา เตรีมา ค่ะ คนที่เป็นเจ้าของโรงพิมพ์ที่จัดทำกระดาษจดหมายสีทองไป บังเอิญเจอเธอพอดีเลยฉวยโอกาสทำความรู้จักไว้ก่อนเผื่อจะได้ข้อมูลอะไรเพิ่ม” เมลก็อธิบายเมื่อเห็นสายตาตำหนิของซาซ่าและท่านหญิงเกรซ

“แล้วเป็นไงล่ะ” แอมมีถามขึ้นอย่างสนใจ

“คุณคาริยาบอกว่า กระดาษที่ใช้ทำจดหมายสีทองเป็นกระดาษที่ใช้วัสดุพิเศษ ซึ่งทางเดอลาเรียจะทำสัญญาส่งวัสดุพวกนั้นให้แก่โรงพิมพ์ที่ยอมทำตามเงื่อนไข และจะมีนักทำกระดาษในโรงพิมพ์เพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้กระบวนการทำกระดาษสีทอง” เมลก็เล่าด้วยดวงตาเปล่งประกาย

“แล้วมันเกี่ยวกับเราตรงไหนกันล่ะ” แอมมีถามอย่างไม่เข้าใจ

“เกี่ยวสิ มันเกี่ยวตรงที่ว่า ถ้าจดหมายของเธอส่งผิดที่จริง เธอไม่สงสัยหรือว่า คนที่สลับเปลี่ยนจดหมายเขาเอากระดาษสีทองมาจากไหน” ซาซ่าตอบแทนพายด์จึงเอ่ยเสริมว่า

“อย่างที่พี่ซาซ่าบอกแหละแอมมี นอกจากเขาเอากระดาษมาจากไหนแล้ว กรรมวิธีในการสร้างจดหมายสีทองยังมีเรื่องของน้ำหมึก ซึ่งพวกเราไปคุยกับ...”

“ฉันว่าเราอย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้กันดีกว่าไหม” ท่านหญิงเกรซเอ่ยขัด เมื่อเหลือบมองนาฬิกาแล้วพบว่าพวกเธอช้ากว่ากำหนดการจนได้ ก่อนจะพูดตอด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“ไม่ใช่ว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญนะ แต่อย่าลืมสิ ถ้าแอมมีไม่ทำหน้าที่ของเลตินอร์ตอลให้สมบูรณ์พร้อมในคืนนี้ มีหวังไม่ได้รับการรับรองจากกรรมการสมาคม ดังนั้น การเข้าไปพบเลตินอร์ตอลรุ่นพี่ทั้งเก้าคนข้างนี้ไม่ใช่เรื่องที่ดีแน่ จริงไหม”

สามสาวมองหน้ากันเหมือนนึกขึ้นได้ว่า พวกเธอตื่นต้นกับข้อมูลใหม่มากเกินไป จนลืมเรื่องสำคัญอันดับหนึ่งไปเสียสนิท แอมมีสูดลมหายใจเข้าจนเต็มปอดก่อนจะผ่อนลมหายใจออกอย่างช้าๆ แล้วพูดขึ้นว่า

“ไปเถอะ เราต้องทำทุกอย่างในคืนนี้ให้สมบูรณ์แบบที่สุด ท่านหญิงคะ เคาระเลยค่ะ”

ก๊อๆ

เพียงไม่นานหลังจากเสียงเคาะประตูดังขึ้น บานประตูก็เปิดออกโดยหญิงสาวที่ทั้งทำรู้จักดี ปาเลสต้า มาร์โก เลตินอร์ตอลผู้สร้างชื่อเสียงไว้มากมายในวงการอาหารของโลก หญิงสาวอัจฉริยะผู้ครอบครองวงแหวนเลตเตลวงที่ 134 อยู่ในชุดราตรีสั้นสีขาวน่ารักสมตัวเธอ ถ้าไม่มีใครบอกว่าเธอคนนี้อายุ 25 แล้วคงต้องเข้าใจผิดคิดว่า หญิงสาวเจ้าของผมหน้าม้ายาวประปร้าคนนี้เป็นเด็กสาวอายุประมาณ 17-18 แน่ๆ

“เข้ามาสิจ๊ะ ทุกคนรออยู่” ปาเลสต้าเอ่ยด้วยรอยยิ้มพร้อมกับผายมือเชื้อเชิญเด็กสาวทั้งหลายเข้ามา ก่อนจะปิดประตูลง

ภายในห้องรับรองพิเศษที่จะเปิดใช้เพียงปีละครั้งเพื่อรับรองเลตินอร์ตอลที่มาร่วมในพิธีฉลองน้ำชา ภายในมีกุลสตรีอันดับหนึ่งของลาโคน่าเก้าคนนั่งอยู่ ทุกคนสวมใส่ชุดราตรีอันงดงามหลากหลายแบบต่างกันไป แต่สิ่งที่ทุกคนเหมือนกันก็คือ ชุดราตรีที่ทุกคนใส่นั้นเป็นสีขาวและมีเครื่องประดับชิ้นสำคัญที่ดูเด่นสะดุดตาต่างออกมาจากเครื่องประดับสูงค่าหลายชิ้นที่พวกเธอสวมใส่ เครื่องประดับชิ้นนั้นก็คือ วงแหวนเลตเตลทองคำที่นิ้วชี้ข้างขวา

ดวงตาทั้งเก้าคู่มุ่งความสนใจไปที่เด็กสาวผู้ครอบครองวงแหวนเลตเตลเช่นเดียวกับพวกเธอ เด็กสาวคนนั้นไม่แม้จะหลบสายตาหรือแสดงอาการประหม่าสักนิด ยามเมื่ออยู่ต่อหน้าเลตินอร์ตอลทั้งเก้า เด็กสาวยึดตัวตรงและยกขาขวาโปร่งขึ้นพร้อมกับย่อกายลงอย่างสง่างามอย่างกุลสตรีผู้เพียบพร้อมคนหนึ่งจะทำความเคารพต่อเหล่ากุลสตรีที่มีเกียรติและศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน

การทำความเคารพนั่นทำเอารุ่นพี่ทั้งเก้าอดยิ้มออกมาไม่ได้ ทั้งแข็งกร้าวและมีความเป็นตัวของตัวเอง มีน้ำละ คณะกรรมการสมาคมถึงได้กังวลนัก เด็กคนนี้...แม้จะปฏิบัติตนไม่ผิดต่อคุณสมบัติของท่านหญิงแห่งเดอลาเรียแม้แต่น้อย แต่ดูอย่างไรก็ไม่น่าใช้เลตินอร์ตอลอย่างที่เราต้องการ ณ ขณะนั้นคำถามเดียวที่เกิดขึ้นในใจของเลตินอร์ตอลรุ่นพี่ก็คือ การคัดเลือกเลตินอร์ตอลครั้งนี้ช่างน่าสนใจเสียจริง

“ดูเหมือนคณะกรรมการสมาคมคงจะต้องผิดหวังอีกครั้ง ว่าไหมเด็กๆ”

ดาร์รา ฟีนาคีล หญิงสาววัยแปดสิบสี่ปีกล่าวด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม ทำให้เหล่าเลตินอร์ตอลรุ่นพี่หัวเราะออกมาเบาๆ

ด้วยความช่วยเหลือของหญิงอีกสองคนที่นั่งข้างๆ ท่านหญิงดาร์ราจึงพุ่งตัวลุกขึ้นจากโซฟาตัวกลางได้ ก่อนจะเดินเข้ามาหาแอมมี

“เด็กน้อยที่น่ารัก พวกเธอคงรู้จักพวกเราแล้วสินะ” ดาร์ราเอ่ยถามดวงตาสีเทาอ่อนจ้องตรงมาที่แอมมี ทำให้แอมมีรู้สึกประหม่าขึ้นมา เธอควรตอบใช่ไหม? แอมมีถามตัวเอง และเมื่อหันไปมองพี่สาว รูนพี่สาวก็พยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงยืนยันคำตอบในใจเธอ

“ค่ะ ท่านหญิงคือ ท่านดาร์รา ฟีนาคีล นักดาราศาสตร์ผู้เป็นความภาคภูมิใจของลาโคน่า เลตินอร์ตอลที่อายุมากที่สุดขณะนี้ ท่านหญิงทางซ้ายมือของท่านคือ คุณทามาโน่ แบรดริก แพทย์หญิงผู้เชี่ยวชาญด้านอายุเวช ส่วนทางขวา คือ คุณฟาเรน การ์ดเนอร์ นักภาษาศาสตร์ผู้ค้นพบรูปแบบการใช้สัญลักษณ์ของภาษาโบราณ...” แอมมีพูดอธิบายพลางกวาดสายตาไปตามบุคคลที่เธอเอ่ยชื่อ และเมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ดวงตาสีทองของแอมมีก็ละจากใบหน้าของฟาเรน มองไปที่ด้านหลังของเธอ

“และที่นั่งอยู่ที่ด้านหลังของท่าน ท่านหญิงอีกหกท่าน สามท่านบนโซฟาใหญ่ทางซ้ายประกอบด้วย คุณก็ มาโกล นักแสดงละครเวทีหญิงยอดเยี่ยมสามปีซ้อน คุณอาร์เรล ฟรอนการ์เลน เจ้าของโรงทอผ้าที่ใหญ่ที่สุดในโลก คุณพีเซล่า โลม นักพฤกษศาสตร์ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้มีอิทธิพลต่อการพืชสวนโลกมากที่สุด...”

“...อีกสามท่านที่อยู่ทางขวา ผู้ที่ยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม คุณบริตานี การ์โย จิตรกรผู้รังสรรค์ผลงานภาพเขียนมากมาย ผลงานชิ้นเอกคือ ภาพเขียนเพดานอันลือชื่อของโบสถ์กรอสเลก้า ภาพนั้นได้ชื่อว่า เป็นภาพที่มีความสมบูรณ์แบบที่สุดทั้งในด้านการลงสี ลายเส้นและการสื่ออารมณ์ ท่านที่นั่งอยู่ที่โซฟาตัวเล็กก็คือ คุณนิช เฟมิซารีเป ราชนิไรรังกฎแห่งวงการวรรณกรรมร่วมสมัย และเลตินอร์ตอลผู้ที่เปิดประตูให้แก่พวกเรา คุณปาเลสตั มาร์คโก หญิงสาวอัจฉริยะแห่งวงการอาหาร...” แอมมีหยุดเพื่อสูดลมหายใจลึกๆ ก่อนจะพูดต่อว่า

“ดิฉัน แอมเบอร์รี แคลร์ เลตินอร์ตอลผู้ครอบครองแหวนเลตเตลวงที่ 135 รู้สึกยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้เข้าพบท่านหญิงทั้งเก้าผู้เป็นเหมือนเกียรติยศและศักดิ์ศรีของเดอลาเรีย”

แปะๆ

เสียงปรบมือดังขึ้นในใจของถ้วยน้ำชาทั้งสี่ ไม่น่าเชื่อ แอมมีจำทุกอย่างได้ นี่นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์กว่าที่เพื่อนคนนั้นของพวกเขาเธอร้องเพลงได้เสียอีก ตอนที่ชาเรากับท่านหญิงเกรซเคียวเชิญให้แอมมีอ่านประวัติของเลตินอร์ตอลทั้งเก้า พวกเธอยังอดคิดไม่ได้ว่า แอมมีจะรอดไหม แต่เมื่อได้ยินคำตอบเมื่อครู่ ถ้วยน้ำชาทั้งสี่ก็แทบปรบมือให้ร้องฉลองความสำเร็จให้ตัวเองจริงๆ ที่สอนคนหัวดื้ออย่างแอมมีให้ตอบได้อย่างจะฉานสมกับตำแหน่งตัวเอง

“ฉันว่าเราจำได้มากกว่าเธออีกนะ ปาเลสต้า” เสียงแซวของ บริตานี การ์โยดังขึ้นทำลายความเงียบ และเพราะคำพูดนั้น ทุกคนในห้องต่างก็หัวเราะออกมาเบาๆ พร้อมกัน

“พวกพี่ก็พูดได้ดี คนเป็นน้องเล็กก็ลำบากอย่างนี้แหละ มีพี่เยอะก็ต้องจำเยอะ เอ้อ จริงๆ ที่ต่อจากนี้ฉันไม่ใช่น้องเล็กอีกแล้ว จิกๆ จริงไหมคะ พี่นึช”

นึช เฟมิซารีเป พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้มพร้อมกับพูดเสริมขึ้นว่า “ใช่แล้ว ถ้าพวกพี่ๆ สร้างชื่อเสียงไว้มากมายก่ายกองกว่านี้ พวกเราน้องๆ ก็จะต้องลำบากนะคะ คุณสมบัติยาวเหยียดเสีย”

คราวนี้รุ่นพี่ทั้งหมดก็เลยหัวเราะกันใหญ่ นานๆ ที่พวกเธอจะได้อยู่ร่วมกัน เพราะต่างคนต่างต้องทำตามหน้าที่ของตัวเอง ดังนั้นพอสบโอกาสก็เลยแซวเล่นกันอย่างนี้ แต่เด็กใหม่ทั้งห้าคนดูจะยังไม่คุ้นกับความเป็นกันเองของเหล่าเลตินอร์ตอล จึงได้แต่มองหน้ากันอย่างทำอะไรไม่ถูก

“เอาละๆ เลิกแซวกันเองได้แล้ว มาสนใจน้องใหม่ของเรามากกว่านะ เอ้า ฟาเรน หาทิ้งให้เด็กๆ หน่อย” พี่ใหญ่ดาราเอ่ยปรามทั้งรอยยิ้ม พร้อมกับชี้นิ้วไปที่โซฟาใหญ่อีกตัวเป็นเชิงให้เด็กสาวทั้งห้าไปนั่งตรงนั้นก่อนที่จะถอยกลับไปนั่งที่ของตัวเอง

“พวกท่านไม่เหมือนอย่างที่เราคิดไว้” เมลก็กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงรำเริง

เด็กสาวนั้นก็บ่นไม่ค่อยรู้สึกเกร็งนักหลังจากเห็นว่าเหล่ากุลสตรีอันดับหนึ่งไม่ได้
น่ากลัวอย่างที่คิด ดูออกจะสบายๆ กว่าพวกท่านหญิงน้อยในโรงเรียนเสียอีก
เด็กสาวจึงกล้าในสิ่งที่ท่านหญิงที่นั่งอยู่ข้างๆ มองว่า...ออกจะไม่มีมารยาทไป
สักหน่อย

“พวกเราไม่ได้เคร่งขรึม เจ้าระเบียบ แล้วก็ขี้นั่งไขว่ห้าง” นีซเลริม เมลก็
จึงพยักหน้ารับถ้อยๆ อย่างน่ารัก เรียกรอยยิ้มและความเอ็นดูจากเหล่ารุ่นพี่ไปได้
หลายกอง แต่อาการกระตือรือร้นของเมลก็ก็ต้องจ๋อยไปเมื่อหันไปสบตาท่าน
หญิงเกรซ

“การประพฤติตัวที่ดี การพูดที่ดี กิริยามารยาทที่ดี ถ้าทำให้ถูกที่ถูกทาง
มันก็ไม่จำเป็นต้องตึงเกินไปก็ได้แหละ ท่านหญิงมอลโลรีน่า เกรซ...”

ท่านหญิงเกรซสบตาแพทย์หญิงทามาอย่างไม่เข้าใจ คุณหมอผู้มาก
ความสามารถจึงเอ่ยอธิบายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“เลตินอร์ตอลอย่างพวกเรา มีเพียงถ้วยน้ำชาอย่างพวกเธอเท่านั้นที่นับ
ได้ว่าเป็นเพื่อนตาย ไม่ว่าจะในตอนนี้นหรือนับจากนี้อีกสิบปี ร้อยปีข้างหน้า ถ้วย
น้ำชาคือคนที่พวกเราไวใจที่สุด ถ้าต้องระมัดระวังตัวขนาดนั้นกับคนที่อยู่ด้วย
ตลอดเวลา...ก็คงจะทรมานกันไปหน่อยมั้งจ๊ะ”

ท่านหญิงเกรซหันไปหาคนพูดก่อนโค้งศีรษะรับคำแนะนำพร้อมตอบ
กลับว่า “หนูจะจำและนำไปปรับปรุงตัวค่ะ คุณทามา”

ทามาว่ายอมรับคำพูดนั้นอย่างเอ็นดู แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังสนใจการ
สนทนาระหว่างมอลโลรีน่ากับทามา ท่านหญิงดาร์ก็ถามแถมมีขึ้นว่า

“ได้ยินมาว่า เธอหนีออกจากห้องเลตเตล” เพียงคำถามเดียว ทำให้
บรรยากาศภายในห้องเปลี่ยนจากผ่อนคลายเป็นตึงเครียดทันที

“ค่ะ” เด็กสาวตอบโดยไม่หลบสายตาหญิงชรา เปล่าประโยชน์กับการ
โกหก พวกเขาคือเลตินอร์ตอลรุ่นพี่ คนที่มีกรรมสิทธิ์ในห้องแห่งเกียรติยศนั้น
พอๆ กับเธอ ไม่มีเหตุผลอะไรที่เธอต้องโกหกในสิ่งที่เธอคิดว่า พวกเธอก็รู้
ดี...พวกเธอต้องรู้ ทางกลับนั้นไม่ได้ถูกซ่อนไว้มืดซิดเสียจนเหล่ากุลสตรีผู้มีความ
สามารถตรงหน้าเธอจะหาไม่เจอ

“เหตุผลละ” คราวนี้คุณอาร์แรล ฟรอนการ์แลน เป็นคนถามขึ้น และ ฟาเรน การ์ดเนอร์ก็พูดตักคอแอมมีต่อว่า

“คงไม่ใช่เหตุผลส่วนตัวที่บอกใครไม่ได้ใช่ไหม เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น... เธอก็ต้องจำไว้ตั้งแต่ตอนนี้น่า ไม่มีคำว่าส่วนตัวในหมู่พวกเรา”

แอมมีอยากจะกลอกตาขึ้นด้านบนเหมือนกับทุกครั้งที่เธอรู้สึกหงุดหงิด เมื่อถูกต้อนจนมุม ในสถานการณ์แบบนี้เธออยากโกหก แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเหล่า กุลสตรีทั้งเก้าเธอทำไม่ได้ และเธอก็บอกความจริงไม่ได้เช่นกัน

“เหตุผลข้อหนึ่งที่ทำให้หนูหนีออกจากห้องเลตเตอร์คือ หนูไม่ต้องการ เป็นเลตินอร์ตอล...” คำตอบไม่ได้สร้างความประหลาดใจให้แก่คนถามและเหล่า เลตินอร์ตอลที่เหลือเลยสักนิด ทำไมนะ ทำไมพวกเขาถึงไม่โกรธหรือทำอะไรสักอย่าง การพูดว่าไม่อยากเป็นเลตินอร์ตอลก็เหมือนเป็นการดูถูกศักดิ์ศรีของ เหล่ากุลสตรีที่อยู่ตรงหน้า แต่ทำไมพวกเขาถึงได้เพิกเฉยต่อความรู้สึกพื้นฐานนี้ล่ะ แอมมีนึกสงสัยในใจ

“แอมเบอร์รี่ แคลร์ หนูรู้หรือเปล่าว่าทำไมถึงต้องมีเลตินอร์ตอล” ดาร่าถามขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล และโดยไม่รอให้เด็กสาวตอบ หญิงชราก็ถามต่อว่า “แล้วหนูรู้หรือเปล่าว่าเลตินอร์ตอลคงอยู่เพื่อจุดประสงค์อะไร”

แอมมีกำลังจะอ้าปากตอบว่า เพื่อรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของเดอลาเรีย แต่ยังไม่ทันได้พูด ดาร่าก็พูดต่อว่า

“คนข้างนอกห้องนี้อาจพูดว่า พวกเราคือเกียรติและศักดิ์ศรีของเดอลาเรีย... ไม่สิ ของลาโคน่าด้วยซ้ำ พวกเขาต่างพูดว่าพวกเราเหมือนคุณหนูล้มเหลวที่ได้ทั้งเงินทอง เกียรติยศ และอำนาจ...”

แอมมีไม่รู้ว่เลตินอร์ตอลคนอื่นๆ จะกำลังมองเธอด้วยแววตาแบบไหน แต่เธอคิดว่าคงไม่แตกต่างจากที่ท่านหญิงดาร์ากำลังมองเธอ หญิงชรามองเธอด้วยแววตาแห่งความปรานี หญิงชราต้องการจะบอกอะไรกับเธอกันแน่

“...แต่หนูจะรู้ไว้ การก้าวเดินในฐานะเลตินอร์ตอลนั้น ไม่ใช่เพื่อเกียรติ ไม่ใช่เพื่อศักดิ์ศรีของเราหรือใครๆ และแน่นอนไม่ใช่การได้มาซึ่งอำนาจด้วยเช่นกัน ดังนั้น จนกว่าที่หนูจะรู้คำตอบของคำถามทั้งสองข้อ จงอย่าเดินหนีจากเส้น

ทางสีทองนี้อีกเลย นี่คือสิ่งที่พวกเราจะบอกหนูในฐานะ ‘คนที่เดินอยู่ข้างหน้า’ พวกเรายินดีที่ได้เจอหนูนะจ๊ะ น้องเล็กคนใหม่ของเรา”

พอคำพูดของดาราจบลง เลตินอร์ตอลทั้งเก้าก็ลุกขึ้นยืนและย่อกาย ต่อหน้าแอมมีอย่างพร้อมเพรียงจนแอมมีและเพื่อนๆ ทั้งสี่ต้องรีบลุกขึ้นย่อกาย ทำความเคารพกลับแทบไม่ทัน เมื่อคนทั้งหมดยืดยาวขึ้น ประตูห้องก็เปิดออกอีกครั้งพร้อมกับการปรากฏตัวของ คาเมร่า สเวนย์

“ขอประทานโทษที่เข้ามาขัดจังหวะนะคะ แต่คุณแคลร์และถ้วยน้ำชาทั้งสี่ จำเป็นต้องไปเตรียมตัวที่ฟลอร์เต้นรำแล้วค่ะ และขอเรียนเชิญท่านหญิงทั้งเก้า ให้เกียรติร่วมเปิดฟลอร์ในครั้งนี้ด้วยนะคะ”

“จ้ะเธอ เอลิจะ” ดารารับคำ ก่อนจะหันมาหาแอมมี “พยายามเข้าจะจ๊ะ แล้วพวกเราจะตามเธอออกไป”

แอมมีและเพื่อนๆ ทำความเคารพคนทั้งหมดอีกครั้ง ก่อนจะพากันเดินออกไป เมื่อบานประตูปิดลง พีเชล้าจึงพูดขึ้นว่า

“เป็นเด็กที่เข้มแข็งและตรงไปตรงมา คณะกรรมการคิดจะตัดสินเด็กคนนั้นจริงๆ นะเธอ จันว่าพวกเขาน่าจะให้โอกาสเด็กคนนั้นะ”

“พวกเขาจะตัดสินเด็กคนนี้ได้อย่างไร ในเมื่อเธอมีวงแหวนเลตเตล” ปาเลสตัเอ้อย่างไม่เข้าใจ

“การได้รับจดหมายสีทองของเด็กคนนี้มีปัญหา นั่นแหละที่เป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของเธอ ที่ผ่านมาระกัรู้ดีที่ว่า คณะกรรมการหลายคนออกจะหัวโบราณและชอบเข้ามายุ่งวุ่นวายกับชีวิตพวกเรา แต่เพราะการได้รับเลือกของพวกเราไม่มีข้อหวัดหรือ อย่างเช่นการ ‘ส่งจดหมายผิดบ้าน’ พวกเขาถึงเข้ามายุ่งกับเราไม่ได้ แต่เด็กคนนั้น...” ยังไม่ทันที่ ก็ มาโกล จะพูดจบ ดาราก็พูดแทรกขึ้นว่า

“พวกเขาจะหยุด...ไม่ว่าผลการตัดสินของคณะกรรมการครั้งนี้จะเป็นอย่างไร พวกเขาก็ไม่อาจปฏิเสธการเลือกของวงแหวนเลตเตลได้ แอมเบอร์รีแคลร์ จะต้องก้าวเดินไปในเส้นทางนี้ และเรียนรู้อะไรที่จะหาคำตอบของการครอบครองโอกาสสีทอง”

บริตานี่ การ์โย ยกถ้วยชาในมือขึ้นมองอย่างครุ่นคิด ก่อนจะพึมพำกับตัวเองว่า “และก็คงอีกไม่นานที่ได้คนนั้นจะรู้คำตอบ ใช่ไหมคะ...พี่ดารา”

นอนบ่อนไส้

ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไร แอมมีก็ยังเชื่อว่าตัวเองคิดผิดที่เลือกอีตาผีดิบนี้ มาเป็นคู่เต็นรำ เพราะเขาอยู่ในฐานะคู่หมั้นของเธอ คงไม่เหมาะแน่ถ้าจะเต็นรำกับชายอื่นทั้งที่ตัวเองมีคู่หมั้นอยู่แล้ว แต่ความเป็นชายหนุ่มผู้โด่งดังของ ดัสค์ พอร์เทล นั้นแหละที่ทำให้แอมมีรู้สึกว่าการที่ตัวเองคิดผิด

นอกจากการเป็นเจ้าของหน้าตาที่หล่อเหลาและฐานะดีแล้ว ดัสค์ พอร์เทล ยังมีบุคลิกที่น่าจับตามอง (ในสายตาของผู้หญิงทั่วไปที่ไม่ใช่แอมมี) ไม่ว่าเขาจะทำอะไร เดินไปที่ไหน หรือคุยกับใคร เขาจึงเป็นจุดสนใจที่ทุกคนไม่อาจมองผ่านเลยไป นั่นเป็นเรื่องดีสำหรับเด็กสาวคนอื่น แต่ไม่ใช่กับ แอมเบอร์รี แคลร์

เมื่อสองคนที่ตกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งงานมาเดินลีลาศคู่กันอยู่บนพลอร์ ก็คงไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าการถูกจับตามองมากกว่าเดิมหลายเท่า ไม่ว่าจะเป็นสายตาที่มองมาด้วยความปลื้มชื่นชม หรือแววตาที่ซ่อนร่องรอยความอิจฉาเอาไว้ทั้งแบบชนิดที่เนียนสนิทและที่เปิดเผยไม่มิดเลย ช่างเป็นการเพิ่มความกดดันให้คนที่อยากให้ตัวเองเป็นเหมือนดอกไม้ประดับผาผนังอย่างแอมมีอยู่สักหน่อยจริงๆ ไม่ได้

แอมมีรู้ว่าไม่จำเป็นต้องใส่ใจกับแววตาเหล่านั้น เธอเพียงอดคิดไม่ได้ว่าทำไมเด็กสาวพวกนั้นถึงได้อิจฉาเธอ ถึงอีตานี้จะหล่อ รวย เลิศทุกอย่าง แล้ว

ยังงั้น คุณสมบัติแค่นี้เธอคือชายในฝันที่พวกเธอต้องการ เฮอะ ถ้าแอมมีปาวประกาศออกไปว่า อีตานี้เป็นตาแก่หง่าเหวือกในคราบชายหนุ่มรูปงาม แอมหัวใจยังไม่เต้นอีกด้วย พวกเธอเหล่านั้นยังจะชอบเขาอยู่ไหม

“คิดอะไรอยู่ล่ะ” เสียงของคนที่มาเธอดั้นรำไปรอบๆ ฟลอร์ดั้งขึ้น ดึงให้แอมมีได้สติหันมาสนใจผู้ชายที่เธอแอบนิทานในใจพร้อมตอบกลับว่า

“คิดเรื่องนาย...”

ดัสค์เลิกคิ้วแปลกใจเล็กน้อยที่อีกฝ่ายกำลังคิดเรื่องของเขาอยู่ แอมมีจึงรีบพูดขึ้นก่อนที่ผู้ชายตรงหน้าจะเข้าใจคำพูดของเธอผิดว่า

“ฉันกำลังคิดว่า นายอายุเท่าไร คราวที่แล้วนายไม่ตอบเพราะมีคนมาขัดจังหวะ แล้วตอนนี้จะตอบได้หรือยัง” เด็กสาวเงยหน้าขึ้นจ้องตาชายหนุ่มอย่างคาดคั้น แต่ดัสค์ก็ยังคงเรียบและเบี่ยงเบนสถานการณ์โดยการจับเด็กสาวหมุนไปตามจังหวะดนตรี

“เธอเดินรำได้เก่งทีเดียว” ชายหนุ่มพูดขึ้น เขาไม่ได้โกหกเสียทีเดียวหรอก อย่างน้อยเมื่อสามเดือนก่อนเขาก็ไม่คิดว่าเด็กคนนี้จะเดินรำเป็น แต่ตอนนี้ แอมเบอร์รี่ แคลร์ เดินรำเป็นแล้ว แอมเต็นได้เก่งพอตัวเสียด้วย

“ฉันไม่ได้ต้องการคำชมจากนาย แต่อยากได้คำตอบ” แอมมีพูดสวนขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“คำตอบของบางคำถามก็ไม่ควรรู้ ถ้ายังไม่ถึงเวลา”

แอมมีถอนหายใจออกมาดังๆ อย่างหมดอารมณ์ เธอน่าจะรู้อยู่แล้วว่าเธอจะไม่ตอบ แต่เธอก็ยังจะถาม แอมมีไม่ชอบเก็บความสงสัยเอาไว้เพราะมันอึดอัด และตอนนี้เธอก็รู้สึกอึดอัดเป็นบ้าเลยที่ต้องทำงานกับคนกวนประสาทอย่าง ดัสค์ ฟอ์เทล

“เธอจะเข้าพบกรรมการสมาคมเมื่อไร”

ดัสค์เปลี่ยนเรื่องคุยในขณะที่ดั่งร่างบางเข้ามาใกล้กว่าเดิม เพราะเพลงบรรเลงเปลี่ยนเป็นจังหวะช้า และเขาไม่ต้องการให้คนอื่นได้ยินเรื่องที่กำลังคุยกัน แอมมีเองก็รู้เหตุผลนั้นดี จึงลอบมองไปรอบๆ ตัว และพบว่าทุกคนเริ่มทยอยออกเดินรำกันแล้ว ความสนใจต่อเธอกับเขาจึงลดลง ไม่มากเท่าตอนเริ่ม

เปิดฟลอร์เต้นรำ

ท่านหญิงเกรซกำลังเต้นรำกับท่านนายกเทศมนตรี ส่วนพี่ชายกำลังสนทนากับออรสกับกลุ่มนักธุรกิจอยู่ทางด้านโต๊ะเครื่องดื่ม เมลก็กำลังถูกรุมล้อมด้วยคุณหญิงคุณนายที่เข้ามาทักทาย ดูท่าเมลก็จะหารายได้จากฝีมือปั้นของเธอได้มากโขหลังจากจบงานนี้ แต่แอมมีมองหาฟายด์ไม่เจอ เพื่อนซี้ของเธอหายไปไหนนะ

“พຼຸ່ງนี้เข้า ตามกำหนดการ ท่านหญิงผู้อำนวยการจะให้ฉันเข้าพบเป็นการส่วนตัว เพื่อแจ้งผลการพิจารณาเรื่องการยกเลิกทัศนทัศน์และการกักบริเวณ” แอมมีตอบ ขณะที่ใช้ทางตามองหาฟายด์ไปด้วย แต่ก็ยังมองไม่เห็นเพื่อนสนิทเลย

“ดี เพราะในวันสองวันนี้ลุงของเธอก็คงดำเนินการตามแผนที่เราวางไว้เสร็จพอดี”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘แผน’ แอมมีก็หันกลับมาองหน้าดัสต์ ก่อนจะถามว่า

“นาย...เอ่อ คนจากพระราชวัง รู้เรื่องนี้แล้วหรือยัง”

“รู้ และพวกเขาต่างแปลกใจมากที่พวกเธอคิดว่า ไช่ไบแรกอยู่ที่นั่น พวกเธอมีแผนในการค้นหาอย่างไรละ”

แอมมีมองชายหนุ่มด้วยสายตาประหม่น จู่ๆ แอมมีก็นึกถึงคำพูดของท่านหญิงเกรซขึ้นมา

‘...พวกเราไว้วางใจเธอได้มากแค่ไหน...’ นั่นสิ เธอไว้วางใจเธอได้มากแค่ไหน?

“ฟอร์เซลล่า แคลร์ ทั้งปริศนาบางอย่างไว้ให้เรา” แอมมีพูดขึ้นในที่สุด เพราะเธอหาเหตุผลที่จะไม่บอกเขาไม่ได้ บางทีการบอกให้เขารู้ก็อาจจะช่วยให้หาไข่พบเร็วขึ้น

“ปริศนานั้นชี้ขึ้นไปทีเมอริเดียนั้นเธอ”

ดัสต์ถามอย่างสนใจ ขณะพาแอมมีเคลื่อนตัวไปยังประตูทางออกไปสู่สวน เขาต้องการบริเวณที่พูดคุยกันเป็นการส่วนตัว อาจเพราะงานรื่นเริงได้เริ่มขึ้นแล้ว เขาและเธอจึงได้รับความสนใจน้อยลง ดังนั้นไม่นานดัสต์ก็สามารถพาแอมมีออกมาอยู่ในสวนข้างอาคารโถงน้ำชาโดยที่ไม่มีใครสังเกตถึงการหายไปของบุคคลทั้งสองได้

“เฮ้อ อากาศข้างนอกค่อยดีหน่อย” แอมมีพูดพลางสูดหายใจลึก ไม่ใช่เด็กสาวไม่ชอบกลิ่นน้ำหอม ผู้หญิงทุกคนก็ชอบเหมือนกัน กัน เพียงแต่การที่ได้กลิ่นน้ำหอมเป็นสิบๆ ชนิดในเวลาเดียวกันก็ทำให้เวียนได้เหมือนกัน

“เธอยังไม่ได้ตอบคำถาม” ดัสค์เตือนขณะที่หลุดตัวลงนั่งกับม้าหินด้านหลังแอมมี เมื่อเด็กสาวหันมาก็พบว่าเขากำลังมองเธออยู่ แอมมีจึงเอียงหน้าแล้วตอบกลับอย่างยียวนว่า

“นายก็ยังไม่ได้ตอบคำถามฉันเหมือนกัน”

“เฮ้อ!...” ดัสค์ถอนหายใจเบาๆ ช่างเป็นเด็กสาวที่รับมือยากเสียเหลือเกิน จะมีสักครั้งไหมที่แอมมีจะไม่ก่อวุ่นวาย เด็กคนนี้จะรู้ไหมว่า หากเป็นคนอื่นเธอคงได้รับเพียงแค่สายตาที่เย็นชาจากเขา แต่เพราะเธอคือกุญแจสำคัญที่จะนำเขาให้เข้าไปใกล้คนคนนั้นมากขึ้นหรือ เขาจึงต้องทำงานร่วมกับเธอ

“นายกำลังถอนหายใจเพราะรำคาญฉันอยู่ใช่ไหม”

ดวงตาสีนิลของดัสค์เลื้อบขึ้นสบดวงตาสีทองอย่างประหลาดใจ พลังของเคลร์ในตัวเด็กคนนั้นคงไม่รวมถึงเรื่องการอ่านใจได้ด้วยใช่ไหม

“ฉันเดาถูกใช่ไหมล่ะ” แอมมีพูดขึ้นขณะที่ท้อมยิ้มอย่างภูมิใจที่ทำให้อีกฝ่ายประหลาดใจได้ ดัสค์ ฟอร์เทล เป็นคนหน้าตาย แต่ไม่รู้ทำไม หากไม่ใช่คำถามที่ซับซ้อนเกินไป แอมมีจะจับความรู้สึกของอีกฝ่ายได้ หรือว่าพลังของเคลร์จะรวมไปถึงเรื่องของการอ่านใจได้ด้วย

“แล้วจดหมายเขียนคำไปอะไรบ้างล่ะ” ดัสค์ตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องคุยอีกครั้ง เพราะเขายังไม่อยากจะยอมรับในสิ่งที่แอมมีพูด

แอมมีมองใบหน้าที่ไร้อารมณ์ของอีกฝ่ายซึ่งเธอแน่ใจว่าภายในของเขายังไม่ได้ไร้อารมณ์อย่างที่แสดงออกแน่ ช่างเถอะ เธอยังมีเวลาอีกมากในการค้นหาว่าภายใต้หน้ากากอันเย็นชาของผีดิบตนนี้มีอะไรซ่อนอยู่

“ก็พูดเรื่องทั่วไป ทั้งเรื่องความเจ็บช้ำแล้วก็คำสาป แต่ไม่มีรายละเอียดของคำสาปเหมือนกับที่ทำนาวีก้าเคยเล่าให้ฟังหรอกนะ สิ่งสำคัญสุดในจดหมายก็คือ บริศนา...” แอมมีเหลือบตาไปมองรอบข้างเล็กน้อย และหูของเธอก็พยายามตรวจสอบว่าไม่มีใครอยู่ในรัศมีของการได้ยินแน่นอนแล้วจึงพูดต่อว่า

“จิ้งคันหา ณ จุดลึกสุดของแผ่นน้ำ ณ เวลาที่พระอาทิตย์หยุดสาดแสง ณ วินาทีที่เกล็ดหิมะโปรยปรายลงบนพื้นน้ำอันร้อนรุ่ม ผู้นำแห่งอำนาจจะนอนหลับอยู่ในห้วงแห่งความเย็นสีน้ำเงิน และอย่าได้ปลุกเขาขึ้นมาโดยปราศจากตัวตนของใครอีกคนที่เขาเลือก...”

“แค่นี้เหรอ” ดัสต์ถามด้วยความสงสัย เป็นปริศนาที่ให้คำไข่น้อยมาก หากเทียบกับสิ่งที่พวกเขากำลังหา

“ใช่” แอมมีตั้งใจที่จะไม่บอกเรื่องคำเตือนกับชายหนุ่ม เธอคิดว่ามันไม่จำเป็นต้องบอก เพราะหากพวกเดรกเกอร์ทำอย่างที่ ฟอร์เซลล่า แคลร์ กลัวจริง เธอก็ยังไม่สมควรบอก

“จุดลึกสุดของแผ่นน้ำนั่นเหรอ เธอเลยคิดถึงเมอริเดียนสินะ”

แอมมีส่ายหน้าปฏิเสธ “เปล่า” ในตอนแรกเราเลือกที่นั่นเพราะทินเซลบอกว่า การเก็บรักษาไข่จะต้องใช้สถานที่ที่มีพลังมากพอ ดังนั้น หากจะเก็บรักษาไข่มังกรของเผ่าพาเรนเซสต้า เมอริเดียนก็น่าจะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุด”

ดัสต์พยักหน้าอย่างเห็นด้วย ในขณะที่แอมมีกระโดดขึ้นไปยืนบนขอบอ่างดอกไม้ซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ ม้าหินทั้งที่สวมรองเท้าส้นสูงและอยู่ในชุดราตรียาวสีขาว ดังนั้นการทรงตัวของเด็กสาวที่ไม่ค่อยสมดุลนักจึงทำเอาดัสต์อดรู้สึกเป็นห่วงไม่ได้ แต่แอมมีก็แสดงให้เห็นว่า แม้แต่รองเท้าส้นสูงและชุดราตรียาวก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคที่จะหยุดเธอในการทำสิ่งที่อยากทำได้

“แต่หลังจากที่เราตัดสินใจไปแล้ว ฉันก็คิดขึ้นได้ว่าคำไข่นี้นะ ฟอร์เซลล่า แคลร์ มีปัญหา” แอมมีพูดขณะที่เท้าก็เริ่มก้าวเดิน โดยปกติเวลาที่แอมมีคิดหาวิธีแก้ปัญหาเรื่องอะไรก็ตาม เธอมักจะชอบเคลื่อนไหวไปในที่ที่เธอเองหันมองเห็นท้องฟ้าได้ชัดที่สุดด้วยลูกดิ่งของเธอ แต่ตลอดสามเดือนที่ผ่านมา แอมมีไม่เคยได้ทำในสิ่งที่ชอบเลย ลูกดิ่งของเธอถูกยึดไปอีกครึ่งเมื่อกลับมาที่เดอลาเรีย จากนั้นก็ถูกคุมความประพฤติและยึดเยียดตารางเรียนจนไม่มีแม้แต่เวลานอนทุกอย่างทำให้เด็กสาวเครียด ตอนนี้เมื่อไม่มีใครอยู่ แอมมีจึงอยากทำตามใจตัวเองบ้าง

“มีปัญหอะไร” ดัสต์ถามเมื่อเห็นเด็กสาวเริ่มเพ่งสมาธิไปที่การก้าวเดิน

บนขอบอ่างดอกไม้้น้ำมากกว่าบสนทนที่กำลังดำเนินอยู่

“หากเธอคนนั้นซ่อนไข่ใบแรกไว้ที่เมอร์เดียนจริง จุดลึกสุดของแผ่นน้ำนั้นก็คือ ศูนย์บัญชาการของคาสท์หน่วยที่หนึ่งไม่ใช่หรือไง”

ดัสค์หนึ่งไปทันทีเมื่อนึกถึงสิ่งที่เด็กสาวพูด ใช่ จุดลึกสุดของมหาสมุทรที่ใหญ่ที่สุดในโลกคือ ศูนย์บัญชาการของคาสท์หน่วยที่ 1 จริงๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็หมายความว่า...

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็หมายความว่า ‘แคลร์’ มีความสามารถมากทีเดียวที่สามารถเอาไข่ไปซ่อนในสถานที่แบบนั้นได้” แอมมีพูดต่อ

“แต่มันก็ยังไม่ใช่หรือว่าไข่จะอยู่ที่นั่น” ดัสค์แย้ง เขายังไม่อยากจะเชื่อว่าข้อสันนิษฐานของเด็กสาวเป็นจริง การจะทำอย่างนั้นได้ก็หมายความว่า...มีใครบางคนในเพซเซตเป็นหนอนบ่อนไส้

ศูนย์บัญชาการของคาสท์ทั้งห้าหน่วยซึ่งกระจายอยู่ทั้ง 5 ทวีปทั่วโลกจะเชื่อมต่อกับอาคารสำนักงานในเพซเซต ดังนั้นระบบความปลอดภัยจึงอยู่ในระดับที่มนุษยธรรมดา หรือแม้แต่ผู้ใช้เวทมนตร์ไม่อาจฝ่าเข้าไปได้ แล้วเธอคนนั้นเอาไข่เข้าไปซ่อนที่นั่นโดยไม่มีใครพบเห็นได้อย่างไร

“อาจจะจริง เพราะฉันก็ยังคิดไม่ออกว่า พอร์เชลล่าเข้าไปได้อย่างไร แล้วฉันก็ยังแก้คำใบ้เรื่องแสงอาทิตย์กับหิมะไม่ได้ด้วย...โอ๊ะๆ!”

ขณะที่แอมมีเดินวนจนใกล้จะครบรอบ เธอก็ได้ยินเสียงบางอย่างเข้ามาใกล้ และเพราะความรีบร้อนประกอบกับร่องเท้าสั่นแหลม ทำให้เด็กสาวเกือบจะเสียการทรงตัวหายหลัง หากเป็นเวลาปกติแอมมีก็สามารถตั้งตัวกลับลงไปยังบนพื้นได้อย่างสบายๆ แต่ตอนนี้เธอไม่อยู่ในภาวะปกติ ทั้งชุดราตรียาว รุ่มร่ามและร่องเท้าสั่นเข็ม แอมมีจึงทำได้แค่หวังว่าเธอคงไม่เจ็บมากนักหากต้องตกลงไปที่พื้น และคนที่ทำให้ความหวังของแอมมีเป็นจริงก็คือ ชายหนุ่มที่อยู่ใกล้เธอที่สุด

ดัสค์ ได้ยินเสียงนั้นเหมือนกัน ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นเสียงของ คาเมร่า สเวนย์ หญิงสาวซึ่งแอมมีเคยแนะนำให้รู้จักในฐานะเมดเดอร์ประจำตัวเลตินอร์-ตอล เธอกำลังเรียกหาแอมมีเพราะเหตุอะไรบางอย่าง แต่ก่อนที่จะคิดถึง

สาเหตุที่เมดเดอร์คนนั้นตามหาแอมมีออก ชายหนุ่มก็หลบหนีเด็กสาวกำลังจะเสียหลักตกลงในอ่าง

ดัสต์รีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว และคว้ามือเด็กสาวไว้ก่อนจะหลุดร่างของเธอ เข้ามาหาตัวเขาเต็มแรง แอมมีที่กำลังจะหงายหลังถูกกระตุกจนถลาเข้ามาอยู่ในอ้อมอกของชายหนุ่ม ขณะร่างบางปะทะแผ่นอกของเขา ชายหนุ่มก็ใช้แขนอีกข้างโอบรัดบริเวณขาพับของเธอไว้ เพื่อไม่ให้เด็กสาวกระเด็นออกไปอีก แต่ด้วยแรงปะทะจึงทำให้ชายหนุ่มเซถอยหลังไปกระแทกกับที่เก้าอี้ม้าหินอีกครั้ง ภาพที่ คาเมร่า สเวนย์ เห็นคือ...

ภาพของท่านหญิงน้อยเลติเชียรตอลกำลังนั่งอยู่บนตักคู่มั่นของเธอ ศีรษะคุณแคลร์ซูกอยู่ตรงไหล่ของชายหนุ่ม ทรงผมดุนุ่นไปเล็กน้อย สองแขนกอดชายหนุ่มไว้อย่างแน่น ในขณะที่คุณกรอสเสเองก็กำลังกอดเด็กสาวเอาไว้แน่นเช่นกัน มือข้างหนึ่งของเขากอดรัดเอวบางไว้อย่างแน่น ส่วนอีกข้างก็กำลังประคองคอของอีกฝ่ายเอาไว้ราวกับไม่ต้องการให้ร่างบางขยับเขยื้อนไปไหน ภาพนั้นทำให้คาเมร่าถึงกับยกมือทั้งสองขึ้นปิดปากแทบไม่ทันและอุทานอย่างตกใจ

“อู๊ย ขอ...ขอประทานโทษค่ะ คือ...ดิฉันไม่นึกว่า...พวกคุณจะทำสิ่ง...”

“ไม่ใช่เนะ ไม่ใช่อย่างที่เธอคิด” แอมมีดันตัวเองออกจากอ้อมกอดของชายหนุ่มแทบจะทันทีที่รู้สึกว่ามีเมดเดอร์ประจำตัวกำลังเห็นภาพอะไรอยู่ แต่แอมมีไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่จะยับยั้งได้ง่ายนัก การที่เธอดันตัวออกมาจึงเป็นเหตุให้เด็กสาวเกือบหงายหลังตกเก้าอี้ไปอีก เป็นเหตุให้ชายหนุ่มต้องรีบวิ่งเอวบางให้เข้ามาชิดตัวเองมากขึ้นพร้อมอุทานเบาๆ ว่า

“อยู่หนึ่งๆ ลิ ซนจนได้เรื่องยุ่งขนาดนี้แล้ว” ก่อนที่แอมมีจะโต้เถียงเรื่องทีโดนด ดัสต์ก็ลุกขึ้นยืนพร้อมอุ้มแอมมีขึ้น แล้วจึงวางแอมมีลงยืนบนพื้นอย่างนุ่มนวล ขณะที่คาเมร่ามองอย่างอดนึกขึ้นชมชายหนุ่มไม่ได้ ชายหนุ่มผู้โด่งดังคนนี้น่าจะมีดีมากกว่าฐานะและหน้าตาสินะ

“ขอบใจ แต่นั่นตรงไหน” แม้จะพูดเบาเหมือนกับบ่นกับตัวเอง แต่ประโยคนั้นก็ทำให้มุมปากของดัสต์ยกขึ้นเล็กน้อย เล็กน้อยจนบุคคลอื่นหรือแม้แต่เจ้าตัวเองก็ไม่วิเคราะห์ถึงความผิดปกตินั้น แต่คนที่ยิ้มออกมาอย่างอดชา

ไม่ได้อย่างชัดเจนก็คือ คาเมร่า สเวนย์ นั่นเอง

“คิกๆ อู๊ย ขอประทานโทษค่ะ”

เสียงหัวเราะนั้นทำให้แอมมีหันกลับไปมองหน้าเมตเตอร์สาว ดวงตาพร่าและใบหน้าที่พยายามกลืนยิ้มเอาไว้ทำเอาแอมมีอ่อนใจ สีหน้าอย่างนั้น ดวงตาอย่างนั้น คงคิดอะไรเลยเถิดไปถึงไหนๆ แล้วละสิ ถึงจะอธิบายในตอนนั้นก็คงไม่ทันแล้วละมัง ช่างเถอะ เอาไว้จัดการทีหลัง

“ตามหาฉันทำไมเหอะคะ” แอมมีถามขึ้นพร้อมกับยกมือขึ้นจับผมที่หลุดลุ่ยให้เข้าที่เข้าทาง ส่วนดัสต์ก็ก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย เพื่อให้คาเมร่าเดินเข้ามาช่วยแอมมีได้

“ท่านหญิงผู้อำนวยการอยากพบคุณค่ะ ตอนนี้ท่านหญิงทั้งสี่กำลังรอคุณอยู่ที่ห้องพักแล้วค่ะ”

“เรียกพบฉัน? แล้วงานเลี้ยงล่ะ ขอบใจจ้ะ” แอมมีเอ่ยขอบคุณเบาๆ กับการช่วยเหลือของอีกฝ่าย

“ท่านหญิงให้เรียนว่า พรุ่งนี้ท่านจัดงานประชุมสมาคมวิชาชีพแห่งประเทศไทยนะคะ ดังนั้น คืนนี้...”

“วันตัดลินชะตาลินะ ไปเถอะ” แอมมีพูดต่ออย่างเข้าใจ ก่อนจะออกเดินกลับเข้าไปในห้องจัดเลี้ยงอีกครั้ง

เมตเตอร์สาวได้แต่งกับท่าทางไม่ร้อนกร้อนใจของคุณแคลร์ หากเป็นเธอคงไม่ใจเย็นอย่างนี้ แต่ แอมเบอร์รี แคลร์ ยังคงใจเย็นพอที่จะรักษาภิรมยามรยาทของกุลสตรีผู้งดงามเอาไว้ได้อย่างครบถ้วน หรือนี่คือผลงานของการอบรมอย่างหนักและเข้มงวดของเหล่าคุณครูพี่เลี้ยงผู้เก่งกาจ

“แอมมี” เสียงทุ้มดังขึ้น ทำให้เด็กสาวที่กำลังก้าวขึ้นบันไดหันหันกลับ

“รถม้าจะจอดรอที่หน้าซุ้มประตูใหญ่ตอนเก้านาฬิกาของวันเสาร์หลังวันปิดภาคเรียน” คำพูดลอยๆ ของชายหนุ่มทำให้เมตเตอร์สาวที่ยืนต่ำกว่าแอมมีลงมามากขึ้นขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ เธออรุณว่าท่านหญิงของเธอจะตอบกลับว่าอย่างไร แต่ก็ไม่ได้ คุณแคลร์ไม่ตอบอะไรเลย เธอทำเพียงยกมุมปากขึ้นเล็กน้อยก่อนโค้งศีรษะน้อยๆ เป็นเชิงบอกลาก่อนจะก้าวขึ้นบันไดอีกครั้ง โดยไม่สนใจว่า

เธอได้ทิ้งชายหนุ่มที่ดูดีที่สุดในงานเอาไว้ในสวนเพียงผู้เดียว

“คุณกรอสเลสคงจะรักคุณมาก” คาเมร่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงชื่นชมเมื่อทั้งสองเข้าสู่ระเบียงด้านข้างของโถงน้ำชา

“คิดอย่างนั้นหรือ” แอมีถามกลับอย่างไม่อยากจะเชื่อ คนพวกนี้ใช้อะไรมองกันนะ เธอกับอิตานั่นไม่เคยแม้แต่จะพูดกันดีๆ ที่อยู่ด้วยกันนั้นก็เพราะงานเท่านั้น

“คุณเองก็รักเขามากไม่ใช่หรือคะ”

คราวนี้แอมีถึงกับหันขวับไปมองหน้าคาเมร่าอย่างตกใจ ก่อนจะปรับสีหน้าให้กลับมาเป็นปกติดังเดิม เป็นเหตุให้คาเมร่าเข้าใจผิดว่า แอมีกำลังเซินที่ถูกตบยับความในใจได้ จึงแซวขึ้นว่า

“ใครๆ ก็เห็นว่า คุณสองคนน่าจะเหมาะสมกันจะตาย ไม่ต้องเงินหรือคะ”

ทั้งการแสดงความคิดและคำสนั้น ถ้าเป็นเวลาอื่น แอมีคงเถียงขาดใจ และตอกย้ำให้เมดเดอร์ประจำตัวเธออย่าได้พูดอะไรทำนองนี้อีก เพราะมันทำให้เธอชนลูกชู้ไปทั้งตัว คิดได้ยังไง เธอรักอิตาผีดิบนั้น เฮอะ อยากจะหัวเราะและร้องไห้ไปพร้อมกันเลยถ้าเรื่องนั้นเป็นจริง แต่ตอนนี้สิ่งที่แอมีทำได้ก็มีเพียงกัดฟันตอบรับไปเบาๆ ว่า

“หรือ ขอบใจนะ”

“ว่าแต่...ขอโทษนะคะที่ดีฉันจะถามอะไรสักหน่อย”

แอมีถอนหายใจเบาๆ อย่างเบื่อบ่นๆ แต่ปากก็ยังตอบรับว่า

“ได้สิ อะไรละ”

“พวกคุณสองคนอายุห่างกันเท่าไรหรือคะ”

พอแอมีได้ยินคำถามก็ถึงกับหัวเราะออกมาเบาๆ นั่นสิ เธอกับเขาอายุห่างกันเท่าไรนะ เขาไม่ยอมบอก แต่ถึงบอกเขาก็ต้องโกหกเธอ เธอไม่แน่ใจว่าอะไรจะดีกว่ากัน ระหว่างการไม่รู้ความจริงกับการรู้ในสิ่งที่ไม่ใช่ความจริง เอาเถอะ เธอกับเขายังต้องทำงานด้วยกันอีกนาน ให้มันรู้ไปว่า แอมีเบอร์รี่ แคลร์ คนนี้จะไม่สามารถแค่นคอยให้อิตาผีดิบ ดัลส์ พอร์เทล คนนั้นตอบออกมาได้ เธอขอสาบานเลยแฮ้

ในขณะที่คาเมร่ากำลังรอคำตอบ ทั้งสองก็เดินเข้ามาในโรงน้ำชาอีกครั้ง
แอมมีก็วาดสายตาไปทั่วงานเพื่อหาทางเดินที่จะทำให้เธอไปถึงห้องพักเร็ว
ที่สุด แต่กลับพบว่าเพื่อนทั้งสี่ของเธอกำลังเดินตรงมาทางนี้เช่นกัน สงสัยพวกนั้น
กำลังจะไปตามหาเธอด้วยตัวเองละมัง เด็กสาวจึงหันไปพูดกับคาเมร่าว่า
“นั่นสินะ เอาไว้ถ้าฉันรู้เมื่อไรจะบอกเธอก็แล้วกัน แต่ว่าตอนนี้ท่านหญิง
ผู้อำนวยการอยู่ที่ไหนล่ะ”

เงื่อนไขของเดอลาเรีย

อีกครั้งในห้องเดิม ไม่ว่าแอมมีจะเข้ามาในห้องทำงานของท่านหญิง เดอลาเรียสักกี่ครั้ง เธอก็ยังรู้สึกอึดอัดทุกทีสิน่า หลายเดือนก่อนเธอเข้ามาในห้องนี้เพื่อฟังคำสั่งลงโทษเนื่องจากกระทำความผิดไว้มากมาย สามเดือนที่แล้ว เธอเข้ามาในฐานะผู้ยอมรับผิดและปฏิบัติตามจนว่าจะเป็นเลตินอร์ทอลที่ดีให้ได้ และในตอนนั้น เธอมาที่นี่เพื่อฟังคำตัดสิน

“เป็นการแสดงที่ยอดเยี่ยมมาก” ท่านหญิงเดอลาเรียกล่าวในที่สุด หลังจากเธอได้เห็นสาวทั้งห้านั่งเรียบร้อย

“คณะกรรมการทุกคนรู้สึกทั้งประหลาดใจและประทับใจในความสามารถของพวกคุณทั้งห้า โดยเฉพาะคุณ คุณแคลร์...” ดวงตาสีน้ำเงินของท่านหญิงมุ่งความสนใจไปที่เจ้าของชื่อที่เธอเอ่ยพร้อมพูดต่อว่า “พวกเราแปลกใจมากที่คุณสามารถขับร้องบทเพลงโบราณเพลงนั้นได้ คุณเคยเรียนภาษาเตรเกอร์สมาาก่อนหรือ”

“คอร์ต้า...ใช่ค่ะ” แอมมีตอบกลับด้วยภาษาที่ท่านหญิงกล่าวถึงพร้อมกับแปลความหมายให้เสร็จสรรพเป็นการยืนยันว่าเธอพูดได้จริง

ท่านหญิงอัลเบอเรลล่ามองรอยยิ้มมั่นใจของเด็กสาวอย่างสงสัย

ภาษาเตรเกอร์สมีสอนแค่ในมหาวิทยาลัยอีสทอร์นเท่านั้น อีกทั้งคนที่

เรียนเอกทางภาษานี้ก็มีน้อยมากๆ แล้วเด็กสาวตรงหน้าไปเรียนภาษาโบราณนี้มาจากไหน ถึงแม้ท่านหญิงผู้อำนวยความสะดวกจะสงสัยในข้อนั้น แต่ก็จำเป็นต้องปล่อยให้ความสงสัยนั้นผ่านไป เพราะเธอมีเรื่องที่สำคัญกว่าที่จะต้องจัดการ

“วันนี้คณะกรรมการทุกคนรู้สึกชื่นชมผลงานของคุณมาก และจากผลการประเมินของคุณครูพี่เลี้ยงทั้งยี่สิบสี่ท่าน ปรากฏว่าทุกท่านต่างรับรองความประพฤติในช่วงสามเดือนที่ผ่านมาของคุณว่า...” ท่านหญิงวันจิ้งหะพุดเล็กน้อย ขณะเดียวกันแอมมีก็อาศัยช่วงเวลานั้นสอดสายตาส่องเข้าไปลึกๆ เตรียมใจให้พร้อม

ถ้าที่นั่นไม่ใช่ห้องทำงานของท่านหญิงเดอลาเรีย แอมมีคงเอื้อมไปจับมือพ่ายด์กับพี่ชายที่นิ่งขังๆ เพื่อระงับอาการตื่นเต้นแน่ๆ แต่เธอทำไม่ได้ เพราะนั่นเป็นการแสดงออกที่เกินสมควรมากไปสำหรับกุลสตรีที่ดี เธอหวังว่าจะได้ยินในสิ่งที่อยากได้ยิน โดยหวังว่ายายป้าทั้งยี่สิบสี่คนนั้นจะอนุญาตให้เธอหลุดพ้นจากกรงขังที่เรียกว่า ‘ทัณฑ์บน’ นี่เสียที เพราะนั่นหมายถึงเธอจะทำอะไรได้สะดวกมากขึ้น

สิทธิ์และอำนาจของท่านหญิงเลตินอร์ตอลมีมากมายใดๆ ก็รู้ แอมมีเองก็เคยรู้และยิ่งรู้สึกซึ่งมากขึ้นในช่วงสองสามเดือนนี้ เมื่อก่อนเธอไม่เคยต้องการมัน แต่ตอนนี้เธอจำเป็นต้องมีมัน ดังนั้น เธอจึงหวังว่าคำตอบที่จะออกจากปากของท่านหญิงผู้อำนวยความสะดวกจะต้องมีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น และถ้า...ไม่ แอมเบอร์รี แคลร์ คนนี้ก็จะใช้วิธีของเธอเองเพื่อออกไปจากที่นี่ให้ได้

“ทุกคนต่างรับรองความประพฤติของคุณว่าอยู่ในระดับ...ดีเยี่ยม”

แอมมีและเพื่อนๆ ต่างลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก และต้องกลั้นหายใจอีกครั้งเมื่อท่านหญิงเดอลาเรียเอ่ยต่อไปว่า

“แต่ทางคณะกรรมการก็ยังมิขัดข้องในความประพฤติที่ผ่านมาของคุณ พวกเขายังไม่อาจมั่นใจได้ว่า คุณจะไม่สร้างความเสื่อมเสียให้แก่ตำแหน่งนี้...”

“แต่ว่า...” แอมมีคิดจะโต้แย้ง แต่ก็ต้องรีบหยุดแทบจะทันทีที่เห็นสายตาคมและดุของท่านหญิงผู้อำนวยความสะดวกจ้องเขม็งมา การพูดแทรกขึ้นในระหว่างที่คู่สนทนากำลังพูดอยู่เป็นการเสียมารยาททางสังคมขั้นรุนแรงอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะ

อย่างยิ่ง หากผู้ที่กำลังพูดมีตำแหน่งหรือศักดิ์ที่สูงกว่า

“ดังนั้น พวกเราจึงไม่อนุญาตให้คุณออกไปนอกเขตรั้วกำแพงเดอลาเรีย...โดยปราศจากการดูแลของถ้วยน้ำชาทั้งสี่และเมดเดอ์ประจำตัวคุณ”

สิ้นคำพูดของท่านหญิงเดอลาเรีย เด็กสาวทั้งห้าก็ถอนหายใจออกมาพร้อมๆ กันอย่างโล่งอกด้วยเหตุผลที่ต่างกันไป ถ้วยน้ำชาทั้งสี่ถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะพวกเขาไม่อยากให้แอมมีผิดหวัง ส่วนแอมมีรู้สึกโล่งอกเพราะคิดว่าโชคดียิ่งที่ไม่เปลืองตัวอาละวาดออกมาเสียก่อนเมื่อท่านหญิงพูดคำว่า ‘ไม่อนุญาต’ ในช่วงแรก

เด็กสาวคิดไว้แล้วว่า ถ้าเธอทำดีถึงขนาดนี้แล้วกรรมการสมาคมยังไม่พอใจละก็ ความดงความดีอะไรก็ไม่ต้องทำมันอีกแล้ว อาละวาดให้มันสะใจไปเลย แม้ต้องถูกกักบริเวณในห้องเลตเตลอีกสักสามเดือนเลยก็ยิ่งดี เธอจะได้นั้นออกไปตามทางลับแล้วจะไม่กลับมาที่นี่อีก โชคดีจริงๆ ที่ยังไม่ได้ทำอะไรลงไป

“นอกจากนี้ นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คุณแคลร์ต้องเขียนบันทึกประจำวันลงในสมุดบันทึกที่เราจัดเตรียมไว้ให้อย่างเคร่งครัด” ท่านหญิงอัลเบอเรลล่าพูดพลางยกสมุดบันทึกขึ้นให้เด็กสาวทั้งห้าดู ซึ่งแอมมีเคยเห็นแล้วในห้องเลตเตลเป็นสมุดลักษณะเดียวกันกับที่ทินยัดเยียดใส่กระเป๋าคือให้เธอเอาติดตัวไปด้วยเมื่อตอนที่หนีออกไปคราวก่อน

“สมุดบันทึกหนึ่งเล่มสามารถใช้จดบันทึกได้ประมาณหนึ่งเดือน และทุกครั้งที่คุณบันทึกจบเล่ม ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหนก็ตาม กรุณาส่งกลับมายังโรงเรียน...”

“ขอประทานโทษค่ะท่านหญิง นั่นหมายความว่า หนูจะต้องเขียนบันทึกส่งให้เดือนละหนึ่งเล่ม ใช่ไหมคะ” แอมมีถามทวนเพื่อความเข้าใจ

“ถูกต้อง การบันทึกประสบการณ์ในแต่ละวันเป็นหน้าที่สำคัญอีกหน้าที่หนึ่งที่คุณจะต้องส่งต่อไปยังเลตินอร์ตอลคนต่อไป แต่คุณวางใจได้ ข้อความทั้งหมดของคุณในนั้น จะมีเพียงเลตินอร์ตอลด้วยกันเท่านั้นที่ได้อ่าน แม้พวกเราซึ่งเป็นกรรมการสมาคมก็ไม่มีสิทธิ์ได้อ่านบันทึกเหล่านั้น เพราะอะไรคุณก็น่าจะรู้ดี”

แอมมีเหลือบมองวงแหวนเลตเตลที่นิ้วตัวเองอย่างนึกขึ้นได้ บันทึกเหล่า

นั้นจะต้องถูกเปิดโดยวงแหวนนี้ ดังนั้นจึงมีแต่ผู้ครอบครองแหวนเท่านั้นที่จะอ่านได้

“หากคุณไม่ได้อยู่ในอาณาเขตโรงเรียน หมายถึงคุณจบการศึกษาไปแล้ว หรือมีกิจต้องเดินทางไปทีอื่น การจัดส่งสมุดบันทึกขอให้ใช้เดโกรเลตเท่านั้น เพราะเราไม่อยากจะเกิดความเสียหายในเรื่องของการสูญหาย”

แอมมีพยักหน้าเบาๆ อย่างเข้าใจ ไปรษณีย์มีดคือไปรษณีย์ที่ได้รับการเชื่อถือ และมีการประกันความเสียหายหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เรื่องนั้นเธอรู้ดีที่สุด

‘ออกไปไหนคนเดียวไม่ได้ ต้องเขียนบันทึกส่งเดือนละหนึ่งเล่ม เงื่อนไขแค่สองข้อ ทำได้อยู่แล้ว สบายมาก’ แอมมีนึกในใจ

แต่เมื่อแอมมีได้ฟังเงื่อนไขต่อมาของท่านหญิง เด็กสาวก็ถึงกับพูดไม่ออก

“นอกเหนือจากการเขียนบันทึก หลังจากคุณได้รับการรับรองในวันนี้แล้ว สิ่งที่คุณต้องทำเป็นอันดับแรกก็คือ การค้นหาตัวเองว่า ‘คุณอยากจะทำอะไร’ โดยปกติแล้วสมาคมวิชาชีพต่างๆ จะส่งจดหมายเชิญเลตินอร์ตอลให้เข้าไปศึกษาดูงาน ดังนั้น...” ท่านหญิงพูดพลางเลื่อนแฟ้มเอกสารกองใหญ่ที่อยู่ตรงหน้ามาให้แอมมี เมื่อเด็กสาวรับมาเปิดดูคร่าวๆ ก็พบกระดาษจดหมายเชิญจากหลากหลายสมาคมวิชาชีพในลักษณะแตกต่างกันไป ยิ่งพลิกไปเรื่อยๆ ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนลางร้ายกำลังเข้ามาเยือนชีวิตเธออีกหน

“นอกจากการเรียนซึ่งอาจจะเข้มข้นกว่าเดิมแล้ว ตารางเรียนของคุณจะถูกจัดให้มีเวลาลำหรับการรับเชิญจากจดหมายเชิญพวกนี้ด้วย”

“แต่ตารางเวลาของคุณแคลร์ก็เต็มเหี้ยมจนเหลือเวลานอนแค่สามสี่ชั่วโมงเองนะคะ” ซาเรซ่าเอ่ยขัดขึ้นอย่างนอบน้อม

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เพราะเลตินอร์ตอลทุกคนที่ผ่านมาก็ได้นอนเพียงวันละสองถึงสามชั่วโมงเท่านั้น คุณแคลร์ยังมีเวลาว่างอีกตั้งหนึ่งถึงสองชั่วโมงต่อวันที่สามารถจัดให้เป็นเวลาดูงานได้” ท่านหญิงตอบกลับด้วยสีหน้าที่บอกว่าเรื่องนี้สบายใจหายห่วงได้ แต่คนฟังกลับไม่ได้รู้สึกคล้อยตามคนพูดแม้แต่น้อย

‘กรรมอะไรนะเนี่ย จดหมายเชิญบ้าพวกนี้ก็ส่งกันมาเยอะจัง ที่เห็นๆ อยู่เนี่ยก็ทำลึบกว่าฉบับแล้ว จะหวังอะไรในตัวเธอกันนักหนา เลตินอร์ตอลก็คณะ

ไม่ใช่มนุษย์เหล็กไหล จะได้ไม่ต้องหลับต้องนอนกัน งานนี้มีหวังได้จับหลับ
กลางห้องประชุมกันคนละตื่นสองตื่นแน่ แอมมีรำพึงกับตัวเองในใจ

“นี่คือจดหมายเชิญทั้งหมดเธอคะ” แอมมีกลิ่นใจถาม ทั้งที่รู้คำตอบดี
อยู่แล้วว่าคืออะไร แต่เด็กสาวก็อดหวังไม่ได้ว่า อาจจะไม่ใช่อะไรที่คิด

“เปล่า ยังมีสมาคมอีกประมาณห้าสิบกว่าแห่งที่ยังไม่ได้ส่งมา เป็นยังไง
ดูๆ แล้วอยากไปสมาคมไหนก่อนเป็นพิเศษหรือเปล่าละ จะได้ให้คุณดาเม่าจัด
ให้อยู่ในลำดับแรกๆ”

แอมมีส่ายหน้าเบาๆ อย่างละเหี่ยใจ ก่อนจะดันแฟ้มทั้งหมดนั้นส่งคืน
ท่านหญิง

“แล้วพวกเราจะต้องไปด้วยหรือเปล่าคะ” เมลก็ถามขึ้น

“แน่นอน นับตั้งแต่นั้น ตารางเรียนของถ้วน้าชาทั้งสี่อย่างพวกเธอก็จะ
เปลี่ยน และแตกต่างจากนักเรียนคนอื่นๆ พวกเธอจะต้องย้ายเข้ามาอยู่ที่ตึก
เลตเตล โดยใช้ห้องเรียนร่วมกับคุณแคลร์ รวมไปถึงห้องพักด้วย พวกเธอทั้งสี่
ได้รับอนุญาตให้เข้าพักที่ตึกนี้ได้เช่นกัน”

“ส่วนคุณเพลเลต เนื่องจากคุณเป็นประธานนักเรียนด้วย ดังนั้นช่วยส่ง
รายชื่อผู้ติดต่อประสานงานของสถานนักเรียนให้แก่เมดเดอร์ฝ่ายรักษาความ
ปลอดภัยด้วย เพื่อจะได้ทำบัตรผ่านเข้า-ออกให้ เวลาต้องมาติดต่อกับคุณนอก
เวลาประชุมสภาจะได้สะดวกขึ้น”

“ค่ะ ท่านหญิง” ชาชารับคำสั่งลงมือไปที่แฟ้มดูงานอย่างหนักใจ งานนี้
ได้อดหลับอดนอนจนตาล้าแน่ ถ้าตารางงานแน่นเอียดขนาดนี้ แล้วพวกเธอจะ
ออกไปตามหาไขได้อย่างไร

“นอกจากเงื่อนไขทั้งสามข้อนี้แล้ว สำหรับคุณแคลร์ ทางสมาคมมีข้อห้าม
เพิ่มสำหรับคุณเป็นกรณีพิเศษ”

แอมมีได้ยินอย่างนั้นก็แทบสิ้นน้ำลายไม่ลง มีเงื่อนไขแล้วยังมีข้อห้าม
อีกหรือเนีย ขอย่าให้มีข้อห้ามไม่ให้เอาหัวโขกเสาตายเลยนะ เพราะเธอกำลัง
อยากจะทำอยู่พอดี หากสมาคมอันสูงส่งแห่งนี้จะสั่งให้เธอทำอะไรยากๆ อีก

“อะไรคะท่านหญิง” แอมมีกลิ่นใจถาม และเธอยิ่งต้องกลิ่นใจมากขึ้นเมื่อ

เห็นรอยยิ้มเย็นของท่านหญิงผู้อำนวยการ

“คุณไม่ได้รับอนุญาตให้ไปไหนคนเดียว และไม่อนุญาตให้ไปในสถานที่ที่เราไม่สามารถตามตัวหรือระบุสถานที่ที่อยู่ของคุณได้ อย่างเช่นที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อสามเดือนก่อน...”

แอมมีกำมือทั้งสองข้างแน่นอย่างอดกลั้นพลางประหวั่นใจ ‘ตอกย้ำกันอยู่ได้เรื่องที่เธอหนีออกไปข้างนอก ดูท่าการหนีออกไปครั้งนั้นของเธอคงเหมือนเป็นการตบหน้าสมาคมกุสสตรีแห่งลาโคน่าเข้าฉากใหญ่เลยสินะ ไม่อย่างนั้นคงไม่ตอกย้ำกับเธออยู่เรื่อยๆ ขนาดนี้หรวก รู้แบบนี้ไม่กลับมาอีกดี’

“ดังนั้น หากคุณหายไปจากระบบติดตามตัวเกินเวลาที่เรากำหนด โดยไม่แจ้งให้รู้ล่วงหน้า เมื่อคุณกลับมา บทลงโทษขั้นรุนแรงที่สุดจะถูกประกาศใช้ทันที”

แอมมีกำหน้าลงมองที่มือ เพื่อหลบตาท่านหญิงที่จ้องหน้าเธอเพื่อดูปฏิกิริยา

‘เฮอะ! ถึงตอนนั้นใครจะกลับมาให้โง่ล่ะ’ แอมมีพุดกับตัวเองในใจ

“คุณต้องกลับมาแน่”

แอมมีสะดุ้งเฮือก แล้วเงยหน้าขึ้นมองท่านหญิงเดอลาเรียอย่างตกใจ อีกฝ่ายรู้ได้ยิ่งไวว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ แล้วท่านหญิงก็ประกาศสิ่งที่ทำให้ใจแอมมีหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มว่า

“เพราะบทลงโทษขั้นรุนแรงหมายถึง ชีวิตของถ้วยน้ำชาทั้งสี่ของคุณ”

“อะไรนะ พวกคุณ!...” คนเถียงเก่งอย่างแอมมีถึงกลับพูดไม่ออก เมื่อได้ฟังคำประกาศนั้น ดวงตาสีน้ำเงินของท่านหญิงผู้อำนวยการไม่มีแวลล้อเล่น และเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรมานำพุดล้อเล่นกัน แอมมีหันซ้ายหันขวามองไปยังเพื่อนทั้งสี่ แต่ทุกคนกลับไม่แสดงสีหน้าตกใจหรือแปลกใจเลยสักนิด

“พวกเธอรู้เรื่องนี้มาก่อนหรือเปล่า” แอมมีอดถามออกไม่ได้

“พวกเรารู้แต่ว่า การประกาศลงโทษขั้นรุนแรงของเลตินอร์ตอล หมายถึงชีวิตของถ้วยน้ำชา แต่จะประกาศเมื่อไรนั้น ขึ้นอยู่กับว่าทางสมาคมจะเลือกใช้เงื่อนไขอะไรกับเลตินอร์ตอลแต่ละคน” ท่านหญิงเกรซตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ

“แล้วถ้าเขาตั้งเงื่อนไขแบบที่ฉันทำไม่ได้ละ พวกเธอไม่ตายกันหมดหรอก” แอมมีถามเสียงสูง

“หลักเกณฑ์การตั้งเงื่อนไขต้องอยู่บนหลักแห่งเกียรติและศักดิ์ศรีของเลตินอร์ตอล หากเกี่ยวพันถึงเรื่องส่วนตัวจะไม่สามารถประกาศได้ และเงื่อนไขดังกล่าวก็สามารถล้มล้างได้ หากเลตินอร์ตอลประพฤตินออยู่บนเส้นทาง...” ท่านหญิงเดอลาเรียถอนหายใจเล็กน้อย ไม่บ่อยนักที่สมาคมจะเลือกใช้วิธีนี้

นับตั้งแต่มีตำแหน่งเลตินอร์ตอล กฎเกณฑ์ที่เป็นไม้ตายสำหรับควบคุมความประพฤติของหญิงสาวผู้ครอบครองสิทธิ์และอำนาจมากที่สุดในประเทศก็คือ การตั้งเงื่อนไขของเดอลาเรีย

การเรียนรู้และเข้าใจมนุษย์ไม่ใช่เรื่องง่าย และการจะไว้น้ำใจเชื่อใจมนุษย์คนใดคนหนึ่งที่ได้ครอบครองสิทธิ์และอำนาจมากที่สุดนั้นยากยิ่งกว่า นักปราชญ์หลายท่านจึงมักพูดว่า อำนาจและเกียรติยศเปลี่ยนนิสัยคนได้

ท่านหญิงผู้ก่อตั้งโรงเรียนจึงใช้ ‘การตั้งเงื่อนไข’ เพื่อควบคุมและป้องกันไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้าจากความดำมืดในจิตใจของมนุษย์ เลตินอร์ตอลจะต้องไม่ใช่ตำแหน่งที่นำมาซึ่งความเศร้าเสียใจ และในทางกลับกัน การตั้งเงื่อนไขก็ต้องไม่ใช่การควบคุมหรือบีบบังคับเลตินอร์ตอลจนเกินไป ดังนั้น ในการตั้งเงื่อนไข กรรมการสมาคมทุกคนจึงต้องเอาบุคคลอันเป็นที่รักของเลตินอร์ตอลเป็นเดิมพันด้วยเหมือนกัน และเมื่อคำสาบานแห่งความถูกต้องถูกเอ่ยออกไป เงื่อนไขของเดอลาเรียจึงจะสมบูรณ์

“ไม่ใช่แค่พวกเธอหรอกที่ต้องเสี่ยง ถ้าไม่จำเป็นพวกเราจะไม่ใช้เงื่อนไขนี้กับเลตินอร์ตอล แต่สำหรับคุณแคลร์ กรรมการบางท่านยังไม่อาจวางใจในความประพฤติของคุณ ดังนั้น นี่คือนิสัยที่สมาคมยอมถอยให้คุณมากที่สุดแล้ว”

แอมมีสูดหายใจลึกๆ เพื่อตั้งสติ การกระทำในอดีตส่งผลถึงอนาคต เพราะเธอเห็นและสร้างปัญหาไว้มากมาย พวกเขาจึงไม่เชื่อถือในตัวเธอ ถ้ามีใครถามว่า เธอเสียใจไหมที่ทำอย่างนั้นในตอนนั้น เธอจะตอบอย่างเต็มปากเต็มคำ ว่า เธอไม่เคยเสียใจ เพราะขณะนั้นจะมีใครรู้ไหมว่า เธอต้องการอะไรและมีความจำเป็นมากแค่ไหนที่ต้องออกไปจากที่นี่ และไม่ว่าผลที่ตามมาจะเป็น

อย่างไรเธอก็พร้อมรับอยู่แล้ว ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะตอนนั้นเธออยู่เพียงลำพังคนเดียว ไม่มีใครต้องเสี่ยงชีวิตด้วย แต่ตอนนี้ไม่ใช่ ทุกอย่างได้เปลี่ยนไปแล้ว ทุกอย่างเปลี่ยนไปตลอดกาล ดังนั้นคงไม่ผิดที่พวกเขาจะตั้งเงื่อนไขนี้กับเธอ และนั่นทำให้เธอรู้สึกเสียใจ เวลานี้เธอมีถ้วยน้ำชาทั้งสี่ ทุกการกระทำของเธอส่งผลต่อเพื่อนใหม่ทั้งสี่ ไม่มีอะไรน่าเสียใจและรู้สึกผิดไปมากกว่านี้อีกแล้ว

ในทางกลับกัน ตอนนี้แอมมีก็ได้ความรู้เพิ่มอีกอย่างว่า นอกจากถ้วยน้ำชาจะเป็นรากฐานแห่งความสำเร็จแล้ว พวกเธอทั้งสี่ยังเป็นหลักประกันความถูกต้องอีกด้วย คนที่คิดวิธีนี้ขึ้นมาจะต้องเชื่อมั่นว่า จิตสำนึกด้านดีของมนุษย์นั้นเมื่ออยู่จริง ที่สำคัญคนคนนั้นจะต้องเชื่อมั่นในวิธีการคัดเลือกเลตินอร์ตอลด้วยว่าจะสามารถคัดเลือกได้เฉพาะบุคคลที่ควรค่าเท่านั้นเพื่อจะได้ส่งเสริมให้ก้าวขึ้นไปอยู่ในจุดสูงสุดนั้นได้

ช่วงเป็นระบบที่ใจถึงอะไรอย่างนี้ ไม่ได้เอาชีวิตของตัวเองเดิมพัน แต่เอาชีวิตคนสนิทที่อยู่ข้างๆ แทน ใครจะใจดำขนาดปล่อยให้เพื่อนตัวเองตายได้ หากมีคนคนนั้นอยู่จริง คนคนนั้นไม่เพียงไม่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้อย่างเดียวเท่านั้น แต่ไม่เหมาะสมกับการที่จะถูกเรียกว่ามนุษย์ด้วยซ้ำ

“แล้วถ้าเลตินอร์ตอลทำไม่ได้ จะเกิดอะไรขึ้นกับคนทำผิดคะ” แอมมีถามเสียงเบา

“นับแต่ตั้งเงื่อนไขมายังไม่มียุติเลตินอร์ตอลคนไหนทำไม่ได้นะ แต่ถ้าคุณอยากรู้ โทษของเลตินอร์ตอลผู้กระทำความผิดก็คือ เธอคนนั้นจะต้องเป็นผู้ปรุงอาหารพิษเพื่อป้อนให้แกถ้วยน้ำชาทั้งสี่ของเธอด้วยตัวเอง และเมื่อถ้วยน้ำชาทั้งสี่ล้นลมหายใจ เลตินอร์ตอลจะต้องเป็นผู้จัดพิธีศพและเผาศุสานตลอดชีวิต”

แม้แอมมีจะเตรียมใจอยู่ก่อนแล้วว่า บทลงโทษคงไม่ใช่บทลงโทษแบบธรรมดา แต่บทลงโทษที่ทันท่วงทีสาธยายออกมา นอกจากจะไม่ธรรมดาแล้วมันยังมากเกินไปกว่ามนุษย์ปกติจะรับได้ ด้วยความสัจจริง แคฟังไม่กี่คำแรกแอมมีก็ขนลุกขนพองตามด้วยอาการสั่นที่คนอื่นสังเกตเห็นได้ไม่ยาก การลงโทษแบบนี้ไม่โหดเหี้ยมไปหน่อยหรือ องค์กรนี้คิดอะไรอยู่ถึงได้ตั้งกฎบ้าๆนี้ขึ้นมา

“หมายความว่า ถ้าไม่สามารถจับเลตินอร์ตอลมาลงโทษได้ ถ้วยน้ำชาทั้งสี่ ก็ยังปลอดภัย ใช่มั้ยคะ” ฟายด์ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบ

ท่านหญิงเดอลาเรียหันไปมองเด็กสาวพร้อมกับตอบว่า

“ใช่ ทั้งหมดจะถูกควบคุมตัว แต่ว่านั้นก็เป็นแค่หลักการเท่านั้น จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยมีเลตินอร์ตอลคนไหนทำผิดเงื่อนไขเลยสักครั้ง อาจเป็นเพราะ การตั้งเงื่อนไขมักจะตั้งเฉพาะเวลาที่จำเป็น ซึ่งส่วนใหญ่ก็เพื่อให้เลตินอร์ตอลได้ ตระหนักถึงความสำคัญในการประพฤติและปฏิบัติตนให้สมควรแก่ชีวิตเท่านั้น...”

“ที่สำคัญ เงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับการประกาศโทษขั้นรุนแรงจะไม่เหมือน เงื่อนไขสามข้อแรกที่บอกไปก่อนหน้านี้ เพราะมันเป็นแค่เงื่อนไขชั่วคราว หาก คุณแคลร์สามารถพิสูจน์ตัวเองว่ามีความน่าเชื่อถือเพียงพอ เงื่อนไขนี้ก็จะถูก ยกเลิกทันทีโดยไม่บอกล่วงหน้า”

“ที่ท่านหญิงพูดว่า โดยไม่บอกล่วงหน้า นี่หมายความว่าอะไรคะ” ซาซาถามต่อ

“มีสถานที่บางแห่งที่เราไม่สามารถติดต่อคุณหรือตรวจสอบว่าคุณอยู่ตรงนั้นได้โดยตรง ดังนั้น ก่อนไปในสถานที่อย่างนั้น คุณต้องแจ้งสถานที่และระยะเวลาที่ไปให้ครบถ้วน รวมถึงเมื่อกลับออกมาก็ต้องแจ้งอีกครั้ง เรื่องพวกนี้ ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอก เพียงแค่มีใครบางคนอยู่กับคุณเพื่อยืนยันที่อยู่ ก็ถือว่า ไม่ผิดต่อเงื่อนไขแล้ว”

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำค่ะ” แอมมีตอบรับเสียงเบา

“เอละ ฟังเรื่องเครียดมามากพอแล้ว ที่นี้ก็มีข่าวดีกันบ้าง” บรรยาอากาศ ในห้องทำงานของท่านหญิงดูโล่งสบายขึ้นทันทีที่ผู้อำนวยการเอ่ยถึงข่าวดี

“จากนี้ไปจนถึงสิ้นภาคการเรียนขอให้ทั้งหมดใช้ตารางเรียนใหม่ แต่ ภารกิจต่างๆ ในแฟ้มนี้จะเริ่มในภาคเรียนหน้าซึ่งเป็นปีการศึกษาใหม่ สำหรับ ช่วงปิดภาคเรียน ดูเหมือนคุณลุงของคุณแคลร์จะส่งจดหมายมาขออนุญาตทาง โรงเรียนเรียบร้อยแล้ว”

ดวงตาสีทองของแอมมีเปล่งประกายทันทีที่ท่านหญิงอัลเบอเรลล่าเอ่ยถึง จดหมายขออนุญาต เด็กสาวหันไปมองเพื่อนอีกสี่คนซึ่งกำลังคิดถึงเรื่องเดียว

กับที่เธอคิด

“เมื่อคืนนี้คุณแคลร์ได้แสดงความสามารถอันน่าชื่นชมออกมา และไม่ทำผิดเงื่อนไขของสมาคม ทางโรงเรียนก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะยับยั้งการขออนุญาตของ คุณดีวาช คาเลอกูล ในครั้งนี้...” เด็กสาวทั้งสองต่างกลั้นหายใจรอลุ้นในสิ่งที่ท่านหญิงกำลังจะพูดต่อไป คำพูดที่ทำให้ความตึงเครียดทั้งหมดหายไปเหมือนกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน นี่คือผลตอบแทนจากความพยายามมาตลอดของเด็กสาวทั้งห้า

“ขอให้สนุกกับการท่องเที่ยว นะคะ”